

BIBLIA PENTRU COPII

COPIII SÎNT O MOȘTENIRE DE LA DOMNUL!
(Ps. 127, 3)

«EU ȘI CASA MEA VOM SLUJI DOMNULUI».
(Iosua 24, 15)

BIBLIA
PENTRU COPII

BIBLIA PENTRU COPII

POVESTIRI BIBLICE CU ILUSTRAȚII

Borislav Arapovici și Vera Mattelmiaki

Traducere din limba rusă de Nicolae Doru și Julian Crăiță

Prima ediție, 1992

Institutul de traduceri ale Bibliei, Stockholm

Tipărit și legat la Tipografia „Arta Grafică” S.A.
București, cu purtarea de grijă a Societății Biblice
Interconfesionale din România, 1995.

Număr de exemplare 70.000

ISBN 973-9130-68-2

© Institutul de traduceri ale Bibliei, 1992.
Stockholm

Children's Bible printed in Romanian
© Institute for Bible Translation, 1992. Stockholm

Printed and bound by „Arta Grafică” S.A.,
Bucharest, through the carrying of the
Interconfessional Bible Society in Romania, 1995.
Number of copies 70.000

DESPRE BIBLIE

Dragă prietene!

Știi oare ce reprezintă această carte? Biblia este Cuvîntul lui Dumnezeu. Ea ne descoperă taina originii universului, a omului, precum și sensul vieții. Biblia este culegerea Sfințelor Scripturi, la întocmirea cărora timp de cincisprezece secole au contribuit aproape patruzeci de autori sub inspirația Duhului Sfînt.

Biblia se compune din două părți: Vechiul Testament și Noul Testament. Textul Vechiului Testament a fost scris în perioada anterioară nașterii lui Cristos, iar cel al Noului Testament în cursul primului secol după nașterea lui Cristos. Sistemul cronologic al erei noastre începe cu anul nașterii lui Isus Cristos.

Vechiul Testament a fost scris în limba ebraică, iar Noul Testament în limba greacă – limba culturii din acea epocă.

Vechiul Testament ne vorbește despre întemeierea de către Dumnezeu a lumii, despre căderea omului în păcat, despre Israel, poporul ales al lui Dumnezeu, despre profeți și profeții. Textul include și psalmii – o culegere de străvechi rugăciuni și imnuri de proslăvire a Domnului, Ecclesiastul, Cartea lui Iov și altele.

Noul Testament cuprinde istoria vieții Domnului Isus Cristos, Mîntuitorul nostru, toată învățătura Lui, moartea Lui pentru ispășirea păcatelor omenirii, învierea Lui, preamărit și viețile primilor creștini. Tot aici intră și “Epistolele” – Cuvîntul lui Dumnezeu către primii creștini, precum și către toți oamenii de pe pămînt; și în sfîrșit “Apocalipsa” – o carte cu profeții despre sfîrșitul lumii.

Învățătura lui Isus poartă numele de Evanghelie. Cuvîntul acesta este de origine greacă și înseamnă “Veste bună”. Despre ce

ne vorbește vestea cea bună? Despre faptul că «Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică» (Ioan 3, 16).

Din Biblie aflăm nu numai despre căderea în păcat a omului, osândit pentru aceasta la veșnică pieire, dar și despre planul lui Dumnezeu de mîntuire a omenirii. Despre Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, trimis pe pămînt să ispășească păcatele oamenilor prin sacrificiul propriei Sale vieți și să le arate calea cea adevărată.

Ființa Domnului nostru Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, Mîntuitorul și Stăpînitorul lumii, constituie tema centrală a Bibliei.

Biblia este prima carte care a văzut lumina tiparului ("Biblia lui Gutenberg" 1452–1455). Odată cu extinderea culturii în mase și cu răspîndirea creștinismului în întreaga lume, Biblia cucerește un număr tot mai mare de cititori, devenind cartea de căpătîi atât a oamenilor simpli, cît și a intelectualilor. Biblia cunoaște o largă răspîndire mai ales pe parcursul secolului nostru.

Biblia deține primul loc în lume în privința numărului de traduceri în alte limbi. Cu peste cinci sute de ani în urmă, în momentul apariției tiparului, traduceri integrale, precum și a unor cărți ale Bibliei, existau în numai 33 de limbi. În anul 1804, odată cu înființarea Societăților Biblice, numărul traducerilor se ridică la 67. În schimb în secolul XIX apar traduceri în 400 de limbi, iar în secolul XX se tipăresc traduceri complete sau parțiale ale Bibliei alte 1500 de limbi. Astfel, către sfîrșitul anului 1992 numărul traducerilor se ridică la 2009, între care traducerea integrală în 329 limbi, Noul Testament în 770 și cel puțin una din cărțile Bibliei în 910 limbi. Astăzi cel mult 2% din întreaga populație a globului pămîntesc nu dispune de cărți ale Bibliei tălmăcite în limba maternă. În prezent Biblia se traduce în peste o mie de limbi ale popoarelor mici, vorbite în marea lor majoritate de numai cîteva mii, sute, sau chiar zeci de oameni.

Merită a fi menționat și faptul că unele texte ale Bibliei se imprimă pe discuri și casete, servind astfel drept material auxiliar

pentru analfabeți și orbi. În felul acesta Biblia a devenit accesibilă omului în 4000 de limbi și dialecte. În plus Biblia se tipărește cu alfabetul Braille pentru orbi.

Biblia ocupă primul loc în lume și în privința tirajelor. În anul 1900 Biblia a fost editată cu un tiraj de 5 milioane de exemplare, în timp ce tirajul Noului Testament a atins cifra de 7 milioane de exemplare. În anul 1980 Biblia număra aproape 36 de milioane de exemplare, iar Noul Testament – 57 de milioane, în timp ce unele pasagii ale Bibliei au cunoscut un tiraj de cîteva sute de milioane de exemplare.

Precum vedeți, Biblia este pe drept cuvînt cea mai citită carte din lume.

PREFAȚĂ

“Biblia pentru copii” se adresează în special celor mici. Dar întrucît și cei mari citesc această carte, ediția de față apare substanțial revizuită și completată.

Povestirile biblice sînt redată într-o formă rezumativă și pe înțelesul tuturor. Textele prezentate între ghilimele («...») sînt citate din Biblie. Fiecare povestire este însoțită de o ilustrație în culori, care redă în imagini conținutul povestirii. “Biblia pentru copii” prezintă și unele neajunsuri: din păcate, unele precepte pline de înțelepciune și minunate parabole nu sînt prezente în textul de față. Unele istorii puteau fi redată mult mai expresiv. Biblia este Cuvîntul Domnului și orice încercare de a o repovesti, fie și de către cei mai buni comentatori și maeștri ai cuvîntului, nu poate fi decît o palidă reflectare a acestei Cărți a cărților.

Citiți cu dragoste această carte, memorizați evenimentele descrise și păstrați în inimile voastre învățătura evanghelică. Studiați Biblia ca să puteți spune și voi: «Cuvîntul lui Dumnezeu este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea» (Psalmul 119, 105).

Cu sentimente creștine,

Institutul de traduceri ale Bibliei, 1992.

VECHIUL
TESTAMENT

CREAREA LUMII. ÎNCEPUTUL

Știți desigur că la căderea nopții, când se sting luminile, totul dispare brusc în întuneric. Odinioară pretutindeni domnea o beznă adâncă. Pe atunci nu exista încă nimic: nici ierburi, nici copaci, nici flori, nici păsări frumoase, nici chiar cerul și pământul. Tot universul era un imens întuneric și haos. Și atunci Dumnezeu a creat această minunată lume. Noi știm că nimic nu se face de la sine. Frumusețea și armonia lumii ce ne înconjoară este o grăitoare mărturie a înțelepciunii Mărețului Creator.

Biblia – Cartea Sfintei Scripturi – ne vorbește despre întemeierea lumii prin Cuvântul Lui Dumnezeu.

«La început Dumnezeu a creat cerul și pământul.

Pământul era pustiu și gol. Întunericul domnea peste adâncuri și Duhul lui Dumnezeu se mișca deasupra apelor.

Dumnezeu a zis: să fie lumină! Și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina este bună și Dumnezeu a despărțit-o de întuneric.

Dumnezeu a numit lumina zi și întunericul noapte. Și astfel a fost o seară și apoi o dimineață: ziua întâi.

Dumnezeu a zis: să fie o întindere care să despartă apele de ape! Și a făcut întinderea și a despărțit apele de sub întindere de apele de deasupra întinderii. Și așa a fost. Și Dumnezeu a numit cer acea întindere. Și a fost o seară și apoi o dimineață: ziua a doua.

Dumnezeu a zis: să se adune la un loc apele care sînt dedesubtul cerului și să se arate uscatul. Și așa a fost.

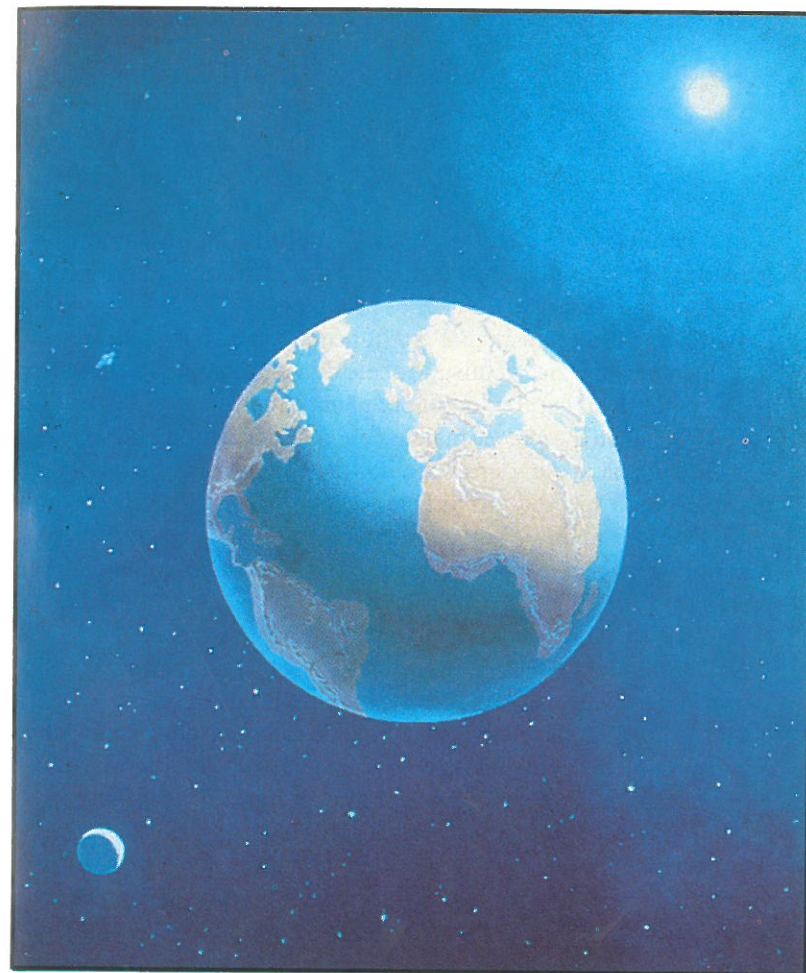
Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar mulțimea de ape mări. Și Dumnezeu a văzut că este bine.

Apoi Dumnezeu a zis: să rodească pământul verdeață, iarbă cu sămînță și pomi roditori care să facă rod după specia lor și care să aibă în ei sămînța lor pe pământ. Și așa a fost.

Pământul a dat verdeață, iarbă cu sămînță după specia ei și pomi care fac rod și care își au sămînța în ei, după specia lor. Și Dumnezeu a văzut că este bine.

Astfel a fost o seară și apoi o dimineață: ziua a treia».

Prima Carte a lui Moise:Geneza capitolul 1, versetele, 1-13

CREAREA LUMII. CONTINUARE

«**S**i Dumnezeu a zis: să fie luminători pe bolta cerului, spre a despărți ziua de noapte și să fie semne pentru anotimpuri, zile și ani, și să slujească de luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul. Și așa a fost.

Dumnezeu a făcut doi luminători: unul mai mare, pentru ocîrmuirea zilei, și unul mai mic, pentru ocîrmuirea nopții, precum și stelele.

Și Dumnezeu i-a așezat pe bolta cerului ca să lumineze pământul, să ocîrmuiască ziua și noaptea și să despartă lumina de întuneric. Și Dumnezeu a văzut că este bine.

Astfel a fost o seară și apoi o dimineață: ziua a patra.

Și Dumnezeu a zis: să mișune apele de viețuitoare, și să zboare păsări pe întinsul cerului, deasupra pământului.

Și Dumnezeu a creat animalele cele mari și toate viețuitoarele de care mișună apele, după speciile lor, precum și toate păsările înaripate după speciile lor. Și Dumnezeu a văzut că este bine.

Și Dumnezeu le-a binecuvîntat, zicîndu-le: creșteți și vă înmulțiți și umpleți apele mărilor și păsările să se înmulțească pe pământ.

Astfel a fost o seară și apoi o dimineață: ziua a cincea.

Și Dumnezeu a zis: să dea pământul viețuitoare după specia lor, vite, reptile și animale sălbatice ale pământului după specia lor. Și așa a fost. Și Dumnezeu a făcut animalele sălbatice ale pământului după specia lor, vitele după specia lor și toate reptilele pământului după specia lor. Dumnezeu a văzut că este bine».

Și astfel pe tot întinsul pământului, făurit prin Cuvîntul Atotputernicului Dumnezeu și scăldat de razele mîngîietoare ale soarelui, domnea pretutindeni numai pace și o negrăită frumusețe. Dar crearea lumii nu se încheiase încă. Dumnezeu a hotărît să-l facă pe om, ca să trăiască și să se bucure de această minunată lume, comunicînd sufletește cu Creatorul lui.

Geneza 1, 14-25

CREAREA OMULUI

«**A**poi Dumnezeu a zis: să facem* om după chipul și asemănarea Noastră, ca să stăpânească peștii mării, păsările cerului, animalele, tot pământul și toate târtoarele de pe pământ.

Și Dumnezeu a creat pe om după chipul Său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu și a creat bărbat și femeie. Dumnezeu i-a binecuvântat și le-a spus: creșteți și vă înmulțiți, umpleți pământul și supuneți-l. Stăpâniți peștii mării, păsările cerului și toate vietățile ce se mișcă pe pământ. Și Dumnezeu a zis: iată v-am dat toată iarba cu sămânță în ea de pe fața întregului pământ și tot pomul de rod cu sămânță în el. Aceasta să fie hrana voastră. Iar tuturor animalelor pământului, tuturor păsărilor cerului și tuturor vietăților ce se mișcă pe pământ și au în ele o suflare de viață le dau toată iarba verde să le fie hrană. Și așa a fost. Și Dumnezeu S-a uitat la tot ce-a făcut și a văzut că era foarte bine. Și a fost o seară și apoi o dimineață: ziua a șasea.

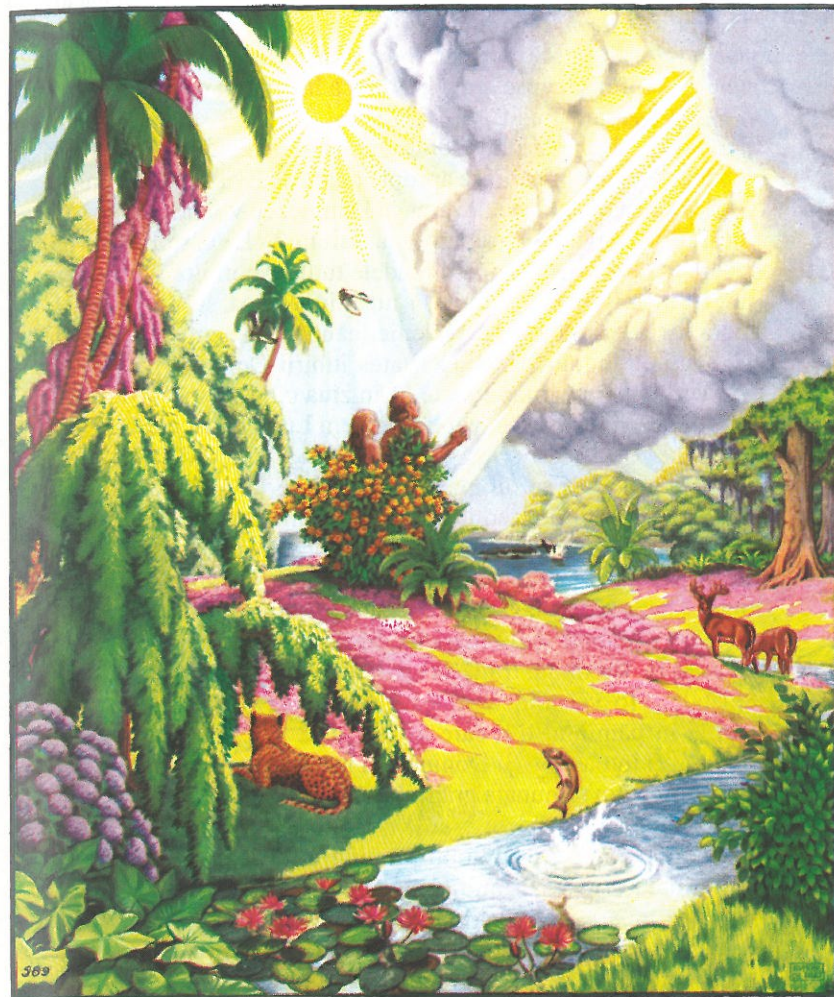
Astfel au fost create cerurile și pământul și toată oștirea lor.

Și a încheiat Dumnezeu către ziua a șaptea lucrarea Sa, iar în ziua a șaptea S-a odihnit de toate lucrurile pe care le-a făcut».

Numele bărbatului era Adam și al femeii – Eva. Domnul i-a făcut frumoși și fericiți. Ei Îl iubeau nespus pe Creatorul lor și erau iubiți de Dînsul. Dumnezeu le-a dat toate făpturile create de Dînsul, ca să aibă grijă de ele, i-a binecuvântat și i-a așezat în grădina raiului, care se numea Eden, ca s-o îngrijească și să o păzească. Adam și Eva erau mereu cu gîndul la Creatorul lor. În ilustrație îi vedeți cu ochii îndreptați către Dumnezeu. Deaceia amîndoi erau fericiți. Cînd ochii și inimile noastre se îndreaptă către Domnul, atunci și noi ne simțim cu adevărat fericiți.

Geneza 1, 26–31; 2, 7–22

**De ce a zis Dumnezeu «să facem om?» Pentru că Dumnezeu este triunic: Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul, Dumnezeu-Duhul Sfînt. Deaceia în Prima carte a lui Moise, la capitolul «Facerea lumii», Dumnezeu vorbește la plural: «Să facem».*

IZGONIREA PRIMILOR OAMENI DIN RAI

Dar Adam și Eva au nesocotit porunca lui Dumnezeu și au fost izgoniți din grădina raiului. Ce i-a făcut oare să cadă în păcat?

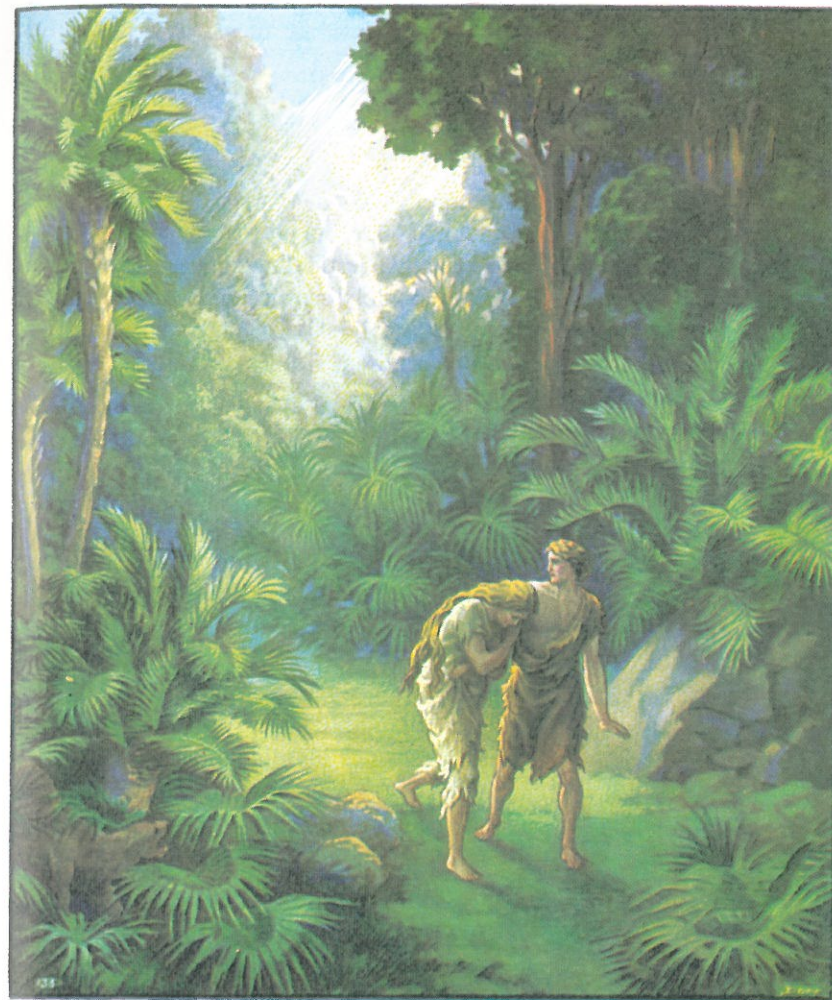
Dumnezeu le-a îngăduit primilor oameni să mănânce din roadele tuturor pomilor din grădină, numai de pomul cunoștinței binelui și răului să nu se atingă. Fiindcă în ziua în care vor mânca din el, vor muri negreșit.

Dar satan, dușmanul lui Dumnezeu și al oamenilor, hotărî să-i piardă pe Adam și Eva. El se apropie odată de Eva sub chipul unui șarpe și o întreabă: «Este adevărat că Dumnezeu v-a poruncit să nu mâncați din nici un pom din grădina raiului?» La care Eva îi răspunse: «Putem să mîncăm din roadele tuturor pomilor, numai din pomul din mijlocul grădinii să nu mîncăm ca să nu murim». Atunci șarpele îi spuse cu viclenie, căutînd să semene în inima Evei sămînța îndoielii în sinceritatea iubirii Domnului: «Hotărî că nu veți muri! Dumnezeu știe că în ziua cînd veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi asemeni Lui, cunoscînd binele și răul».

Auzind așa, Eva se uită la acel pom care de astă dată îi păru plăcut la vedere și vrednic de a fi rîvnit, pentru că aducea cunoașterea. Ea culese fructul oprit, îl mîncă și-i dădu și bărbatului ei să se înfrupte dintr-însul. Și Dumnezeu îi zise atunci lui Adam: «Fiindcă ai ascultat de glasul soției tale și ai mîncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănînci, blestemat este acum pămîntul din cauza ta. Cu multă trudă vei scoate hrana din el în toate zilele vieții tale... Îți vei mânca pîinea în sudoarea frunții, pînă te vei întoarce în pămîntul din care ai fost luat. Căci țărîna ești și în țărîna te vei întoarce». Și Domnul i-a izgonit pentru totdeauna pe Adam și Eva din minunata grădină a raiului, în care ei nu s-au mai întors niciodată.

Astfel s-a împlinit cuvîntul Domnului: după căderea lor în păcat, Adam și Eva au murit mai întîi de moarte spirituală, iar apoi și de moarte fizică. Moartea spirituală înseamnă pierderea oricăror legături cu Creatorul. Dar în același timp Dumnezeu a promis oamenilor că într-o zi le va aduce mîntuirea prin Fiul Său Isus Cristos. Despre biruința asupra păcatului și morții veți citi tot în această carte.

Geneza 3, 1–23

CAIN ȘI ABEL

Acești doi tineri erau primii fii ai lui Adam și Evei. Abel era păstor. Cain, fratele lui mai mare, era plugar.

Într-o zi Cain i-a adus Domnului o jertfă din roadele pământului. La rândul lui, Abel a sacrificat un miel din primii născuți ai turmei. Dumnezeu a primit cu plăcere darul lui Abel, în schimb spre Cain și darurile lui nu și-a întors privirea. Cain s-a întristat adânc, plecându-și ochii în pământ.

Dumnezeu l-a întrebat atunci: «Pentru ce te-ai supărat și ți-ai lăsat privirile în pământ? Când faci bine, oare nu-ți ridici privirile? Iar când nu faci bine, păcatul pîndește la ușă și caută să te ducă în ispită. Tu însă biruește-l».

Dar Cain nu și-a biruit invidia pe care o nutrea față de fratele său. Într-o zi, pe când se aflau în câmp, el s-a aruncat asupra lui Abel și l-a omorât. Sângele primului om, căruia i-a fost dat să moară, a înroșit pământul.

Dumnezeu l-a pedepsit pe Cain pentru păcatul săvârșit, blestemându-l să rătăcească pe pământ, izgonit și pribeag.

Iată la ce păcat groaznic poate duce invidia cuibărită în inima omului! De aceea să fim mereu veghetori, să ne rugăm și să biruim păcatul, bizuindu-ne pe puterea Domnului.

Geneza 4, 2-12

POTOPUL. ARCA LUI NOE

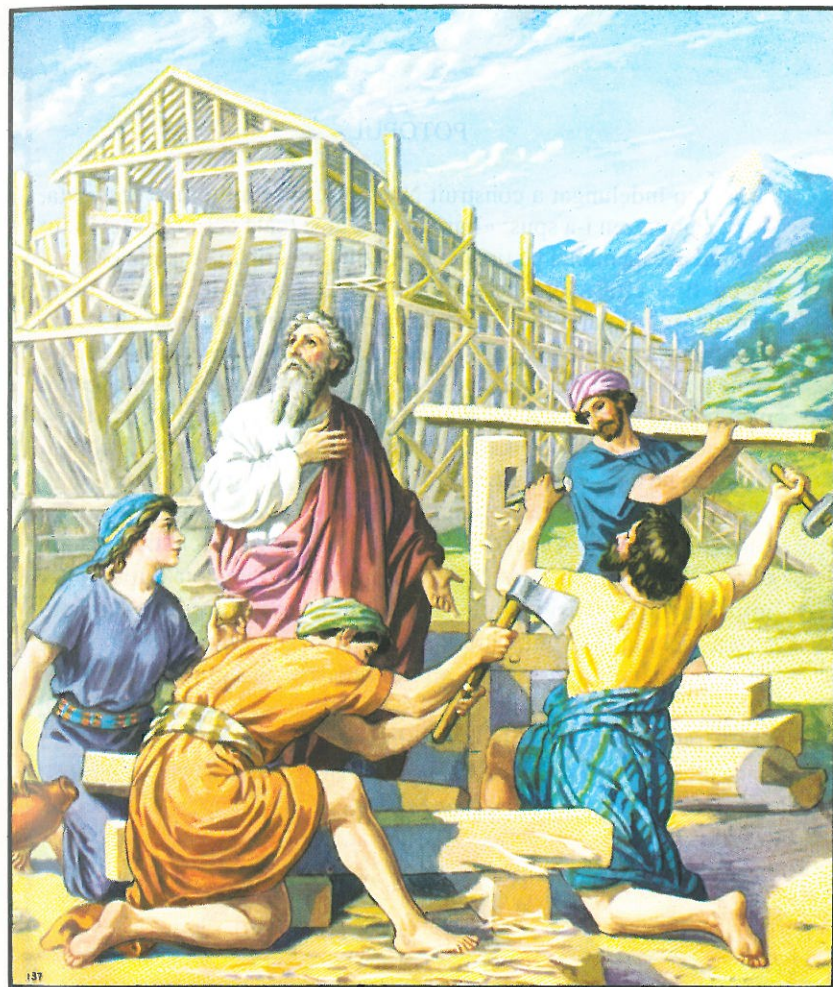
Au trecut multe secole și oamenii, urmașii lui Adam și ai Evei, s-au răspândit pe tot pământul. La început mulți dintre ei trăiau cu frica lui Dumnezeu și-I slujeau cu credință, dar cu timpul au ajuns să nesocotească voința Domnului. Doar un singur om, pe nume Noe, îi rămăsese credincios Creatorului și asculta întru totul de poruncile Lui. Apostolul Petru îl numea «predicator al dreptății» (2 Petru 2, 5). Duhul lui Dumnezeu sălășluia în inima lui. Noe Îl iubea nespus pe Domnul.

Văzînd că toate gândurile și dorințele oamenilor erau îndreptate numai către rău și că fiecare dintre ei se abătuse din calea dreaptă, Dumnezeu a zis: «Am să-l pierd de pe fața pământului pe omul pe care l-am creat... pentru că Mă căiesc că l-am creat».

Noe însă a aflat har în ochii Domnului. Și a zis Dumnezeu către dînsul: «Sfîrșitul oricărei făpturi este hotărît înaintea Mea, căci oamenii au umplut lumea cu nedreptățile lor. Și iată Eu îi voi pierde de pe pămînt. Fă-ți o corabie din lemn de gofer (chiparos)... și cătrănește-o cu smoală pe dinăuntru și pe dinafară... Iar Eu voi aduce asupra pământului un potop de apă, ca să nimicesc orice făptură de sub cer, care are suflare de viață, și tot ce este pe pămînt va pieri. Dar cu tine fac un legămînt: vei intra în corabie tu și fiii tăi, soția ta și soțiile fiilor tăi împreună cu tine».

Și Noe se puse să construiască o arcă, întocmai așa precum îi poruncise Dumnezeu. (Arca este o corabie mare). El le spunea adesea oamenilor că în curînd se va dezlănțui un potop, care va pustii întreaga lume, și-i sfătuia să renunțe la faptele lor rele și să se întoarcă la Dumnezeu. Dar nimeni nu-și pleca urechea la vorbele lui.

Geneza 6, 5–18

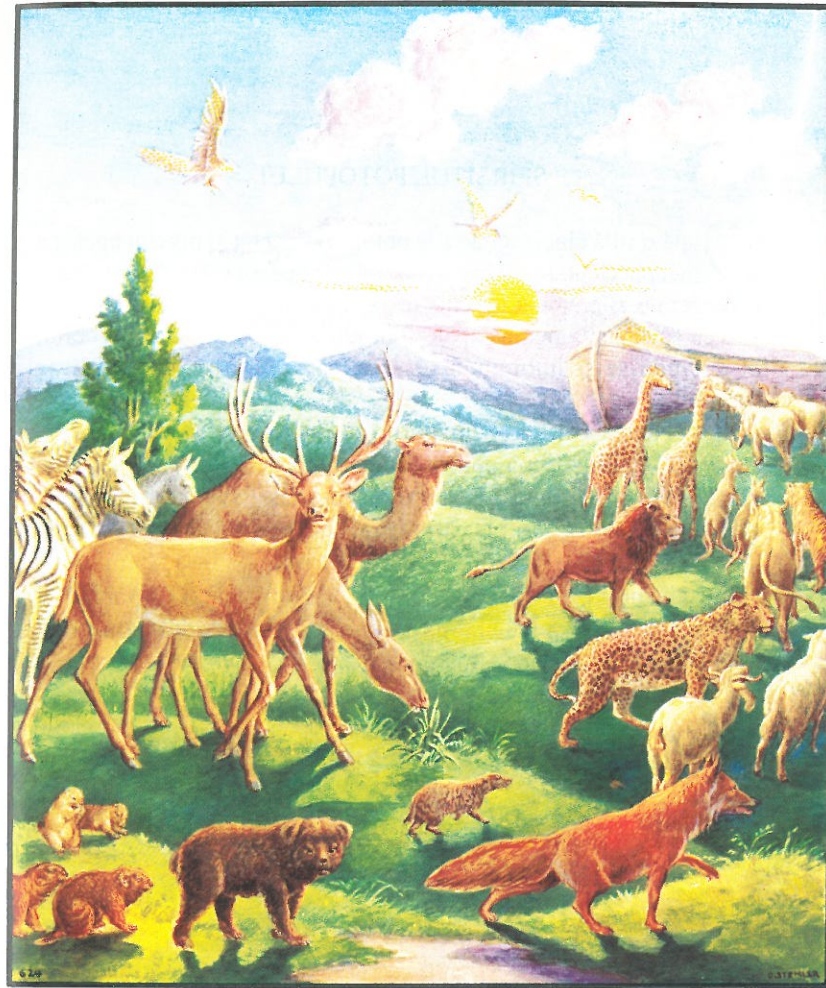

POTOPUL

Timp îndelungat a construit Noe arca, iar cînd totul a fost gata, Dumnezeu i-a spus: «Intră în arcă tu și toată casa ta. Căci în tot neamul acesta numai pe tine te-am văzut fără prihană înaintea Mea... Ia cu tine cîte șapte perechi din toate animalele curate, parte bărbătească și parte femeiască, iar din animalele necurate cîte două perechi, parte bărbătească și parte femeiască. Deasemenea ia cîte șapte perechi din păsările cerului, ca să se înmulțească din nou pe tot pămîntul. Căci peste șapte zile voi face să plouă patruzeci de zile și patruzeci de nopți și voi șterge astfel de pe fața pămîntului toate făpturile pe care le-am creat».

Noe L-a ascultat pe Domnul și a intrat în corabie cu soția lui, cu fiii și nurorile lui. A luat deasemenea cîte șapte perechi de animale curate și cîte două perechi de animale necurate. Iar după ce au intrat cu toții, Însuși Domnul a închis după ei ușa arcei. Peste șapte zile a început potopul, care a durat patruzeci de zile și patruzeci de nopți. Apele creșteau și arca plutea pe deasupra lor. Și s-au ridicat așa de mult, că au acoperit munții și tot ce avea suflare de viață pe uscat a murit. «Au pierit toate făpturile de pe fața pămîntului, de la om pînă la animale, tîrîtoare și păsările cerului. A rămas numai Noe și ce luase cu el în corabie».

Geneza 7, 1-23

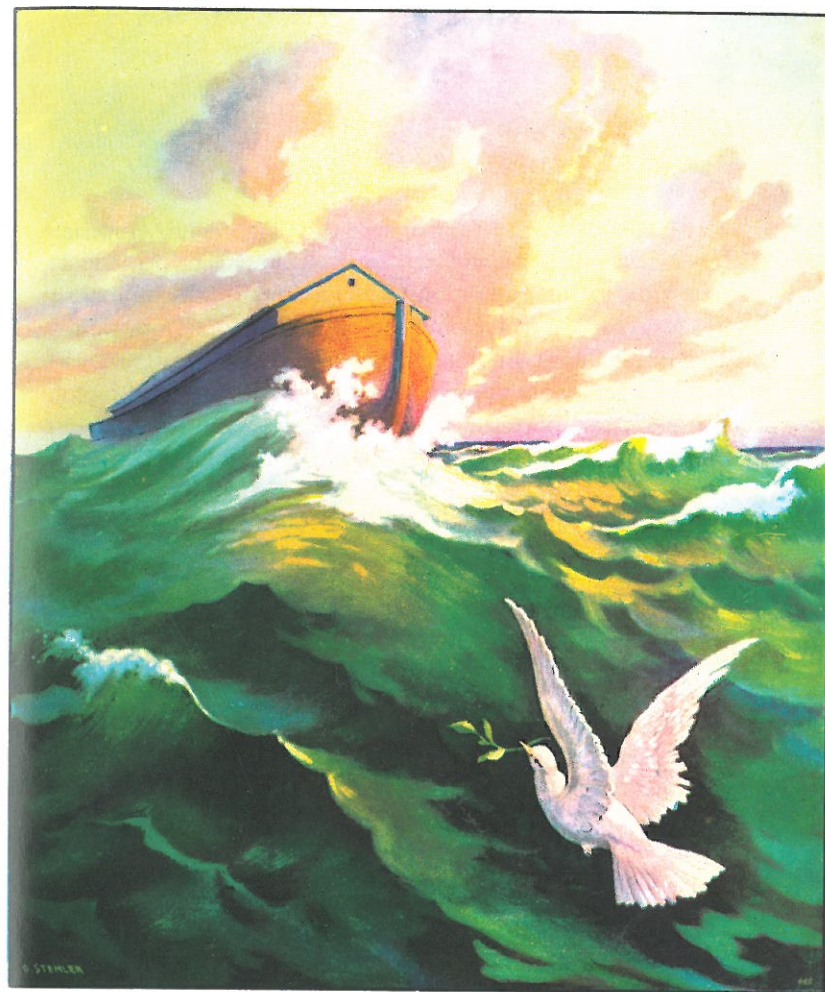
SFÎRȘITUL POTOPULUI

După o sută cincizeci de zile potopul a încetat și nivelul apelor a început treptat să scadă. Arca s-a oprit pe muntele Ararat. Peste patruzeci de zile Noe a deschis fereastra arcei și a dat drumul unui corb ca să se convingă că apele s-au retras. Corbul și-a luat zborul, tot ducându-se și întorcându-se, pînă să sece apele de pe întreg pămîntul.

Apoi Noe a trimis și un porumbel, care s-a întors la arcă, negăsind loc de odihnă pentru picioarele sale, pentru că apa mai acoperea încă pămîntul. Peste alte șapte zile Noe a trimis iarăși porumbelul, care s-a întors către seară cu o ramură verde de măslin în cioc. Astfel Noe a aflat că apa s-a scurs de pe fața pămîntului.

Mai așteptînd încă șapte zile, Noe a trimis iarăși porumbelul, care de astă dată nu s-a mai întors. Atunci Noe a ridicat învelișul arcei și a văzut că pămîntul se uscaseră. Și Dumnezeu i-a poruncit lui Noe: «Ieși din arcă împreună cu soția, fiii și nurorile tale, și scoate toate vietățile pe care le-ai luat cu tine, ca să se împrăștie, să se prăsească și să se înmulțească pe întreg pămîntul...»

Geneza 8

CURCUBEUL ȘI LEGĂMÎNTUL LUI DUMNEZEU CU OMUL

Noe a coborât din arcă împreună cu toată familia lui. Animalele s-au răspândit pe pământ și păsările s-au împrăștiat prin copaci.

Noe a zidit un altar de piatră și, alegînd mai multe animale și păsări, le-a adus jertfă Domnului, drept recunoștință pentru salvarea miraculoasă din potop. Plăcîndu-i jertfa, Dumnezeu i-a zis astfel lui Noe: «Nu voi mai blestema pământul pentru faptele omului, pentru că pornirile inimii înclină spre rău din tinerețea lui. Și nu voi mai lovi tot ce este viu, precum am făcut. De acum încolo, cît va fi pământul, nu va înceta sămănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea!»

Dumnezeu a binecuvîntat pe Noe și pe fiii lui și le-a spus: «Iată Eu fac un legămînt cu voi și cu urmașii voștri... că nici o făptură nu va mai fi nimicită de apele potopului, care nu va mai veni să pustiască pământul... Și pun curcubeul Meu în nori ca semn al legămîntului dintre Mine și pământ... Cînd voi aduce nori deasupra pământului, se va arăta curcubeul Meu în nori... și-Mi voi aduce aminte de legămîntul cel veșnic dintre Dumnezeu și toate viețuitoarele de pe pământ... Acesta este semnul legămîntului pe care l-am făcut cu orice făptură de pe pământ».

Geneza 8, 18-22; 9, 1-17

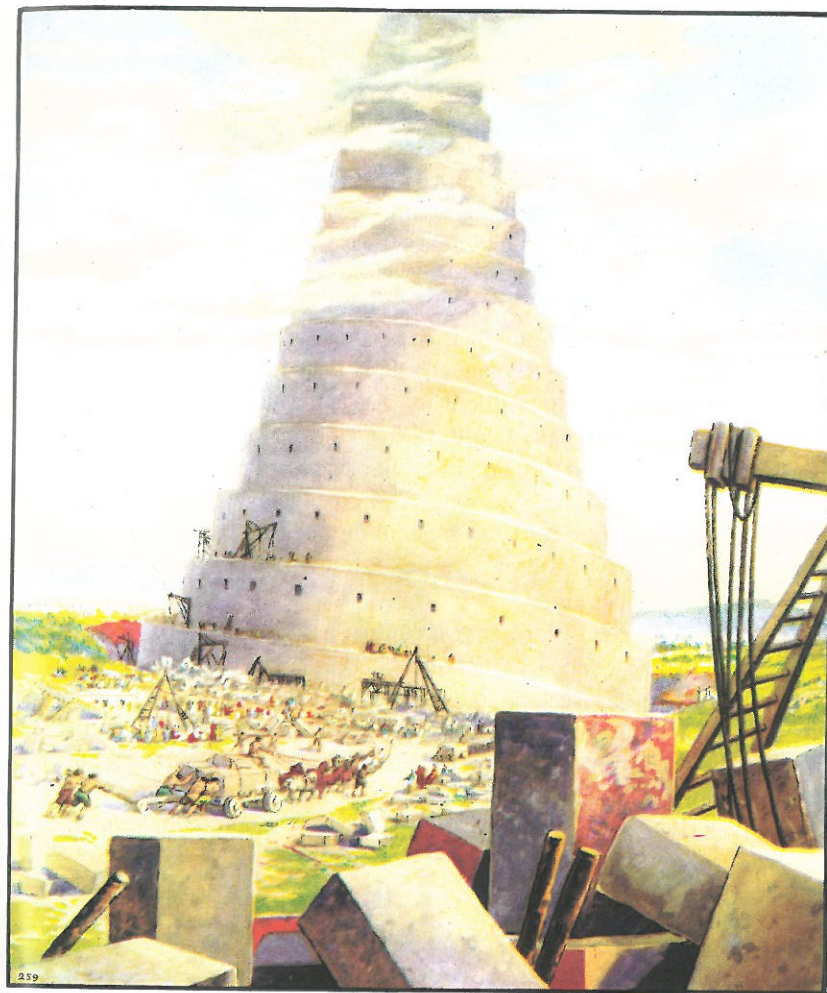
TURNUL BABEL

Siii lui Noe au avut numeroși copii și din ei o mulțime de oameni s-au răspândit peste tot pământul. Dar nici ei nu s-au dovedit mai vrednici decât cei de pînă la potop. Tot pământul avea pe atunci o singură limbă și aceleași cuvinte.

Odată s-au adunat cu toții și au hotărît astfel: «Haideți să construim o cetate cu un turn al cărui vîrf să ajungă pînă la cer ca să ne facem astfel un nume și să nu ne mai împrăștiem pe fața întregului pămînt». Cuprinși de înfumurare și dorind să se acopere de glorie, oamenii se apucară cu rîvnă de lucru. Nemulțumit de hotărîrea lor, Dumnezeu pogorî din cer să vadă cetatea și turnul pe care-l ridicau fiii oamenilor și zise: «Ei sînt un singur popor și toți vorbesc aceeași limbă... și nu se vor opri de la ceea ce și-au pus în gînd să facă. Hai să ne pogorîm și să le amestecăm limbile, ca să nu se mai poată înțelege între dîșii». (Vă amintiți desigur că Dumnezeu s-a mai exprimat odată astfel la plural: «Să facem om...»)

Iar după ce Dumnezeu le-a amestecat limba, ne mai puțîndu-se înțelege între dîșii, oamenii au părăsit turnul, care a rămas astfel neisprăvit. De atunci locul acela s-a numit Babilon, adică “încurcătură, amestec, confuzie”. După care Dumnezeu i-a împrăștiat pe oameni pretutindeni pe tot pământul.

Geneza 11, 1-9

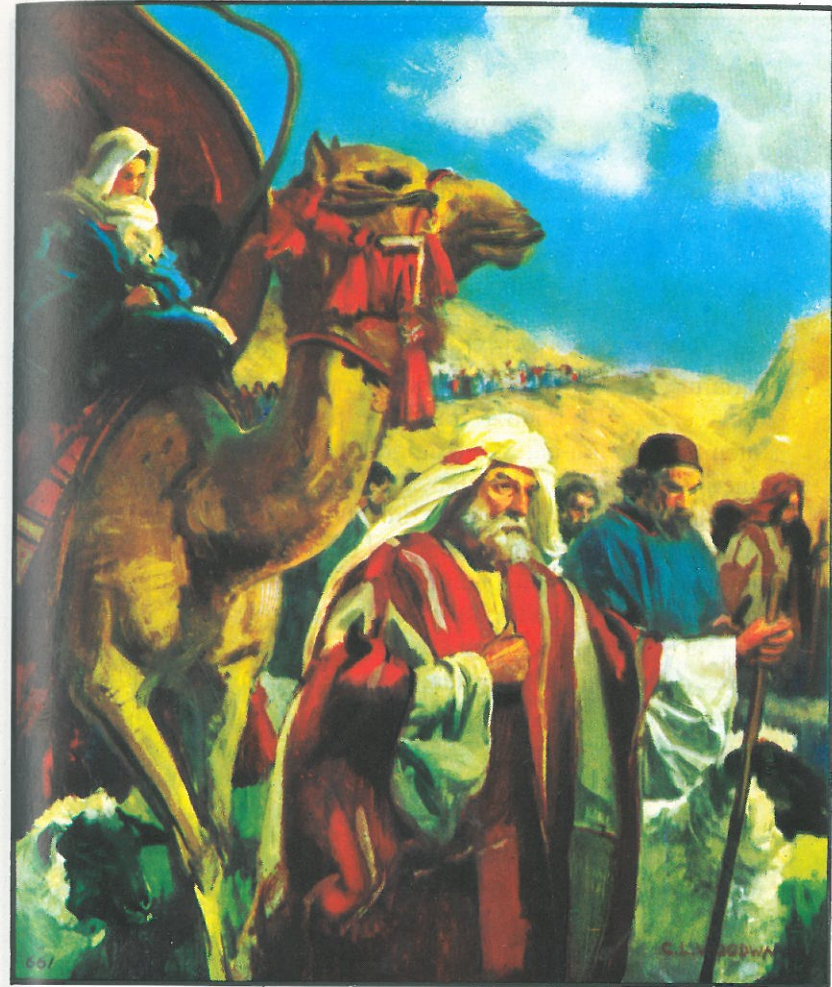
AVRAAM

Ilustrația de față reprezintă o remarcabilă personalitate biblică – Avram. Dumnezeu l-a numit mai târziu Avraam, ceea ce în traducere înseamnă “tatăl multor popoare”. Avraam îl iubea cu toată inima pe Dumnezeu, ținând calea Lui și înfăptuind numai ceea ce este drept și bine. Dumnezeu Însuși l-a numit prietenul Său. Domnul ne spune și nouă în Cuvîntul Său: «Voi sînteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu» (Evanghelia după Ioan 15, 14).

Dumnezeu i-a spus odată lui Avraam: «Ieși din țara ta, din rudenția ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un popor mare și te voi binecuvînta. Îți voi face un nume mare și vei fi izvor de binecuvîntare. Voi binecuvînta pe cei ce te vor binecuvînta pe tine și voi blestema pe cei ce te vor blestema. Și toate familiile pămîntului vor fi binecuvîntate în tine».

Avraam a făcut întocmai precum i-a spus Domnul. A luat pe Sarai, soția sa, și pe Lot, nepotul său, împreună cu toate averile pe care le agoniseră și cu toate slugile pe care le aveau în Haran, și a pornit spre ținutul Canaan pe care i-l arătase Dumnezeu. Și străbătînd acel ținut, au ajuns pînă la marele stejar More, unde au făcut primul popas. Acolo s-a arătat Domnul lui Avraam și i-a zis: «Toată țara aceasta o voi da urmașilor tăi».

Geneza 12, 1-7

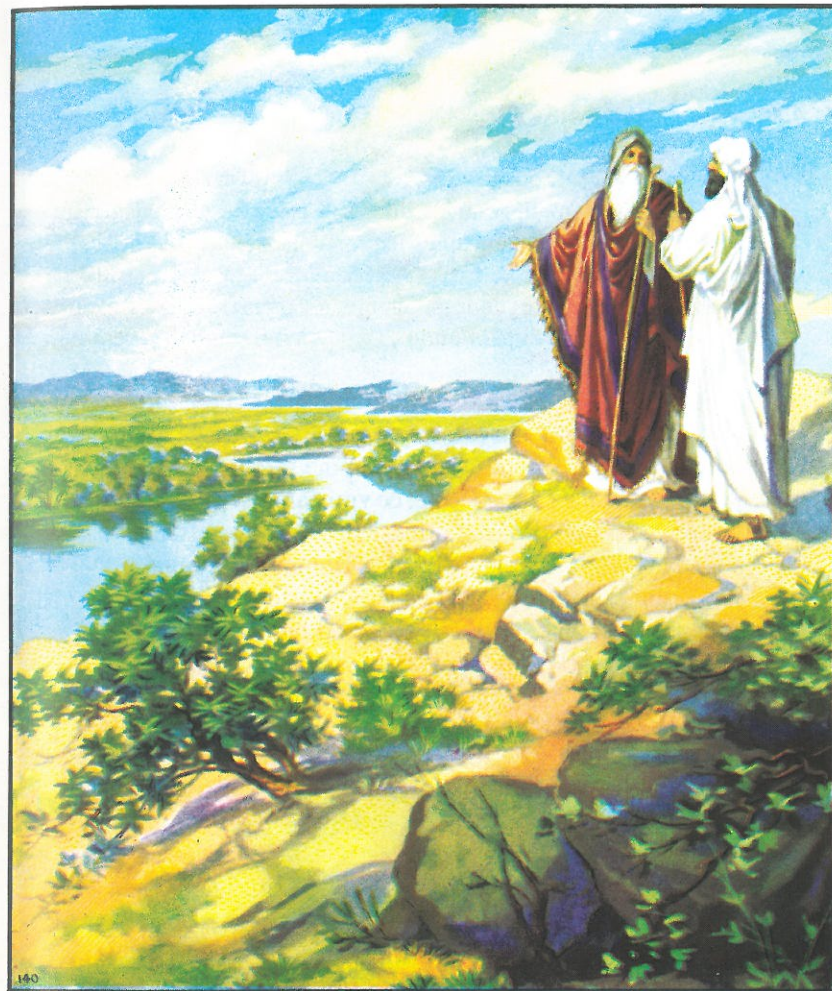
AVRAAM ȘI LOT

Urmînd porunca Domnului, Avraam își continuă calea prin ținutul Canaanului, împreună cu toți ai lui, pînă ajunse în preajma localității Betel, unde hotărî să facă un popas.

Avraam era foarte bogat în vite, argint și aur. Nepotul său Lot avea și el multe oi, boi și corturi. Locul se dovedi a fi prea strîmt pentru amîndoi, averile lor fiind prea numeroase. Cîrînd se iscă o ceartă între păstorii lor. Și atunci Avraam îi spuse lui Lot: «Nu vreau ceartă între mine și tine, între păstorii mei și ai tăi, căci sîntem rude. Nu e oare tot pămîntul înaintea ta? Desparte-te de mine și de vei porni tu la dreapta, eu voi porni la stînga, iar de vei apuca la stînga, eu voi apuca la dreapta».

Lot se puse să cerceteze pămîntul dimprejurul lor. El își alese cîmpia mănoasă din preajma Iordanului, udată cu apă din belșug, și se despărți de Avraam, întinzîndu-și corturile spre răsărit pînă la orașul Sodoma. Locuitorii acestui oraș erau vestiți prin purtarea lor desfrînată. Cu toate acestea, ademenit de frumusețea lanurilor și a pășunilor și fără a se sfătui cu Dumnezeu, el își alese singur așezarea în mijlocul acelor oameni păcătoși, de pe urma cărora avusese mult de suferit. În schimb Avraam se așeză în dumbrava Mamre de lîngă Hebron și ridică un nou altar Domnului.

Geneza 13, 1-18

PROMISIUNEA DATĂ DE DUMNEZEU LUI AVRAAM

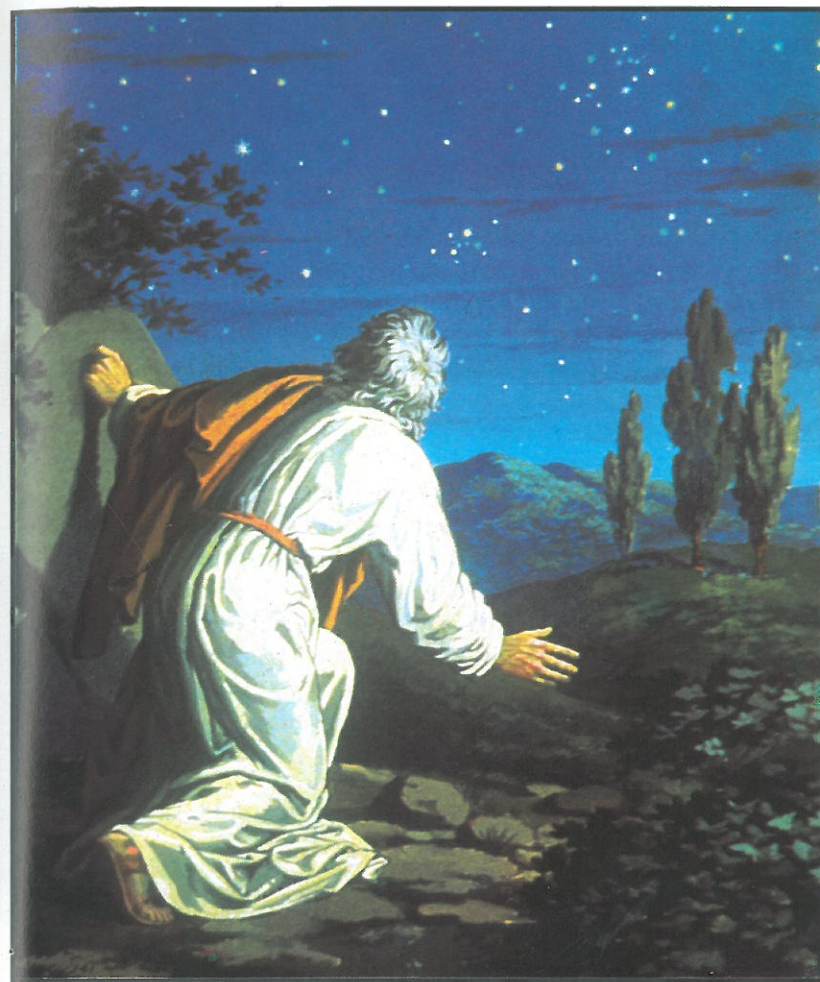
Si i-a zis Domnul lui Avraam, după ce Lot s-a despărțit de dînsul: «Privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus. Căci tot pămîntul pe care-l vezi ți-l voi da ție și urmașilor tăi pentru vecie. Îți voi face seminția ca pulberea pămîntului; de va putea cineva număra pulberea pămîntului, va putea fi numărată și seminția ta».

După aceea Dumnezeu i se arată iarăși lui Avraam în vis și-i spuse: «Eu sînt scutul tău și răsplata ta va fi nespus de mare». Dar Avraam, amărît că îmbătrînește și rămîne fără urmași, zise către Domnul: «Doamne Dumnezeule, ce vrei oare să-mi dai? Căci mor fără copii... Tu nu mi-ai dat urmași și iată sluga născută în casa mea va fi moștenitorul meu». La care Domnul îi răspunse: «Nu el va fi moștenitorul tău, ci acel ce se va naște din tine...» Apoi îl scoase afară și-i zise: «Privește la cer și numără stelele, dacă le poți număra... Atît de mulți vor fi urmașii tăi».

Și Dumnezeu îi zise iarăși lui Avraam: «Să nu-i mai spui soției tale Sarai și să-i schimbi numele în Sara. Eu o voi binecuvînta și îți voi da un fiu din ea...»

Și L-a crezut Avraam, căci nețărmurită era credința lui în Dumnezeu.

Geneza 13, 14–16; 15, 1–6; 17, 15–16

VESTITORII LUI DUMNEZEU LA AVRAAM

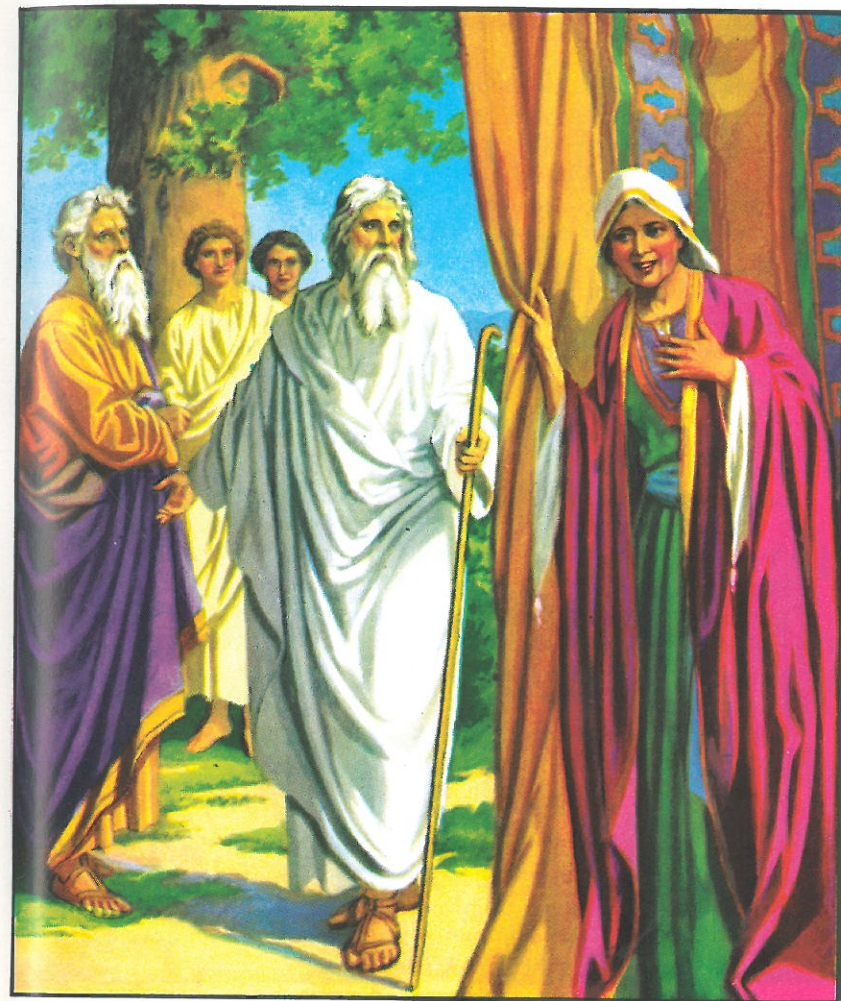
Într-o zi cu arșiță, pe la amiază, în timp ce stătea la ușa cortului său, Avraam zări trei străini apăruiți fără veste în fața lui. Avraam înțelese îndată că cei trei bărbați sînt trimișii Domnului. El îi primi și-i ospătă. După ce oaspeții s-au săturat, unul dintre ei îi spuse: «La anul, pe vremea aceasta, mă voi întoarce negreșit la tine și Sara, soția ta, va avea un fiu». Sara, care asculta la ușa cortului, a rîs în sinea ei, zicîndu-și: «Să am această mîngîiere tocmai acum, cînd am îmbătrînit?»

Domnul însă îi zise lui Avraam: «Pentru ce a rîs Sara în sinea ei?.. Este oare ceva cu neputință pentru Dumnezeu? La anul pe vremea aceasta mă voi întoarce la tine și Sara va avea un fiu».

Și Domnul adăugă: «Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?.. Căci Avraam va ajunge negreșit un popor mare și puternic și în el vor fi binecuvîntate toate popoarele pămîntului...»

La vremea hotărîtă Domnul își îndeplini promisiunea ce i-o dăduse lui Avraam, întrucît El rămîne întotdeauna credincios promisiunilor Sale.

Geneza 18, 1-19; 21, 1-3

DISTRUGEREA SODOMEI ȘI GOMOREI

O ploaie de foc, slobozită din țăriile cerului, a șters de pe fața pământului patru cetăți canaanite: Sodoma, Gomora, Adma și Șebarim. Înfricoșătoarele nelegiuiiri și păcatele strigătoare la cer ale locuitorilor acestor cetăți stârniseră mînia Domnului care hotărî să-i pedepsească. Aflînd că Sodoma va fi nimicită din temelii, Avraam L-a rugat pe Dumnezeu să cruțe cetatea nelegiuită. Domnul îi promise să o cruțe, dacă va găsi în ea fie numai zece oameni nevinovați. Dar nu s-au găsit nici atîția.

Și iată ce-a urmat. Lot, un bărbat cu frică de Dumnezeu, locuia în cetatea Sodoma împreună cu soția și cele două fiice ale sale. Într-o seară, Dumnezeu trimise în acest oraș doi îngeri sub chip de oameni. Fiind ospitalier din fire, Lot îi găzdui bucuros în casa lui, fără a bănui cîtuși de puțin că străinii sînt îngeri.

«N-au apucat ei bine să se culce, că în jurul casei s-a adunat tot orașul, de la mic la mare, strigînd care mai de care: “Unde sînt străinii pe care i-ai găzduit peste noapte? Adă-i încoace, să-i vedem și noi!”

Lot ieși afară, închizînd cu grijă ușa după el, și le spuse: “Fraților, vă rog să nu le faceți nici un rău noilor veniți... nu vă atingeți de oamenii ce se află sub acoperișul casei mele”.

Mulțimea însă rămînea surdă la rugămințile lui și striga înfuriată: “Ești un venetic și vrei să faci pe judecătorul? Acum o să-ți facem ție mai rău decît lor”. Și se repezi asupra lui Lot, pregătindu-se să spargă ușa. Dar îngerii și-au întins mîinile și l-au tras în casă, încuind ușa după dînsul. Apoi îi orbiră pe toți bărbații ce se îmbulzeau în prag... Și numai atunci îngerii îi spuseră lui Lot: “Noi am venit să distrugem meleagul acesta, pentru că mare plîngere a ajuns înaintea Domnului împotriva locuitorilor lui...” Și luîndu-i de braț atît pe el, cît și pe soția și pe cele două fiice ale lui, îi scoaseră afară din oraș... Iar unul dintre ei zise: “Nu te uita îndărăt... Fugi la munte, ca să nu pieri împreună cu ei”.

«Cînd Lot a intrat în Țoar, pe pămînt răsărea soarele. Atunci Domnul a revărsat peste Sodoma și Gomora o ploaie de pucioasă și foc. Și a nimicit acele cetăți cu toate împrejurimile lor, cu toți locuitorii lor și cu tot ce creștea pe pămînt. Dar soția lui Lot s-a uitat înapoi și s-a prefăcut într-un stîlp de sare».

Se presupune că toate aceste cetăți distruse se aflau în regiunea de sud a Mării Moarte. Expresia “sodomism” se mai folosește și astăzi, pentru a defini o viață desfrînată.

Geneza cap. 19; Deuteronomul 29, 23

JERTFIREA LUI ISAAC

M trecut un an din ziua, în care trimișii cerului l-au vizitat pe Avraam, și Sara i-a născut un fiu. Avraam i-a dat copilului numele de Isaac.

Cînd băiatul creștea mare, Dumnezeu hotărî să pună la încercare credința și dragostea lui Avraam și-i porunci astfel: «Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu pe care-l iubești, pe Isaac, du-te cu el la muntele Moria și adu-l acolo jertfă».

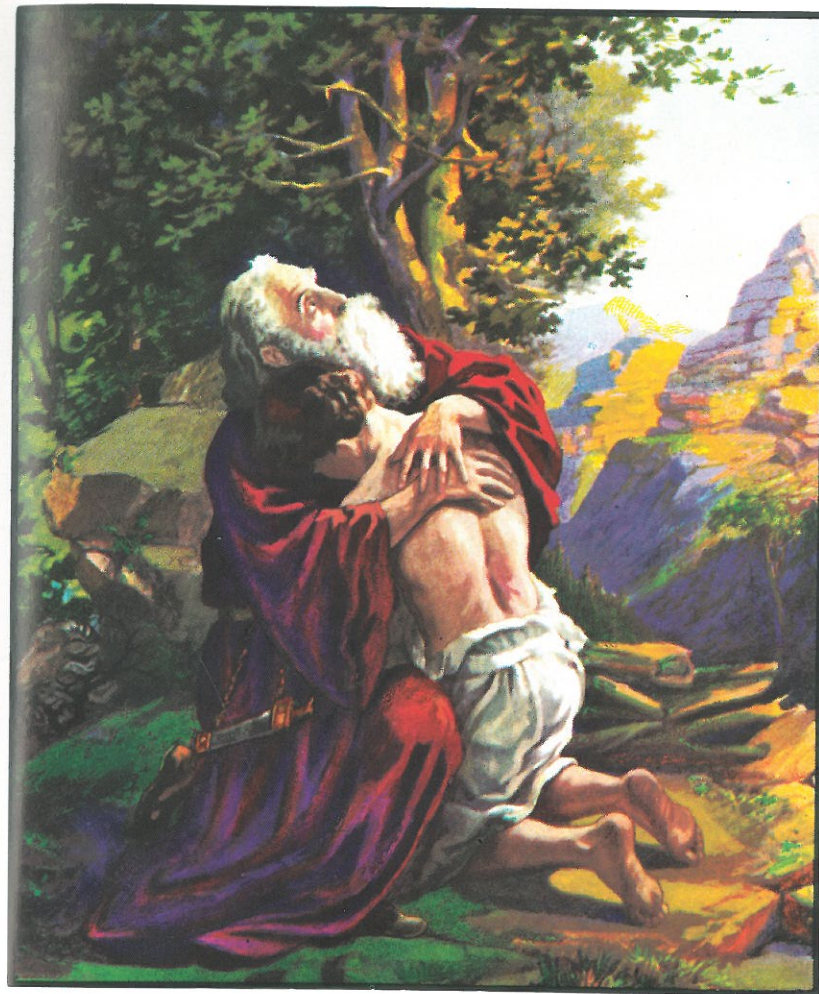
Covîrșit de durere, Avraam se pregăti totuși să îndeplinească întocmai porunca Domnului pe care-L iubea din adîncul inimii. Tăie lemne pentru arderea-de-tot, le încărcă pe un asin și împreună cu fiul și două slugi porni spre locul pe care i-l alesese Dumnezeu pentru a-l sacrifica pe Isaac.

Pe drum Isaac l-a întrebat: «Tată!.. Iată avem foc și lemne. Dar unde este mielul pentru jertfă?» Avraam îi răspunse: «Fiul meu, Dumnezeu Însuși Se va îngriji de mielul jertfei Sale!»

Ajungînd la poalele muntelui Moria, Avraam lăsa slugile jos, iar el urcă în vîrfurile muntelui împreună cu Isaac și ridică acolo un altar. Așeză lemnele, apoi îl legă pe fiul său și-l puse deasupra lemnului... Dar cînd ridică cuțitul pentru lovitură, Dumnezeu prin îngerul Său îi strigă din ceruri, zicîndu-i: «Avraam! Avraam! Nu ridica mîna asupra băiatului tău și nu cuteza să-i faci vreun rău, căci știi acum că te temi de Dumnezeu și ai fost gata să-ți jertfești propriul fiu pentru Mine... Fii deci binecuvîntat...»

Dumnezeu Își trimite binecuvîntarea tuturor acelor care-L iubesc din toată inima.

Geneza 22, 1-18

REBECA

Avraam a ajuns la adînci bătrîneți. Anii treceau și Isaac, fiul lui, era acum un tînr în floarea vîrstei. Avraam chemă odată sluga cea mai bătrînă și mai credincioasă din casa lui și-l trimise în Mesopotamia, în patria sa, să caute o soție pentru Isaac. Luînd zece cămile cu daruri bogate pentru logodnică și familia ei, sluga porni la drum, îndreptîndu-se spre orașul unde locuia Nahor, fratele lui Avraam.

Cum ajunsese, sluga făcu popas la o fîntînă din preajma orașului și se puse să se roage Domnului: «Doamne, Dumnezeule, aibi milă de stăpînul meu Avraam și trimite-mi în cale pe fata ce-ai ales-o Tu pentru Isaac. Iată eu stau lîngă fîntînă și fiicele oamenilor din cetate vin după apă. Fă așa ca fata căreia îi voi zice: "Pleacă-ți, te rog, ulciorul să beau", și care îmi va răspunde: "Bea, și am să dau de băut și cămilelor tale", să fie aceea pe care ai rînduit-o robului Tău Isaac și astfel să pot cunoaște că Te-ai îndurat de stăpînul meu».

Nu-și sfîrși el bine ruga și o fată deosebit de frumoasă se apropie de fîntînă cu ulciorul pe umăr. Ea își umplu ulciorul cu apă și porni înapoi. Trimisul lui Avraam alergă înaintea ei și-i zise: «Dă-mi, te rog, să beau din ulciorul tău». «Bea, domnul meu», răspunse ea. Și după ce-i potoli setea, îi zise: «Am să scot apă și pentru cămilele tale, pînă vor bea și se vor sătura». Omul o privea cu negrăită mirare, apoi o întrebă cum o cheamă și a cui fiică este. Fata îi răspunse că o cheamă Rebeca și e fiica lui Betuel și nepoata lui Nahor, fratele lui Avraam. Ea îl invită să găzduiască peste noapte sub acoperișul părinților ei, iar sluga se închină Domnului, mulțumindu-I că l-a îndreptat spre sălașul fraților lui Avraam.

Ai casei îl primiră cu dragoste și el le povesti tuturor că Avraam îl trimisese încoace să-i aducă din patrie, de la rubedeniile lui, o soție pentru Isaac, fiul lui.

Părinții își chemară fiica și o întrebă: «Vrei să te duci cu omul acesta?» Și ea a răspuns: «Mă duc!» Auzind așa, ei o binecuvîntară, încredințați fiind că aceasta este voia lui Dumnezeu.

Tot astfel și noi să înălțăm neîncetat rugi Domnului, cerîndu-I sfat și îndrumare pentru orice pas în viață.

Geneza 24, 1-60

ISAAC ȘI REBECA

Rebeca o urmă pe sluga lui Avraam și după o îndelungată călătorie caravana lui ajunse în ținutul unde Isaac își aștepta cu nerăbdare logodnica.

Într-o seară, pe când Isaac rătăcea prin câmpie cu gândul dus departe, zări deodată o caravană ce se apropia de dînsul. El se repezi cu bucurie în suflet în întîmpinarea ei. Și deși se vedeau pentru prima oară în viață, cei doi tineri se îndrăgostiră pe loc unul de altul. Hărăziți fiind de Domnul să se însoțească, ei întemeiară o căsnicie nespus de fericită.

Dumnezeu le dăruî doi feciori gemeni, pe Esau și Iacov. Esau însă văzuse lumina zilei înaintea lui Iacov și dreptul primului-născut îi aparținea astfel lui. Averea părinților o putea moșteni numai el unul.

Frații au crescut mari și nu semănau deloc unul cu altul. Esau deveni un iscusit vîntor de animale sălbatice, precum și un om al câmpului. Iacov, dimpotrivă, era o fire blîndă și trăia mai mult pe lîngă casă. Bătrînul Isaac avea o slăbiciune deosebită pentru Esau pentru îndemînarea cu care vîna. Iacov în schimb era fiul iubit al mamei.

Geneza 24, 63-67; 25, 24-28

IACOV OBTINE BINECUVÎNTAREA PĂRINTEASCĂ

Isaac ajunsese la o vîrstă înaintată și vederile îi slăbiră, astfel că nu-și mai putea recunoaște nici rudele cele mai apropiate. Simțindu-și sfîrșitul aproape, el hotărî să-l binecuvînteze din timp pe Esau, fiul lui mai mare. Bătrînul tată îl chemă la dînsul și-i ceru să-i aducă ceva vînat, să-l pregătească așa cum îi plăcea lui mai cu deosebire, promițîndu-i în schimb să-i dea binecuvîntarea sa părintească și dreptul singurului său moștenitor.

Rebeca însă, care auzise promisiunea soțului ei, îi povesti totul lui Iacov. Dorind cu ardoare ca Iacov, și nu Esau, să primească binecuvîntarea tatălui, ea puse la cale un șiretlic. În lipsa lui Esau, care plecase la vînătoare, ea îl trimise pe Iacov să-i aducă doi iezi din turmă și pregăti mîncarea preferată a lui Isaac. Apoi îl îmbrăcă pe Iacov cu haina cea mai frumoasă a lui Esau și, fiindcă acesta era foarte păros, îi înfășură gîtul și mîinile în pieile iezilor, ca nu cumva bătrînul să-l pipăie și să-i dea pe față vicleșugul.

Iacov intră la tatăl său și-i întinse mîncarea. «Apropie-te să te pipăi, îi zise acesta, ca să mă încredințez că ești cu adevărat fiul meu Esau».

Iacov se apropie de dînsul și Isaac îl atinse cu mîna. «Glasul este al lui Iacov, zise el, dar mîinile sînt ale lui Esau». Și astfel el nu descoperi înșelăciunea, pentru că mîinile lui Iacov, acoperite cu pieile iezilor, semănau aidoma mîinilor lui Esau. Bătrînul se puse apoi să mănînce și, isprăvindu-și masa, îi dădu lui Iacov binecuvîntarea părintească, declarîndu-l astfel unicul lui moștenitor cu dreptul primului născut.

Astfel Iacov obținu prin vicleșug binecuvîntarea părintească destinată lui Esau. Aflînd de fapta fratelui său, Esau, cuprins de o cumplită mînie, declară că-l va omorî cu primul prilej.

Geneza 27, 1-41

VISUL LUI IACOV

Aflînd că Esau urmărește să se răzbune și să-l omoare pe Iacov, Rebeca îl sfătuiește pe fiul ei iubit să fugă în Mesopotamia, la fratele ei Laban, și să rămînă cîtva timp acolo, pînă se va potoli mînia lui Esau.

Bătrînul lui tată, care îi iertase înșelăciunea, îi ceru la despărțire să nu se căsătorească în ținutul Canaanului, unde locuiau ei, ci să-și aleagă o soție dintre fetele de la baștina mamei lui, în Mesopotamia. Apoi își luă cu căldură rămas bun de la dînsul, zicîndu-i: «Dumnezeu Cel Atotputernic să te binecuvînteze... și să-ți dea ție și urmașilor tăi binecuvîntarea lui Avraam, ca să stăpînești pămîntul pribegiei tale, dăruit de El tatălui meu».

Și astfel Iacov porni în lunga lui călătorie spre Mesopotamia.

Apucîndu-l odată noaptea pe drum, el făcu un popas sub cerul liber și se culcă, punîndu-și o piatră drept căpătîi. Dumnezeu îi trimise un vis minunat. Iacov văzu în fața lui o scară ce se înălța pînă la cer și pe care urcau și coborau îngerii. Apoi în capul scării i se arătă Domnul și-i vorbi astfel: «Eu sînt Domnul, Dumnezeul tatălui tău Avraam și Dumnezeul lui Isaac. Nu te teme! Pămîntul pe care dormi ți-l voi da ție și urmașilor tăi. Eu sînt cu tine și te voi feri de toate primejdiile, oriunde vei merge».

Iacov se trezi din somn și zise: «Domnul este cu adevărat în locul acesta și eu n-am știut!» Apoi luă piatra pe care o pusese căpătîi, o așeză ca stîlp de aducere aminte și făcu următorul jurămint: «Dacă Dumnezeu va fi cu mine și mă va feri în călătoria mea de toate primejdiile, dacă-mi va da pîine să mănînc și haine să mă îmbrac, dacă mă va lăsa să mă întorc în pace la casa părintească, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu și piatra aceasta pe care am pus-o ca stîlp de aducere aminte va fi casa lui Dumnezeu și-Ți voi da, Doamne, a zecea parte din tot ce-mi vei da Tu mie».

Geneza 27, 41-46; 28, 1-22

ÎNTÎLNIREA LUI IACOV CU RAHELA

Iacov ajunsese în cele din urmă la o câmpie bogată în pășuni. El poposi lângă o fântină, gura căreia era astupată cu o piatră. În preajma ei niște păstori așteptau să se adune mai multe turme, ca să răstoarne piatra și să adape oile. Iacov îi întrebă de unde sînt. «Din Haran», răspunseră ei. Atunci el se interesă de nu-l cunosc cumva pe Laban. «Iat-o pe Rahela, fiica lui!» îi spuseră ei, arătîndu-i o păstoriță ce venea de la pășune cu turma de oi a tatălui ei.

Auzind așa, Iacov răsturnă piatra de pe gura fîntînii și adăpă turma unchiului său. După care o sărută pe Rahela cu lacrimi în ochi, mărturisindu-i că e vărul ei. Fata se bucură la rîndul ei și dădu fuga acasă să le dea de veste părinților. Laban veni într-un suflet la fîntînă, îl îmbrățișă cu căldură și-l aduse acasă la dînsul.

Iacov, căruia îi căzuse dragă fata, se înțelese cu unchiul său să-i pască turmele timp de șapte ani, urmînd apoi s-o ia de soție pe Rahela, fiica lui cea mai mică. Cei șapte ani trecură ca șapte zile. Pînă la urmă însă Laban îl însură cu amîndouă fiicele sale – Lea și Rahela.

Pe acele timpuri îndepărtate bărbații se căsătoreau adesea cu rudele lor și puteau avea mai multe soții. Acolo, în Mesopotamia, soțiile lui Iacov îi aduseră pe lume unsprezece fii și o fată, iar mai tîrziu, în Canaan, Rahela îi mai născu un băiat.

Iacov agonisise avuții mari și locuia în corturi bogate cu soțiile și copiii săi. Avea o mulțime de robi, precum și numeroase turme de oi, cămile și asini.

Geneza 29, 1–28

LUPTA LUI IACOV CU DUMNEZEU

Dată Dumnezeu i-a cerut lui Iacov să se întoarcă în Patrie. Iacov și-a adunat întreaga avere și a pornit spre Canaan împreună cu soțiile și copiii săi. Temându-se de mînia lui Esau pentru nedreptatea suferită de acesta cu ani în urmă, Iacov hotărî să-i trimită daruri ca să-i îmblînzească inima și să-i cîștige bunăvoința.

În drum spre patrie caravana lui Iacov ajunsese la un pîrîu. El își trecu prin vad întreaga familie, împreună cu tot ce ducea cu dînsul, și rămase singur pe mal. Noaptea Cineva se apropie și se luptă cu el pînă în revărsatul zorilor. Și Acel Cineva, văzînd că Iacov nu se lasă biruit, îi vătămă încheietura coapsei și-i spuse: «Lasă-mă să plec, căci au venit zorile». Iacov însă îi răspunse: «Nu te las pînă nu mă vei binecuvînta». Atunci Acel Cineva îl întrebă: «Cum îți spune?» El îi răspunse: «Iacov». Și Cel ce se luptase cu dînsul îi zise: «De astăzi nu te vei mai numi Iacov, ci Israel, căci ai luptat cu Dumnezeu și vei ști să birui oameni».

Atunci Iacov îl întrebă: «Spune-mi, Cine ești?» «De ce Mă mai întrebi?» îi răspunse Acela și îl binecuvîntă pe Iacov.

Rămas singur, Iacov înțelese că luptase cu Dumnezeu, Care îl binecuvîntase cu toată dărnicia Sa pentru stăruința cu care Iacov îi ceruse să-l binecuvînteze.

Geneza 32, 13-30

ÎMPĂCAREA LUI IACOV CU ESAU

Ajungând în țara Canaanului, Iacov zări deodată pe fratele său venind în întâmpinarea lui cu o ceată de patru sute de luptători înarmați. Iacov le ieși înaintea și, apropiindu-se de fratele său, se aruncă de șapte ori cu fața la pământ. Esau alergă spre dînsul, îl cuprinse în brațe și de bucurie amîndoi izbucniră în plîns. Apoi se apropiară soțiile cu copiii și roabele și i se închină la rîndul lor lui Esau.

“Pentru ce mi-ai trimis afîtea daruri?”, îl întrebă Esau pe Iacov. “Ca să-ți cîștig bunăvoința, domnul meu!” La care Esau îi răspunse prietenește: «Eu am de toate din belșug, dragul meu frate! Păstrează-ți ale tale pentru tine». Dar Iacov stăruia: «Nu, te rog! Dacă ți-am cîștigat într-adevăr bunăvoința, primește darul acesta din mîna mea... Primește, te rog, împreună cu binecuvîntarea pe care ți-am adus-o, fiindcă Dumnezeu m-a umplut de bunătăți și am de toate...» Și numai după multe insistențe l-a înduplecat și Esau a primit în cele din urmă darurile.

În aceeași zi Esau se întoarse acasă, în timp ce Iacov se îndreptă spre orașul Sihem din Canaan, unde își întinse tabăra în fața cetății. Apoi cumpără partea de ogor pe care își așezase corturile și ridică lui Dumnezeu un altar.

Astfel i s-a împlinit visul care i se arătase în anii grei ai înstrăinării și pribegiei sale. Dumnezeu i-a trimis tot ce-i promisese și Iacov la rîndul lui n-a uitat să-I mulțumească pentru grija și dragostea pe care i-o arăta de fiecare dată.

Geneza 33, 1-20

IOSIF, FIUL IUBIT AL LUI IACOV

Si astfel Iacov se statornici iarăși în Canaan, unde Rahela îi mai aduse pe lume un fiu, pe care îl numiră Beniamin. Iacov avea acum doisprezece fii și o fiică: Ruben, Simeon, Levi, Iuda, Dan, Neftali, Gad, Așer, Isahar, Zabulon, Dina, Iosif și Beniamin, fiul lui cel mai mic.

Iacov îl iubea pe Iosif mai mult decât pe toți ceilalți fii ai săi, pentru că era "copilul bătrîneșilor lui".

La vârsta de șaptesprezece ani Iosif păștea oile împreună cu frații lui și-i povestea tatălui lor ori de câte ori aceștia săvârșeau ceva necuviincios. Iacov îi dăruise o haină multicoloră și nespus de frumoasă, care-l prindea de minune. Văzînd că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe toți ceilalți fii ai săi, frații prinseră să-l urască și să se ferească de dînsul.

Iosif nu observa ura și invidia fraților săi. El Îl iubea pe Dumnezeu și asculta de poruncile Lui. Deaceea toate nenorocirile care s-au abătut asupra lui, au devenit cu ajutorul lui Dumnezeu o adevărată binecuvîntare atît pentru el, cît și pentru întreaga lui familie.

Geneza 37, 1-4

WISELE LUI IOSIF

Iosif a avut odată un vis și dimineața l-a povestit fraților săi: “Ascultați visul ce am visat. Se făcea că legam snopi în mijlocul câmpului și snopul meu parcă s-a ridicat și stătea în picioare, în timp ce snopii voștri s-au strâns împrejur și s-au închinat snopului meu”.

Frații lui atunci l-au întrebat: “Nu cumva vrei să împărățești peste noi! Sau poate ai dori să ne stăpânești?” Și l-au urît cu și mai multă înverșunare pentru visele și cuvintele lui.

Altă dată Iosif le-a povestit tatălui și fraților săi că soarele, luna și unsprezece stele i se închinau lui. Auzind așa, tatăl l-a muștrat, spunându-i: “Ce înseamnă visul acesta? Nu cumva eu și mama și frații tăi vom veni și ne vom închina ție până la pământ?”

Frații s-au supărat iarăși, iar tatăl a păstrat în minte spusele lui.

Într-o zi, pe când frații lui Iosif se aflau cu turmele undeva departe de casă, Iacov îl trimise pe Iosif să-i aducă vești de la dînșii. Iosif se bucură și porni îndată la drum. El rătăci îndelung, până dădu însfîrșit de urma lor.

Frați îl zăriră de departe și unul dintre ei zise către ceilalți: “Ia uitați-vă! Vine făuritorul de vise...”

Și în timp ce acesta se apropia, frații se înțeleseră între dînșii să-l omoare și să-l arunce într-o fîntînă părăsită, iar tatălui lor să-i spună că l-a sfișiat o fiară sălbatică. Și adăugară: «Vom vedea atunci ce se va alege din visele lui».

Geneza 37, 5–20

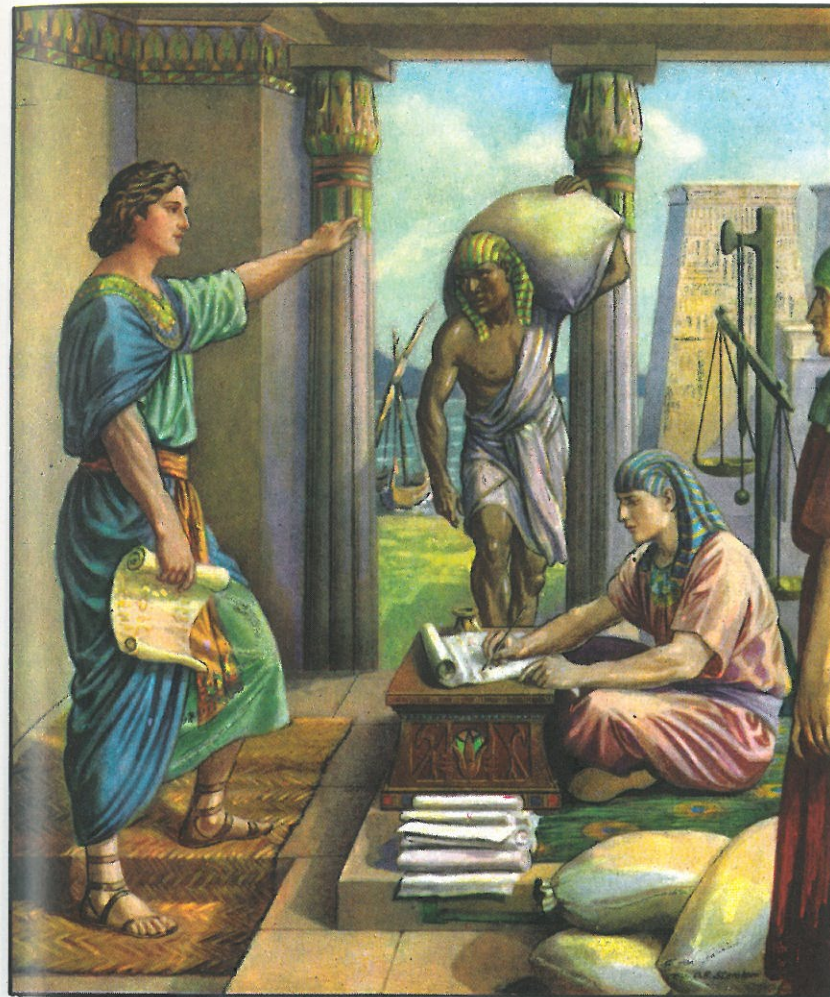

IOSIF DEVINE MARE SUPRAVEGHETOR ÎN CASA LUI POTIFAR

Cu dată ajunși în Egipt, negustorii îl vîndură pe Iosif lui Potifar, unul dintre marii demnitari ai țării, comandantul gărzii faraonului. Dar pînă și în robie viața îi mergea în plin, pentru că Iosif îl chema mereu în ajutor pe Dumnezeu, și Domnul răspundea de fiecare dată la chemarea lui.

Văzînd că toate prosperă în mîinile lui, stăpînul îl îndrăgi pe Iosif. Avînd deplină încredere într-însul, îl numi mare supraveghetor al casei, încredințîndu-i administrarea tuturor bunurilor sale. De dragul lui Iosif, Domnul binecuvîntă casa înaltului demnitar egiptean. Iosif vedea cu înțelepciune de treburile casnice, astfel că stăpînul nu ducea grijă de nimic. Iosif era un tînăr chipeș și soția lui Potifar se îndrăgosti de el. Fiind păgînă și nesocotind poruncile lui Dumnezeu, ea încercă să-l înduplece să păcătuiască cu dînsa. Dar Iosif, om cu frica lui Dumnezeu, nevrînd să plătească atît de josnic bunătatea stăpînului său, o respinse, zicîndu-i: «Cum să fac eu acest mare rău și să păcătuiesc înaintea lui Dumnezeu?» Văzînd că nu reușește să-l ademenească, soția lui Potifar hotărî să se răzbune și-l pîrî pe Iosif soțului ei: «Robul evreu, pe care l-ai adus în casa noastră, a venit la mine și a încercat să mă necinstească. Iar cînd am început să strig și să chem slugile, și-a lăsat haina lîngă mine și a fugit afară». Auzind una ca asta, stăpînul s-a mîniat cumplit și l-a aruncat pe Iosif în temnița faraonului.

Geneza 39, 1-20

FRAȚII ÎL VÎND PE IOSIF NEGUSTORILOR

Ruben, cel mai mare dintre frați, era mai blajin și mai milostiv decât toți ceilalți. Auzind ce puneau la cale frații lui, el hotărî să-l salveze de la moarte pe Iosif și să-l întoarcă tatălui lor. Ruben îi rugă să nu verse sîngele fratelui lor și să-l lase pe Iosif viu într-o fîntînă părăsită, unde tot ar fi murit de foame. Frații îi urmaș sfatul, și cînd Iosif se apropie de dîșii, se năpustiră asupra lui, îi zmulseră frumoasa haină cu care era îmbrăcat și-l aruncară într-o fîntînă fără apă.

Nu trecu mult și apărură o caravană de negustori cu mărfuri bogate pe care le duceau din Galaad pentru a le vinde în Egipt. Atunci unuia dintre frați, pe nume Iuda, îi veni ideea să-l vîndă pe Iosif negustorilor. Ceilalți se învoiră pe dată și, cînd caravana ajunsese în dreptul lor, îl scoaseră pe Iosif din groapă și-l vîndură în robie pentru douăzeci de arginți.

Negustorii îl luară cu ei pe Iosif și se îndreptară spre Egipt, iar frații îi stropiră haina cu sînge de ied și o trimiseră tatălui lor să vadă de nu e cumva chiar a fiului său! Iacov recunoscuse haina însîngerată a fiului și exclamă cu adîncă durere: «E haina fiului meu. L-a sfișiat și l-a mîncat o fiară sălbatică». În durerea sa nemărginită el plîngea și-l jelea fierbinte pe fiul său iubit, fără a bănuî cîtusi de puțin că fiii săi îl mințiseră cu nerușinare.

Dar omul nu poate ascunde nimic de Dumnezeu Atotvăzător și Atotputernic. El a deslușit în inimile lor invidia, care i-a adus pe fiii lui Iacov pe calea dușmăniei, a minciunii și a nelegiuirii.

O, cîtă nevoie avem cu toții de rugăciune, pentru ca nici un rău să nu prindă rădăcini în inimile noastre! Pentru că răul, fie cît de mic, poate aduce o groaznică nenorocire!

Geneza 37, 21–35

IOSIF ÎN TEMNIȚĂ

Dumnezeu însă nu l-a părăsit pe Iosif nici între zidurile închisorii. El îl ajută să câștige încrederea șefului închisorii. Acesta, simțind că se poate bizui oricând pe dînsul, îi încredință în scurt timp paza tuturor întemnițaților.

Dumnezeu este întotdeauna cu cei ce-L iubesc, ajutîndu-i în nefericire și izbăvindu-i de suferințe.

Într-o zi au fost aruncați în închisoare marele paharnic și marele pitar al curții, care îl supăraseră pe stăpînul lor, împăratul Egiptului.

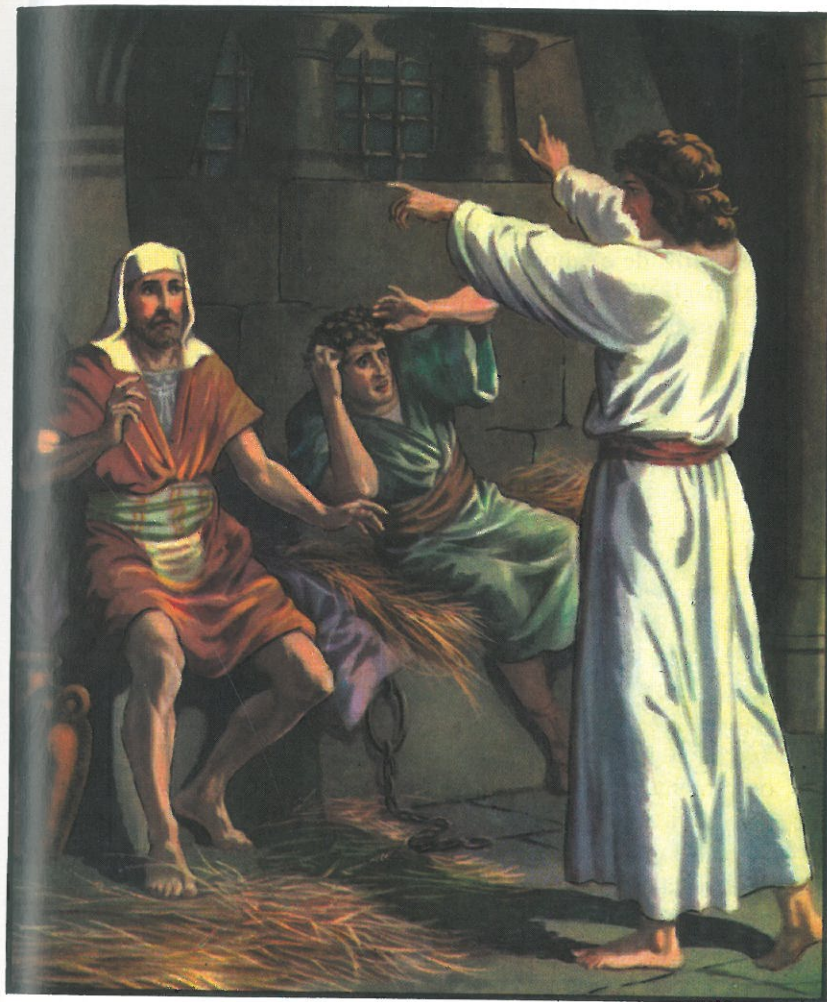
Nu trecu mult și într-o noapte cei doi curteni visară niște vise care păreau să aibă un tîlc ascuns. Dimineața Iosif îi întrebă de ce erau amîndoi atît de abătuți. La care curtenii îi răspunseră că li se arătaseră niște vise ciudate și nu are cine să le dezlege. Atunci Iosif le zise: "Tălmăcirile vin de la Dumnezeu. Povestiți-mi dar visele voastre!" Marele paharnic îi destăinui că visase o coardă de viță cu trei lăstari, care au înfrunzit, apoi au dat în floare și au făcut struguri copti. El a cules strugurii, i-a stors într-o cupă de la masa împărătească și a întins-o faraonului.

Iosif i-a explicat pe loc visul: "Cei trei lăstari înseamnă că peste trei zile împăratul te va chema la palat și vei fi iarăși marele lui paharnic".

Marele pitar îi povesti și el visul: se făcea că purta pe cap trei coșuri cu pîine și păsările ciuguleau din coșul cel mai de sus, plin de bucate alese pentru faraon.

Auzind așa, Iosif îi spuse: "Cele trei coșuri înseamnă că peste trei zile faraonul te va chema la dînsul, va porunci să fii spînzurat de un copac și păsările vor ciuguli din carnea ta". Iar peste trei zile prezicerile lui Iosif se împliniră întocmai.

Geneza 39, 21-23; 40, 1-22.

IOSIF TĂLMĂCEȘTE VISELE FARAONULUI

 dată faraonul a avut un vis. Se făcea că șapte vaci grase și frumoase la vedere au ieșit dintr-un rîu și s-au pus să pască printre trestii. În urma lor au ieșit șapte vaci slabe și le-au mîncat pe cele grase. Faraonul a adormit iarăși și a visat că pe un pai de grîu au crescut șapte spice grase și pline de boabe, iar apoi au răsărit alte șapte spice goale și arse de vînt, care le-au înghițit pe cele sănătoase.

Cuprins de o adîncă tulburare, faraonul i-a chemat la curte pe toți magii și înțelepții din Egipt. Dar nimeni dintr-înșii n-a fost în stare să tălmăcească acele neobișnuite vise.

Abia atunci marele paharnic își aduse aminte de Iosif și-i povesti faraonului de visele pe care tînărul evreu i le tălmăcise în închisoare atît lui, cît și marelui pitar, și care se împliniseră întocmai.

Faraonul trimise îndată după Iosif și, cînd acesta se înfățișă înaintea lui, îi spuse: «Am auzit că știi să dezlegi visele». La care Iosif îi răspunse: «Nu eu, ci Domnul va da un răspuns prielnic faraonului». Faraonul îi povesti cele două vise și Iosif îi lămuri tîlcul lor astfel: «Dumnezeu i-a arătat faraonului ce are de făcut. Cele șapte vaci frumoase și cele șapte spice pline înseamnă că Egiptul va avea șapte ani rodnici, iar cele șapte vaci slabe și cele șapte spice goale înseamnă șapte ani de secetă și foamete, care vor urma după cei șapte ani de belșug. Visul i s-a arătat de două ori faraonului, pentru că aceasta a fost cu adevărat voia Domnului, care-și va aduce la îndeplinire hotărîrea fără nici o întîrziere».

Iosif îl mai sfătui pe faraon să aleagă un om înțelept și priceput pe care să-l pună supraveghetor peste toată țara Egiptului și care în anii de belșug să strîngă provizii destule pentru cei șapte ani de foamete.

Geneza 41, 1-36

IOSIF DEVINE GUVERNATOR AL EGIPTULUI

Nulțumit de profeția lui Iosif, care îi tălmăcise de minune visele, faraonul le zise slugilor sale: «Putem noi găsi oare un alt om, care să aibă asemenea lui Duhul lui Dumnezeu?» Apoi se întoarse către Iosif și-i vorbi astfel: “De vreme ce Dumnezeu ți-a făcut cunoscut tot adevărul, nimeni altul nu poate fi mai priceput și mai înțelept ca tine. De aceea te numesc mai marele peste casa mea și tot poporul meu va asculta de poruncile tale. Numai scaunul meu de domnie mă va ridica mai presus de tine”.

Faraonul își scoase inelul din deget și-l petrecu pe degetul lui Iosif. Îl îmbracă cu haine de in subțire și-i puse un lanț de aur la gât. Apoi îl urcă în carul care venea după carul lui, iar crainicii vesteau în cale tot poporul să îngenuncheze în fața noului mare dregător al Egiptului.

Astfel Iosif ajunsese să se înalțe peste întreaga țară. El se puse îndată pe treabă. De-a lungul celor șapte ani de belșug el strânse grâne cât nisipul mării, umplînd cu provizii hambarele țării, pentru ca în anii grei ce aveau să urmeze poporul egiptean să nu sufere de foame.

Geneza 41, 37–48

CEI ȘAPTE ANI DE FOAMETE

După șapte ani de belșug, pe întreg pământul se abătu o secetă cumplită, urmată de foamete. O mulțime de oameni se îndrepta din toate colțurile lumii spre Egipt să cumpere pîine de la Iosif, care adunase provizii bogate de grîne în toate cetățile Egiptului.

Auzind că în Egipt sînt mari rezerve de cereale, Iacov trimise pe zece din fiii săi să cumpere pîine, lăsîndu-l acasă numai pe micuțul Beniamin.

Avînd împruternicirea faraonului, Iosif vindea pîine tuturor celor înfometați, ce veneau zilnic de pretutindeni, din țară și de peste hotare. Frații i se înfățișară la rîndul lor, fără însă să-l recunoască. Se aruncară cu fața la pămînt și-l rugară să le vîndă și lor pîine. De cînd îl vînduseră pentru 20 de arginți, nu mai auziseră nimic despre dînsul și nu știau că Dumnezeu îl înălțase atît de mult.

Iosif însă nu se trădă cu nimic și le vorbi cu asprime, învinuindu-i că ar fi niște iscoade care au venit în Egipt să spioneze țara. Însăpămîntați la culme, frații se puseră să-i explice că sînt oameni cinstiți, doisprezece fii ai aceluiași tată, dintre care cel mai tînăr fusese lăsat acasă, iar unul nu mai era în viață. Iosif porunci străjilor să-i ducă la închisoare, dar după trei zile îi chemă iarăși la dînsul și le spuse astfel: „Dacă sînteți cu adevărat oameni cinstiți, atunci unul dintre voi să rămîină aici. Ceilalți vor putea duce grîul acasă spre a-și hrăni familiile înfometate. Și ca să vă cred că n-ați venit încoace cu vreun gînd ascuns, să mi-l aduceți apoi pe fratele vostru mai mic”.

Auzind așa, frații au prins a vorbi între dînșii: «Sîntem pedepsiți pe bună dreptate pentru fratele nostru. Căci l-am văzut cum se ruga și nu ne-am plecat urechea la suferința inimii lui. Deaceea s-a și abătut asupra noastră nenorocirea aceasta!» Ei nu bănuiau că guvernatorul egiptean le cunoștea limba, pentru că el le vorbea cu ajutorul unui tîlmaci. Simțind că îl înecă lacrimile, Iosif nu se mai putu stăpîni și plecă de lîngă dînșii ca să poată plînge în voie. Apoi se întoarse, puse să li se umple sacii cu grîu și-i trimise frații acasă, oprindu-l numai pe Simeon drept ostatec.

Geneza 41, 54-57; 42, 1-25

IOSIF SE DESTĂINUIEȘTE FRAȚILOR SĂI

Odată ajunși acasă, fiii lui Iacov îi povestiră tatălui peripețiile neprevăzute prin care trecuseră. Auzind că trebuie să-l trimită în Egipt pe Benjamin, fiul lui mai mic și ultima mângâiere a bătrâneților lui, Iacov nu voi în ruptul capului să se despărță de dînsul.

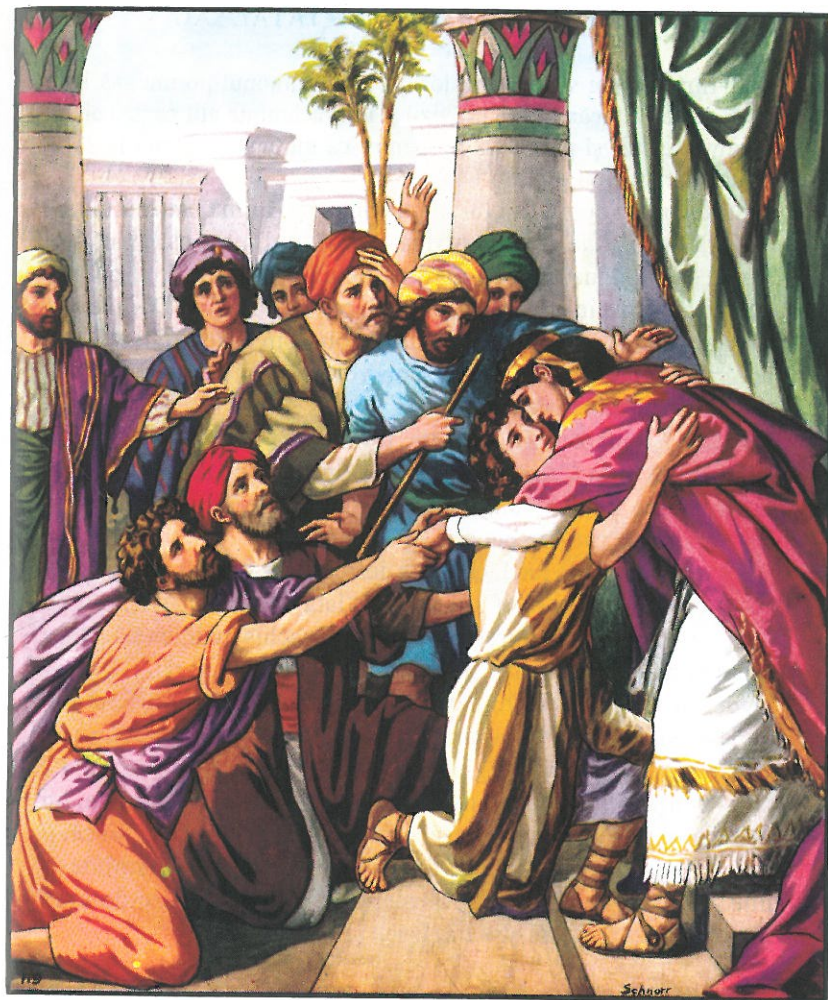
După o vreme însă pîinea se isprăvi și Iacov fu nevoit să-l trimită iarăși în Egipt după ceva merinde. Atunci feciorii lui îi amintiră că guvernatorul Egiptului îi prevenise să nu i se înfățișeze fără frățiorul lor cel mai mic. Iacov rămase neînduplecat, dar cînd foamea se făcu iarăși simțită, el își binecuvîntă feciorii, trimițîndu-l împreună cu ei și pe Benjamin și spunîndu-le la despărțire: "Fie ca Dumnezeu cel Atotputernic să-i împlînzească inima acelui om și să vi-l întoarcă odată cu celălalt frate și pe Benjamin".

Frații sosiră astfel în Egipt însoțiți de Benjamin. Dînd cu ochii de frățiorul lui drag, Iosif își stăpîni cu greu lacrimile. El trecu în camera învecinată și izbucni în plîns. Apoi se spălă pe față și porunci slugilor să le pregătească oaspeților lui o masă bogată. Frații se simțeau stingheriți, neștiind cărui fapt îi datorează această deosebită cinste.

În cele din urmă Iosif izbucni într-un plîns sfîșietor și le spuse fraților lui: «Eu sînt Iosif! Tatăl meu mai este în viață?» Frații rămaseră încremeniți și nu găsiră nimic să-i răspundă. Atunci Iosif îi rugă să se apropie de dînsul și le vorbi astfel: «Eu sînt fratele vostru pe care l-ați vîndut în Egipt. Dar nu fiți mîhniiți, pentru că nu voi, ci Dumnezeu m-a trimis încoace, ca să vă salvez de la moarte... Domnul m-a făcut stăpîn în casa faraonului și guvernator al întregului Egipt. Deci întoarceți-vă cît mai grabnic la tatăl meu și vorbiți-i astfel: "Așa spune fiul tău Iosif: Dumnezeu m-a făcut stăpîn peste întreaga țară a Egiptului. Vino la mine... și te voi hrăni aici, căci vor mai fi încă cinci ani grei de foamete. Vino cît mai curînd, ca să nu pieri nici tu și nici casa ta».

Zicînd așa, Iosif se aruncă de gîtul fratelui său Benjamin și începu să plîngă. Apoi îi îmbrățișă cu căldură pe toți frații săi, pentru că-i iubea și-i iertase în adîncul inimii lui pentru tot răul pe care i-l cășunaseră.

Geneza 42, 36–38; 43, 1–34; 45, 1–15

ÎNTÎLNIREA LUI IOSIF CU TATĂL SĂU

Aflînd despre sosirea fraților lui Iosif, faraonul porunci să li se dea care încărcate cu provizii și îmbrăcăminte atît pentru ei, cît și pentru copiii și părintele lor, pentru ca întreaga lor familie să se poată strămuta în Egipt!

Cînd auzi că Iosif, fiul lui iubit, e în viață, inima bătrînului tată tresăltă de bucurie și Iacov strigă: «Iosif, fiul meu, este viu! Voi merge să-l văd înainte de a-mi da sufletul...» Apoi Dumnezeu i se arată lui Iacov în vis și-i spuse: «Iacove!.. Eu sînt Dumnezeu, Dumnezeul tatălui tău. Nu te teme să cobori în Egipt, căci acolo te voi face un mare popor. Eu Însumi voi pogori cu tine în Egipt și tot Eu te voi scoate de acolo».

Iacov își luă copiii, nepoții, turmele și averile pe care le agonisiseră ei în Canaan, și plecă în Egipt. Iosif ieși cu carul în întîmpinarea lor. La vederea bătrînului tată se aruncă în brațele lui, vărsînd lacrimi de bucurie.

La vestea sosirii lui Iacov și a întregii lui familii, faraonul îl chemă la dînsul pe Iosif și-i spuse: «Tată că tatăl și frații tăi au venit înșfîrșit la tine. Întreg Egiptul este deschis înaintea ta. Alege cea mai bună parte a țării și așează-i acolo pe toți ai tăi».

Iosif le dădu în stăpînire cea mai bună moșie în țara Egiptului și-i aprovizionă mereu cu pîine și cu toate cele de trebuință.

Iacov se statornici în Egipt și nu se mai întoarse în Canaan. Pe patul morții el îi binecuvîntă pe Manase și Efraim, cei doi fii ai lui Iosif, apoi pe toți cei doisprezece fii ai săi. Iar cînd muri, fiii săi îi împliniră ultima dorință, ducîndu-i rămășițele pămîntești îmbălsămate în Canaan, în peștera de la Macpela, unde erau înmormîntați Avraam și Sara, Isaac și Rebeca.

Geneza 45-50

ROBIA ISRAELIȚILOR

Au trecut mulți ani la rînd și Iacov s-a săvîrșit din viață împreună cu toți fiii lui.

Pe cînd se lupta cu Dumnezeu, odată cu binecuvîntarea pe care I-o ceruse, Iacov primi și un nume nou – Israel, care în traducere înseamnă «cel ce-a luptat cu Dumnezeu». Deaceea urmașilor lui Iacov li se spune pînă astăzi poporul Israel, precum și poporul evreu.

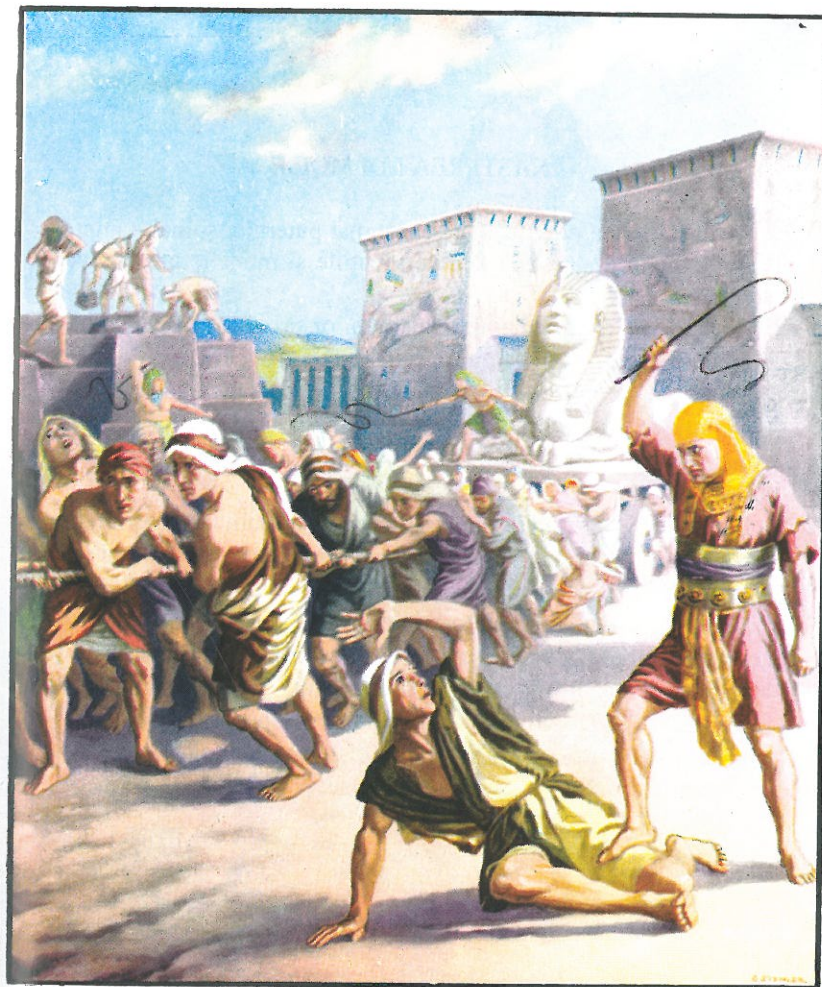
După moartea lui Iosif pe tronul Egiptului urcă un nou faraon care nu auzise niciodată de înțeleptul Iosif, ce salvase poporul de foamete.

Îngrijorat de faptul că poporul Israel creștea și se întărea din ce în ce, faraonul le spuse supușilor săi: “Trebuie să-i strîmtoară ca să nu se mai înmulțească, pentru ca nu cumva, dacă izbucnește un război, să se unească cu dușmanii împotriva noastră și să iasă apoi din țară”.

Faraonul trimise peste tot supraveghetori, care-i mînară pe israeliți la muncile cele mai grele. Dar cu cît îi asupreau mai nemilos, cu atît ei se înmulțeau și deveneau tot mai puternici, înfricoșîndu-i pe egipteni, care dezlănțuiră asupra lor o prigoană și mai crîncenă, făcîndu-le viața și mai amară.

Dumnezeu însă, văzînd nesfîrșitele suferințe la care era supus poporul Israel, credincios Lui, a hotărît să le trimită un izbăvitor.

A doua carte a lui Moise Exodul 1, 6–14

NAȘTEREA LUI MOISE

Siii lui Israel deveneau astfel tot mai puternici și mai numeroși pe zi ce trecea, cu toate persecuțiile și muncile grele la care erau supuși.

Văzînd așa, faraonul porunci oamenilor săi să smulgă de la sînul mamelor pe toți băieții nou-născuți și să-i arunce în apă.

În zilele celor mai grele asupriri, o femeie nascu un fiu. Bizuindu-se cu tot sufletul pe ajutorul lui Dumnezeu, ea înălța zilnic rugile cele mai fierbinți, încredințîndu-I soarta pruncului iubit.

Timp de trei luni ea îl ținu bine ascuns, dar cum vocea pruncului devenise puternică și putea fi auzită în orice clipă, punîndu-și viața în pericol, femeia culcă micuțul într-un coșuleț de papură uns cu smoală și-l așează în păpurișul de pe malul fluviului Nil. Numele acestui copil era Moise. Dumnezeu l-a ales ca mai târziu, cînd va crește, să vină în ajutorul poporului Său. Și inima mamei era încredințată că Domnul va veghea asupra copilului ei drag.

Femeia o trimise pe Mariam, fiica ei, să se ascundă printre trestii în preajma coșulețului, ca să vadă ce se va întîmpla cu pruncul.

Exodul 2, 1-4

FIICA FARAONULUI ÎL SALVEAZĂ PE MOISE DE LA ÎNEC

Între timp fiica faraonului coborî pe malul Nilului, însoțită de roabele sale, și intră în apă să se scalde. Deodată auzi un scîncet de copil și dădu cu ochii de un coșuleț ascuns printre trestii. Fata trimise îndată o roabă să i-l aducă, iar cînd deschise coșulețul, zări înăuntru un băiețel nespus de drăgălaș, care plîngea cu suspine. Prințesei i se făcu milă de dînsul și hotărî să-l ia la curte și să-l înfieze.

Atunci Mariam, sora copilului, se apropie și o întrebă dacă nu-i trebuie o doică pentru băiețașul găsit. Căpătînd învoirea ei, fetița o aduse pe mama pruncului. Fiica faraonului îi spuse femeii: "Îa pruncul și alăptează-mi-l, iar eu am să-ți plătesc".

Fericită la culme, femeia își luă copilașul, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru că dăduse ascultare rugii ei fierbinți.

Băiatul creșcu mărișor și femeia îl aduse la palat. Fiica faraonului îl primi ca pe feciorul ei și-i puse numele Moise.

Anii treceau și Moise se făcu mare. Dar deși creștea la curtea faraonului și nu ducea lipsă de nimic, el știa că este evreu și inima i se strîngea în piept, văzînd cum suferă frații lui israeliți, căzuți în robia egiptenilor și mînați de ei la muncile cele mai grele.

Odată Moise văzu un supraveghetor egiptean care-l biciuia fără milă pe un evreu. Văzînd că nu era nimeni în preajmă, el se repezi în apărarea lui, îl omorî pe supraveghetor, iar trupul i-l îngropă în nisip.

A doua zi, întîmplîndu-i-se să fie martorul unei încăierări între doi evrei, Moise îl întrebă pe cel mai îndîrjit dintre dîșii: «Pentru ce bați pe aproapele tău?» La care acesta îi răspunse: «Cine te-a pus căpetenie și judecător peste noi? Nu cumva vrei să mă omori și pe mine, cum ai omorît ieri pe egipteanul acela?» Moise se înfricoșă la auzul acestor cuvinte, zicîndu-și în sinea lui: «Nu mai încape îndoială că fapta mea este cunoscută tuturor».

Istoria aceasta ajunse și la urechea faraonului care hotărî să-l omoare. La căderea nopții însă, Moise se strecură afară din oraș și porni pe jos spre răsărit, cu gînd să ceară adăpost în țara Madianului. Ajuns acolo, el făcu cunoștință cu preotul Ietro, care-l primi în casa lui și-i dădu de soție pe Sefora, fiica sa.

Exodul cap. 2 și 3

RUGUL APRINS

Viața lui Moise suferi o schimbare bruscă: după cei patruzeci de ani petrecuți la curtea faraonului ca fiu adoptiv al prințesei, urmară alți patruzeci, în care cunosc o viață simplă și aspră de păstor, îngrijind de turmele socrului său, preotul madianit Ietro.

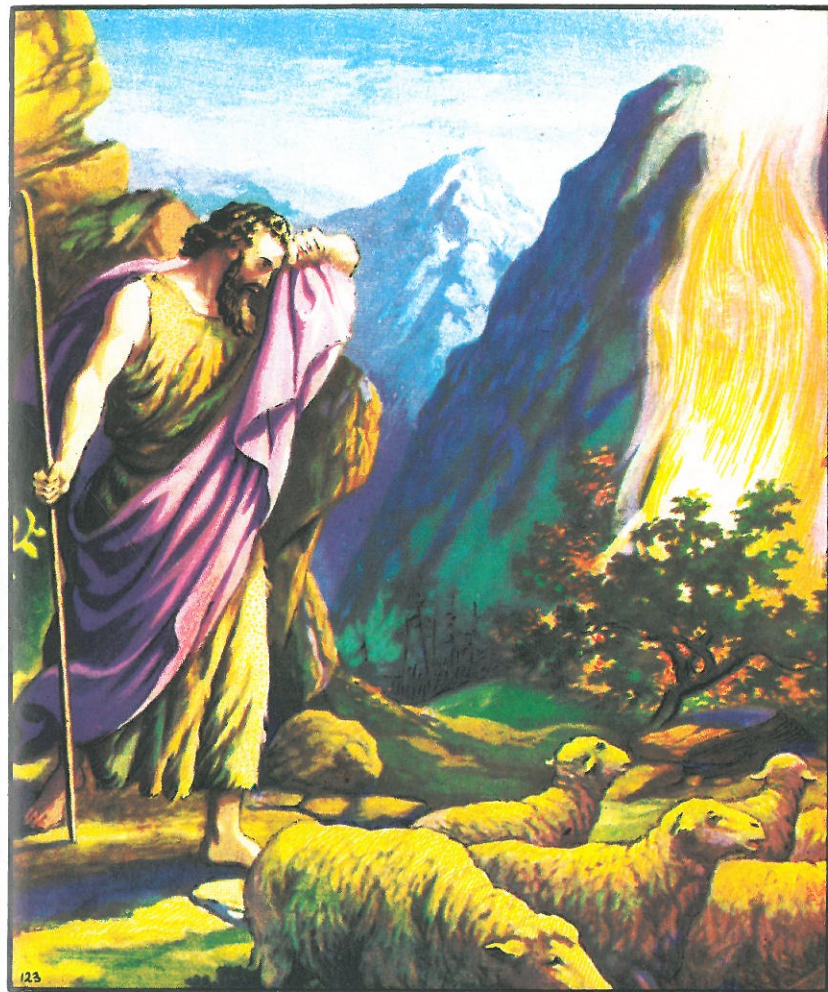
Împăratul Egiptului, cel care-l prigonise pe Moise, nu mai era demult în viață. În țară domnea un alt faraon. Dar fiii lui Israel gemeau în robie, blestemându-și soarta vitregă și strigând către Domnul să-i izbăvească de povara suferințelor crâncene.

Într-o zi, pe când păștea oile departe în pustiu, la poalele muntelui Horeb, i se arătă deodată îngerul Domnului, învăluit de flăcări, în mijlocul unui rug ce ardea cuprins de vîlvătăi, dar nu se mistuia de loc. Atunci Moise se îndreptă spre acel foc neobișnuit și Dumnezeu, văzîndu-l că se apropie, îi vorbi din mijlocul rugului aprins: «Moise! Moise!.. Să nu te apropii, pînă nu-ți scoți încălțăminte, pentru că locul pe care calci este un pămînt sfînt... Eu sînt Dumnezeu tatălui tău, Dumnezeu lui Avraam, Dumnezeu lui Isaac și Dumnezeu lui Iacov». Moise își acoperi fața, căci se temea să-l privească pe Dumnezeu.

Și Domnul îi vorbi iarăși: «Am văzut suferințele poporului meu înrobît de egipteni și am auzit strigătele pe care le scoate, prigonit fiind de asupritorii lui. Eu îi cunosc durerile și am pogorît să-l izbăvesc din mîinele egiptenilor, să-l scot din această țară și să-l duc într-un pămînt întins și mănos, unde curge lapte și miere... Iată că strigătele fiilor lui Israel au ajuns pînă la mine și am văzut chinurile la care îi supun egiptenii. Și acum pleacă la faraon și scoate din Egipt poporul Meu, pe fiii lui Israel!»

Cuprins de teamă și îndoială, Moise îi spuse că nu e în stare să îndeplinească o asemenea înaltă misiune: «Cine sînt eu să mă duc la faraon și să scot din Egipt pe fiii lui Israel?» Dar Dumnezeu îi răspunse: «Eu voi fi cu tine!»

Exodul 3, 1-12

MOISE ȘI AARON ÎNAINTEA FARAONULUI

Mus în fața situației de a pleca în Egipt pentru a reda libertatea fiilor lui Iacov, Moise I se plînsese cu îndoială în suflet: «O, Doamne, eu vorbesc gîngav și anevoios... Trimite în locul meu pe altcineva, pe care-l știi în stare să-Ți îndeplinească porunca».

Atunci Dumnezeu îi răspunse: «Nu-l ai oare pe fratele tău Aaron Levitul? El are darul cuvîntului și va vorbi poporului în numele tău... Iar Eu vă voi învăța ce aveți de făcut...»

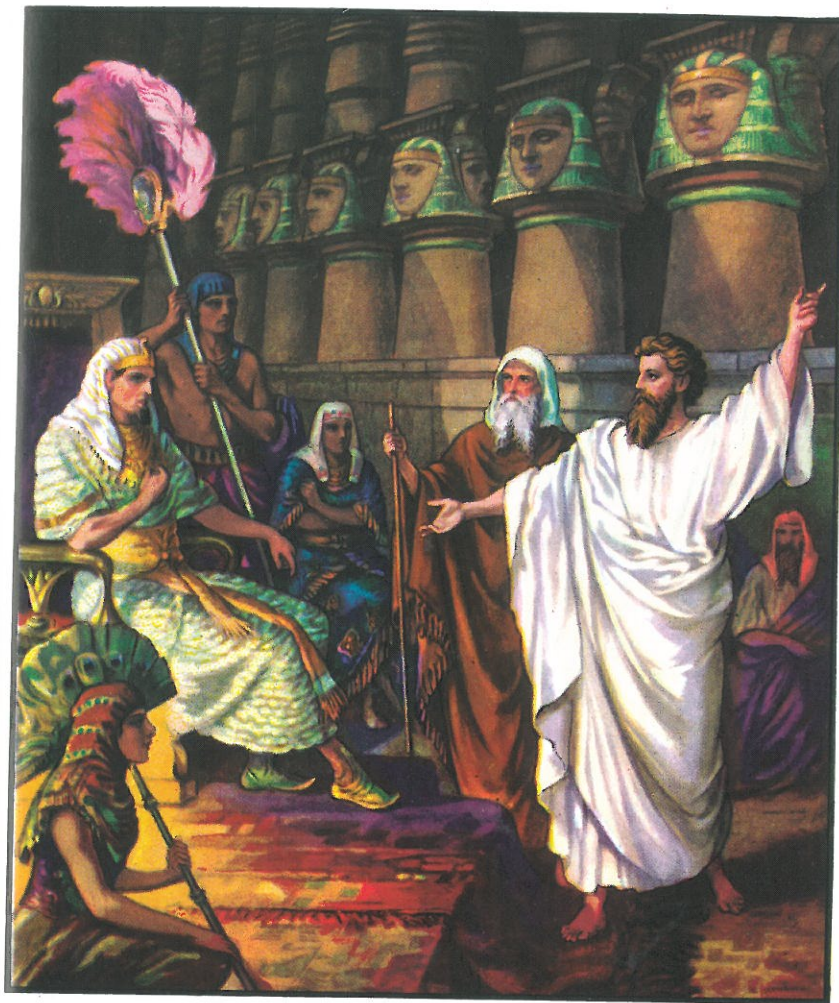
Și astfel Moise și Aaron au plecat la împăratul Egiptului și i-au spus: «Așa vorbește Domnul lui Israel: "Lasă poporul Meu să plece și să-Mi aducă prinos prin jertfe și rugăciuni». Faraonul însă le răspunse: «Cine este Domnul ca să ascult de glasul Lui și să las pe fiii lui Israel să plece?... Eu nu-L cunosc pe Dumnezeu și nu-i voi lăsa pe israeliți să plece... Moise și Aaron, pentru ce abateți poporul de la lucrul lui? Duceți-vă la treburile voastre».

Și cuprins de mînie el porunci supraveghetorilor să-i prigonească și mai crîncen pe israeliți, înăsprind poverile muncilor lor grele.

Numeroase semne și minuni a săvîrșit Domnul înaintea faraonului, care însă rămînea cu inima împietrită și nu se îndupleca să elibereze poporul lui Dumnezeu.

Nouă plăgi cumplite trimise Domnul asupra egiptenilor: apa Nilului se prefăcu în sînge, broaștele se înmulțiră, acoperind tot Egiptul, țărîna pămîntului se prefăcu în țințari, o sumedenie de tăuni pustiiră țara, o molimă nemiloasă seceră vitele egiptenilor, trupurile oamenilor se acoperiră de plăgi și beșici usturătoare, grindina distruse recolta, un nor uriaș de lăcuste și o beznă neagră se abătuseră asupra întregului Egipt, de nu se vedea om cu om... Deși avu și el de suferit de pe urma pedepselor dumnezeiești, faraonul rămase neînduplecat și nu le permise israeliților să plece din țară. Văzînd așa, Moise și Aaron îl amenințară cu ultima, a zecea și cea mai păgubitoare urgie.

Exodul 4-10

SÎNGELE MIELULUI PASCAL

Tnima faraonului a rămas împietrită, cu toate minunile și urgiile dumnezeiești la care fusese martor. Și atunci Moise i-a zis: «Așa vorbește Domnul: "Pe la miezul nopții voi trece prin Egipt și toți primii născuți (fiii cei mai mari în familie) ai egiptenilor vor muri, de la primul născut al faraonului, care stă pe scaunul lui de domnie, pînă la primul născut al roabei de la rîșniță și pînă la toate animalele prim-născute».

Și Moise i-a poruncit întregului popor al lui Israel ca fiecare familie să taie un miel de un an fără nici un cusur și cu sîngele lui să ungă ușorii și pragul de sus al ușii. Dumnezeu le-a spus: «Eu voi vedea sîngele și voi trece pe lîngă casele voastre și nu veți avea de suferit nici o urgie nimicitoare, atunci cînd voi lovi țara Egiptului».

Fiii lui Iacov îndeplinesc porunca Domnului. Egiptenii se culcară ca de obicei, dar la miezul nopții pieriră toți primii lor născuți.

Dumnezeu a hotărît să stabilească pentru israeliți «Sărbătoarea Paștelui». Cuvîntul «paște» înseamnă «a ocoli, a trece pe alături*». Cu prilejul acestei sărbători israeliții trebuie să mănînce un miel cu pîine nedospită (azimă), în amintirea izbăvirii lor.

Exodul 11; 12: 1-17,30

**Cuvîntul are două sensuri: 1. Domnul a ocolit casele evreilor și le-a cruțat primii născuți. 2. Călăuziți de Dumnezeu, israeliții au trecut Marea Roșie, iar creștinii (poporul lui Dumnezeu) prin învierea lui Isus Cristos, Paștele nostru, trec de la moarte la viață.*

DOMNUL ÎI SCOATE PE ISRAELIȚI DIN EGIPT

«**I**n aceeași noapte faraonul i-a chemat pe Moise și Aaron și le-a spus: “Sculăți-vă și părăsiți pământul poporului meu! Și voi, și fiii lui Israel! Duceți-vă și aduceți prinos Domnului, precum ați zis. Luați-vă oile și boii... duceți-vă și binecuvântați-mă”.

Egiptenii zoreau poporul evreu să iasă mai iute din țară, zicînd: “Altfel pierim cu toții”.

Fiii lui Israel au plecat din Ramses spre Sucot, în număr de aproape șase sute de mii de bărbați pedestri, afară de copii. O mulțime de oameni de tot felul au ieșit cu ei, precum și turme nenumărate de oi și cirezi de boi.

Iar din aluatul pe care-l luaseră cu ei din Egipt au copt azime, pentru că nu dospise încă, iar ei, izgoniți fiind, nu putuseră zăbovi nici măcar să-și facă mîncare pentru drum».

Timpul petrecut de fiii lui Israel în Egipt a fost de patru sute treizeci de ani.

Dumnezeu și-a condus poporul pe un drum ocolit, care ducea prin deșert către Marea Roșie. Fiii lui Israel au ieșit în deplină ordine din țara Egiptului. Iar Domnul îi călăuzea, ziua mergînd înaintea lor într-un stîlp de nor, iar noaptea luminîndu-le drumul într-un stîlp de foc. Cînd norul se oprea, israeliții își așezau tabăra, își întindeau corturile și se odihneau, iar cînd norul se urnea din loc, porneau iarăși la drum. Și niciodată n-a lipsit stîlpul de nor ziua și stîlpul de foc noaptea din fața poporului.

Tot astfel și noi, cînd ne lăsăm îndrumați de Dumnezeu, sîntem întotdeauna ocrotiți de Duhul Lui Sfînt, care ne îndreaptă pe calea cea bună și ne ferește de pași greșiți în viață. Atunci norul harului divin va fi întotdeauna în preajma noastră atît în zilele luminoase, cît și în bezna nopților pline de încercări și neliniști. Dragostea și mîngîierea Lui vor fi mereu cu noi, atîta timp cît vom căuta constant să comunicăm cu El prin rugăciunile noastre.

Exodul 12, 31–40; 13, 20–22

TRECEREA MĂRII ROȘII

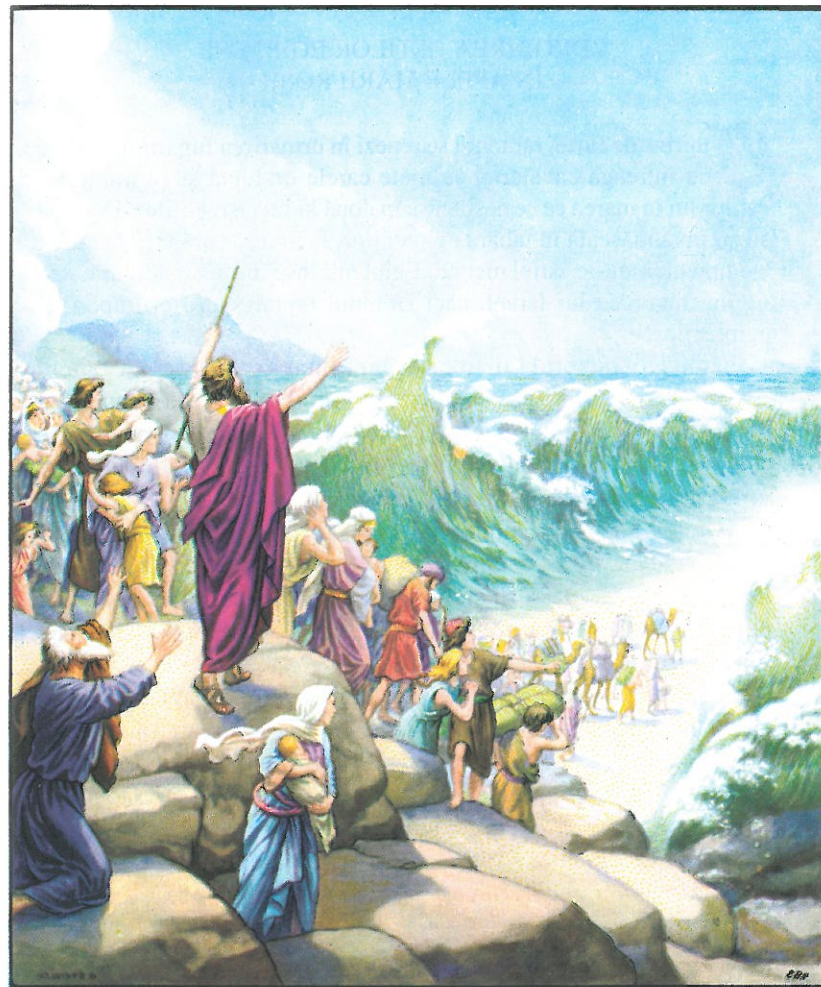
Saraonul prinse de veste că israeliții plecaseră în pustiu nu numai ca să aducă jertfă Domnului, ci și pentru a nu se mai întoarce niciodată în robia egipteană. Înfuriat, el hotărî să-i aducă înapoi și porni în urmărirea fugarilor în fruntea cavaleriei, a carelor de luptă și a tuturor oștilor sale.

Între timp israeliții poposiseră pe țărmul Mării Roșii, unde se aflau în tabără și nu mai aveau încotro fugi. Deaceea ei se înspăimîntară de moarte, văzînd oștile egiptene ce veneau năvalnic pe urmele lor într-un nor de praf.

Strîmtorat între mare și oștile faraonului, poporul lui Dumnezeu începu să cîrtească împotriva lui Moise, zicînd că l-a scos din Egipt ca să moară în pustiu. Moise însă îi liniști pe toți, spunîndu-le: “Nu vă temeți de nimic! Stați pe loc și veți vedea minunea pe care Domnul o va face pentru voi îndată. Căci pe egiptenii pe care îi vedeți acum, nu-i veți mai vedea niciodată! Dumnezeu se va lupta pentru voi!..”

Dumnezeu îi porunci lui Moise să-și întindă brațul către mare. Iar cînd Moise își întinse brațul, Dumnezeu stîrni un vînt puternic dinspre răsărit, care alungă valurile. Pînă dimineața apele se despărțiră în fața lor, lăsînd o trecere largă, iar marea se uscă. Și fiii lui Israel trecură prin mijlocul mării ca pe uscat, între două ziduri de apă.

Exodul 14, 5-22

ZDROBIREA OȘTILOR EGIPTENE ÎN APELE MĂRII ROȘII

Cuprins de furie, faraonul se repezi în urmărirea fugarilor, intrînd cu întreaga cavalerie, cu toate carele de luptă și cu mulțimea oștilor lui în marea ce se desfăcuse în două în fața israeliților. Domnul sîrni învîlmășeală în tabăra egiptenilor, făcînd să sară roțile carelor și împiedicîndu-le astfel mersul. Egiptenii înspăimîntați strigară: «Să fugim dinaintea lui Israel, căci Domnul luptă pentru el împotriva egiptenilor!»

Iar cînd tot poporul Lui trecu cu bine marea ca pe uscat, Domnul îi vorbi astfel lui Moise: «Întinde-ți brațul spre mare și apele se vor întoarce peste egipteni, peste carele și călăreții lor». Moise făcu întocmai, și apa mării se întoarse și se prăbuși peste urmăritori, îngropîndu-i pe toți în valuri.

Astfel și-a izbăvit Domnul poporul, și Israel văzut-a puternicia mîinii ridicate de El asupra egiptenilor. Și s-a temut poporul de Domnul și a crezut în El și în robul Său Moise. Atunci Moise se puse să intoneze împreună cu întreg poporul un cîntec de mulțumire către marele lor Izbăvitor:

«Domnul este tăria și slava mea, El mi-a adus izbăvirea. El este Dumnezeul meu și eu Îl voi preamări... Mîna Ta dreaptă și-a arătat tăria, Doamne, și i-a zdrobit pe vrăjmași. Măreția slavei Tale i-a doborât la pămînt pe cei ce s-au ridicat împotriva Ta... Doamne, cine este asemenea Ție între dumnezei? Cine este ca Ține sublim în sfîntenie, bogat în fapte de laudă și făcător de minuni?... Dumnezeu va împărăți în veac și în vecii vecilor».

Exodul 14, 23-31; 15, 1-18

DUMNEZEU TRIMITE ISRAELIȚILOR MANĂ DIN CER

Coloana israeliților străbătea drumurile anevoioase ale pustiului, călăuzită de Dumnezeu. Oamenii duceau lipsă de hrană și apă. Iar când ajunseră în cele din urmă și făcură popas în pustiul Sin, istoviți și însetați cum erau, începură cu toții să murmure împotriva lui Moise și Aaron, zicînd că mai bine piereau în robie, unde cel puțin mîncău pe săturate, decît să ajungă aici să moară de foame și sete.

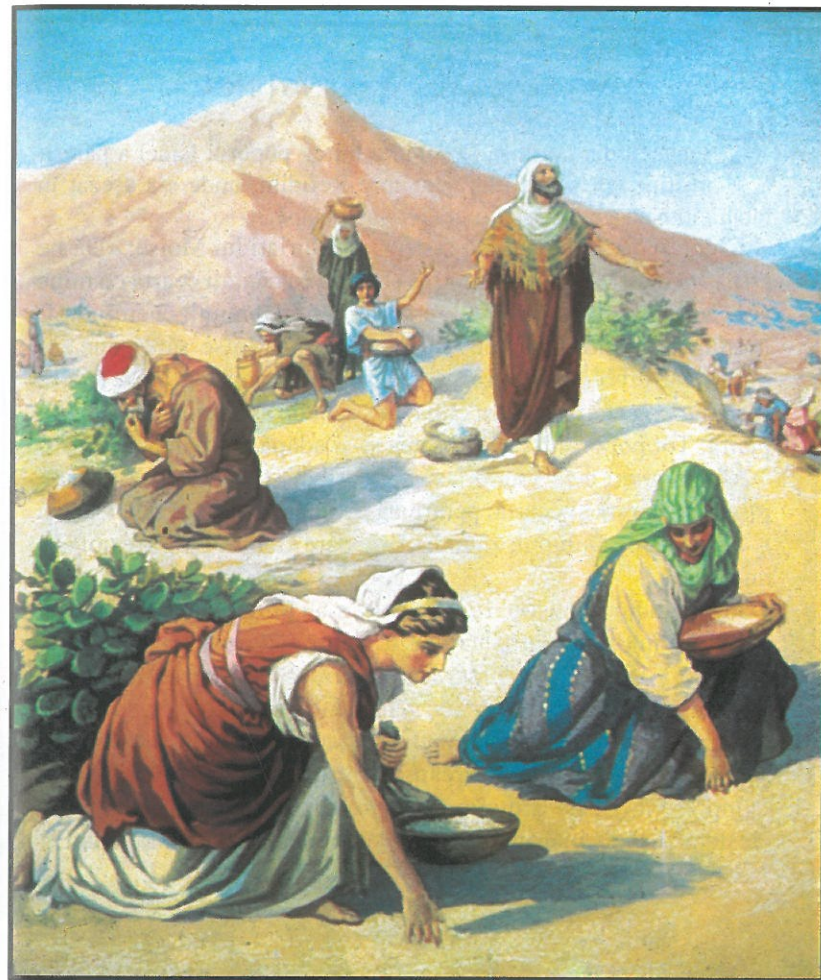
Auzind aceste plîngerii, Moise le răspunse: «Domnul a auzit plîngerile voastre! Dar ce putem face? Toate murmurele voastre se îndreaptă împotriva lui Dumnezeu și nu împotriva noastră!»

Și i-a zis atunci Domnul lui Moise: «Plîngerile fiilor lui Israel au ajuns pînă la Mine. Să le spui dar: "Deseară veți avea la masă carne, iar dimineața pîine pe săturate și veți ști atunci că Eu sînt Domnul, Dumnezeul vostru».

Seara stoluri de prepelițe se lăsară din zbor și umplură întreaga tabără. Toată lumea își pregăti astfel o cină gustoasă, potolindu-și foamea. Iar dimineața văzură cu toții un strat gros de rouă ce se lăsase pretutindeni împrejurul taberei. Iar cînd roua se zvîntă, pe fața pustiei rămaseră niște grăunțe albe ca mazăricea măruntă. Era pîinea cerească pe care Domnul o trimitea drept hrană poporului Său. Israeliții au numit-o "mană" și grăunțele acestea aveau un gust plăcut de turtă cu miere. Domnul le-a poruncit să culeagă numai atît cît aveau nevoie să-și astîmpere foamea pentru o singură zi. Cine culegea mai mult, prisosul se strica peste noapte. Vineri însă trebuiau să strîngă mană pentru două zile, fiindcă sîmbăta era ziua de odihnă în cinstea Domnului, zi în care nimeni nu avea voie să lucreze. Iar mana, strînsă vineri pentru două zile, nu se strica.

De atunci, timp de patruzeci de ani de pribegie, mana pustiului le-a fost fiilor lui Israel pîinea cea de toate zilele.

Exodul 16, 1-31

MOISE SCOATE APĂ DIN STÎNCĂ

Gi iată că din porunca Domnului întreg poporul Israel a părăsit pustiu Sin și s-a îndreptat spre Refidim, unde s-a așezat în tabără într-un ținut lipsit cu desăvârșire de apă.

Chinuiți de sete, oamenii îi strigară înfuriați lui Moise: «Dă-ne apă să bem!» Moise le răspunse: «Pentru ce căutați ceartă cu mine și-L ispițiți pe Domnul?» Apoi strigă către Domnul, chemându-L în ajutor. Atunci Dumnezeu îi porunci lui Moise să se ducă la muntele Horeb și să lovească cu toiagul lui într-o stîncă. Moise făcu întocmai și în aceeași clipă un șuvoi de apă limpede țîșni din piatră. Tot poporul își potoli setea și-și adăpă animalele.

Moise numi acel loc “Masa și Meriba”, ceea ce în traducere înseamnă ispită și ceartă, pentru că acolo au cîrtit fiii lui Israel și L-au ispitit pe Domnul, zicînd: «Este oare Domnul printre noi sau nu este?»

Pribeșind prin pustiu, fiii lui Israel s-au plîns și au cîrtit de mai multe ori împotriva lui Dumnezeu. Pentru un timp scurt Domnul a lăsat ca israeliții să îndure unele greutăți, spre a le pune la încercare credința, iar ei pe loc s-au și îndoit de prezența Lui între dînșii. A cîrti împotriva Domnului înseamnă a păcătui. Dumnezeu nu ne trimite niciodată încercări care să fie peste puterile noastre. Dimpotrivă, El ne mîngîie și ne îmbărbătează, ajutîndu-ne să creștem și să ne întărim credința și încrederea noastră față de El.

Exodul 17, 1-7

CELE ZECE PORUNCI

Moise avea o fire extrem de blajină. Era alesul Domnului, căruia îi slujea cu dragoste și credință, și deaceea Dumnezeu îi vorbea poporului Său prin Moise.

La trei luni după fuga din Egipt, poporul Israel ajunsese la muntele Sinai și poposi la poalele lui pentru un timp mai îndelungat. Moise urcă în vârful muntelui, unde Dumnezeu îi înmână două table de piatră cu zece porunci, de care poporul trebuia să asculte și să le împlinească întocmai.

«Eu sînt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.

Să nu-ți faci chip cioplit și să nu întruchipezi nimic din cîte sînt în ceruri, pe pămînt sau în apele mai de jos decît pămîntul. Să nu te închini lor și nici să le slujești...

Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău. Căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce ia în deșert Numele Lui.

Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești.. Să lucrezi șase zile... iar ziua a șaptea este zi de odihnă, închinată Domnului, Dumnezeului tău...

Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se adauge zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău.

Să nu ucizi.

Să nu fii desfrînat.

Să nu furi.

Să nu mărturisești strîmb împotriva aproapelui tău.

Să nu poțestești casa aproapelui tău. Să nu poțestești soția aproapelui tău, nici robul, nici roaba lui, nici boul, nici asinul lui și nimic din cîte are aproapele tău».

Exodul cap. 20; Deuteronom cap. 5

VIȚELUL DE AUR

Gus, pe vârful muntelui Sinai, Domnul i-a vorbit lui Moise timp îndelungat. Văzînd că Moise nu se mai întoarce, mulțimea se strînsese în fața cortului lui Aaron și-i spuse: "Scoală-te și fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră! Căci nu știm ce i s-a întîmplat lui Moise, omul acela care ne-a scos din țara Egiptului".

Neștiind nimic de soarta lui Moise și nemaiavînd putere să se împotrivească cererii lor, Aaron le răspunse: "Scoateți-vă cerceii de aur din urechi și aduceți-i la mine!" Toată lumea își scoase cerceii din urechi și-i aduse lui. Aaron îi luă din mîinile lor, îi topi și făcu din metalul astfel adunat un vițel de aur, pe care-l ciopli cu dalta. La vederea lui poporul strigă bucuros: "Iată-l, Israele, pe dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului!"

A doua zi ei se sculară dis-de-dimineată și aduseră jertfe vițelului, numindu-l domnul lor. Apoi se așezară la masă și după un ospăț bogat se veseliră cu cîntece și dansuri.

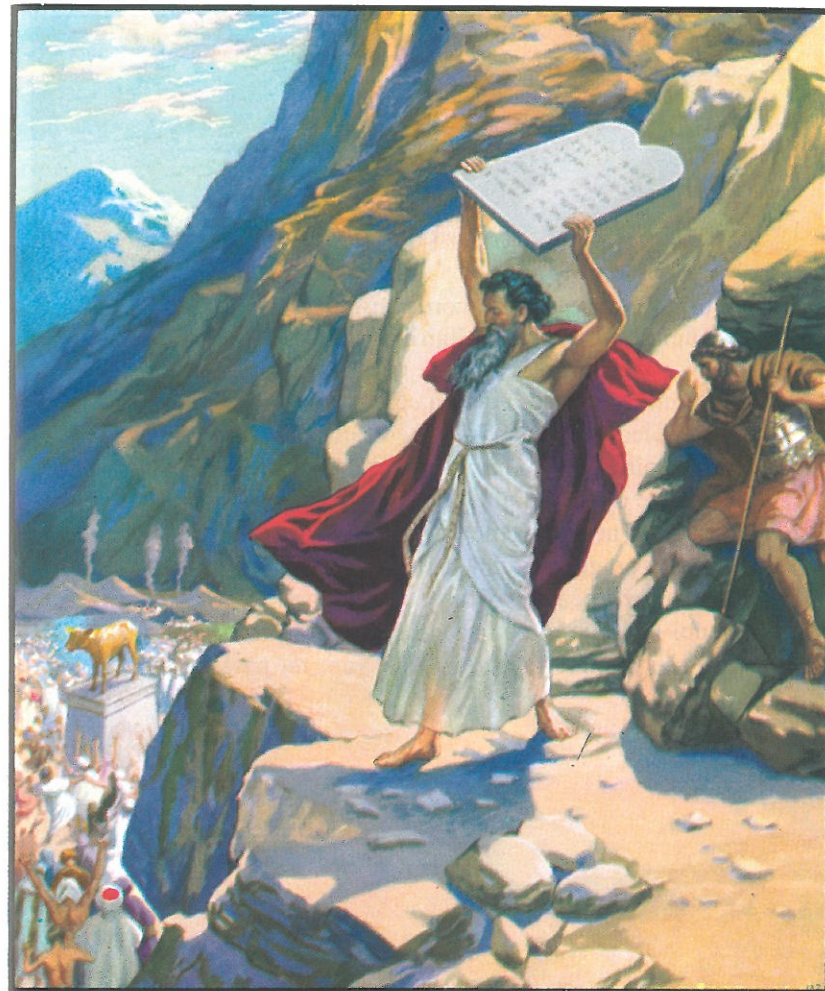
Atunci Domnul zise către Moise: «Grăbește-te și coboară jos, căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, s-a destrăbălat. Prea curînd s-au abătut din calea pe care le-am poruncit-o Eu! Și-au făcut un vițel de aur și i s-au închinat lui...»

Dumnezeu avea de gînd să nimicească acest popor îndărătnic și hain. Dar Moise îl rugă astfel: «Pentru ce să se aprindă mînia Ta, Doamne, împotriva poporului Tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu nemărginită putere și cu mîină tare? Nu cumva să spună egiptenii: "I-a scos oare ca să-i ducă la pieire, să-i omoare în munți și să-i șteargă de pe fața pămîntului?" Potoleşte-Ți mînia, Doamne, și alungă răul pe care vrei să-l faci poporului Tău...»

Dumnezeu îi ascultă ruga și renunță la răul pe care voia să-l facă poporului Său.

Coborînd la poalele muntelui, Moise văzu dezmațul din tabără și, cuprins la rîndul lui de o cumplită mînie, aruncă cele două table ale legii, spărgîndu-le de o stîncă. Apoi luă vițelul de aur, îl sfărîmă și pulberea lui o împrăștie deasupra apei.

Istoria aceasta este o bună pildă pentru noi, ca să nu uităm niciodată pe Dumnezeu cel Viu și Atotputernic, precum și harurile și nenumăratele Lui minuni, și să nu ne facem chip cioplit.

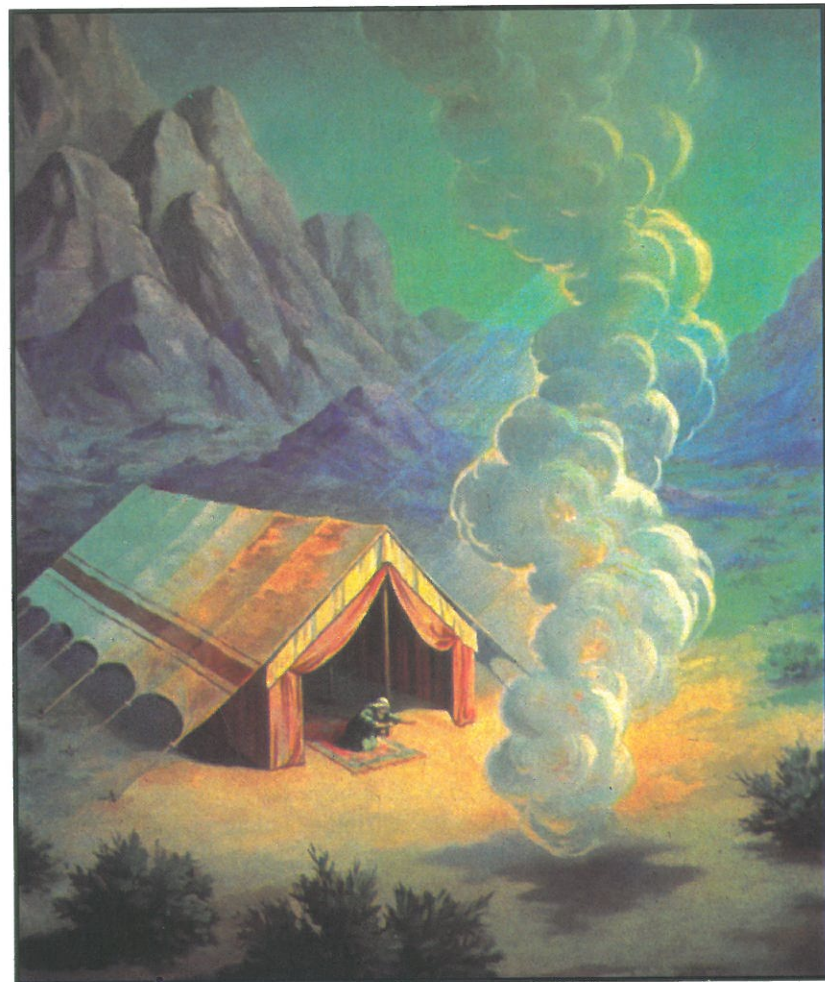
CORTUL ÎNTÎLNIRII

Curînd Moise își luă cortul și-l întinse departe de tabără, numindu-l "cortul întîlnirii". Și toți acei care-L căutau pe Domnul, veneau încoace.

«Iar cînd Moise se îndrepta spre cort, tot poporul se ridica în picioare. Fiecare ieșea în pragul cortului său și-l urmărea cu ochii pe Moise, pînă îl vedea intrînd în cort. Atunci stîlpul de nor pogora din cer și se oprea înaintea lăcașului sfînt, iar Domnul vorbea cu Moise. Și tot poporul vedea stîlpul de nor la intrare și fiecare i se închina din pragul cortului său.

Domnul vorbea cu Moise, așa precum vorbește omul cu prietenul său bun. După aceea Moise se întorcea în tabără, iar tînărul său slujitor Iosua, fiul lui Nun, nu părăsea nici o clipă locașul sfînt».

Exodul 33, 7-11

DARURI PENTRU CONSTRUCȚIA CORTULUI SFÎNT

Când Domnul porunci prin Moise poporului Său să construiască un alt locaș sfânt, unde oamenii să-I poată aduce jertfe și unde să se simtă în permanență prezența Lui.

Moise îi adună pe toți fiii lui Israel și le spuse: «Iată ce a poruncit Domnul: "Luați din ce aveți și aduceți prinosul vostru Domnului, atât cât vă lasă inima, aur, argint și aramă. Țesături albastre, purpurii, stacojii, în subțire și păr de capră. Piele de berbec vopsite în roșu și piei de vițel de mare. Lemn de salcîm și untdelemn pentru sfeșnice. Mirodenii pentru mirul de uns și pentru tămîia aromată. Pietre de onix și alte pietre prețioase pentru împodobirea efodului* și a hoșenului**. Și cei mai iscusiți dintre voi să vină și să înfăptuiască tot ce a poruncit Domnul...»

Și plecînd de la Moise, toată adunarea fiilor lui Israel a adus cît l-a lăsat pe fiecare inima și cît l-a îndemnat cugetul să aducă dar Domnului pentru construirea cortului înțîlnirii și pentru alte lucrări necesare locașului, precum și pentru veșmintele sfinte. Și veneau bărbați și femei și fiecare aducea din îndemnul inimii inele, cercei, brățări și alte obiecte prețioase. Fiecare aducea din ce avea un prinos de aur Domnului: țesături albastre, purpurii, stacojii, în subțire și păr de capră, piei de berbec vopsite în roșu și piei de vițel de mare. Și fiecare din cei ce aveau argint și aramă aducea după puteri lui Dumnezeu în dar. Iar cei ce aveau lemn de salcîm îl aduceau pentru lucrările de construcție a cortului.

Dumnezeu îi iubește pe cei ce își aduc de bunăvoie prinosul și îi răsplătește cu dărnicie pe cei ce contribuie la lucrarea Lui din toată inima și cu toată dragostea ce l-o poartă.

Exodul 35, 4–29

*Efod – unul din veșmintele ce făceau parte din îmbrăcăminte preoțească la poporul lui Israel.

**Hoșen – un pieptar de pînză, fixat pe efod și împodobit cu douăsprezece pietre prețioase, fiecare purtînd numele unei seminții israelite.

SFINȚIREA NOULUI CORT

Noul cort se afla în mijlocul unei curți dreptunghiulare de aproximativ 50 m lungime și 25 m lățime, înconjurată de coloane cu terminații îmbrăcate în bronz.

Cortul reprezenta un patruleter de aproximativ 15 m lungime, 5 m lățime și 5 m înălțime. Ușa de intrare era orientată spre răsărit.

Interiorul cortului era împărțit în două. În prima încăpere, denumită "Sanctuar" (sau "Locul sfânt") și avînd dimensiuni mai mari, se afla altarul de aur pentru arderea mirodeniilor. Alături era o masă de aur cu douăsprezece pîini, numite "pîinile punerii înaintea Domnului" sau "pîini sfinte". În aceeași încăpere se mai afla și un sfeșnic de aur cu șapte candel.

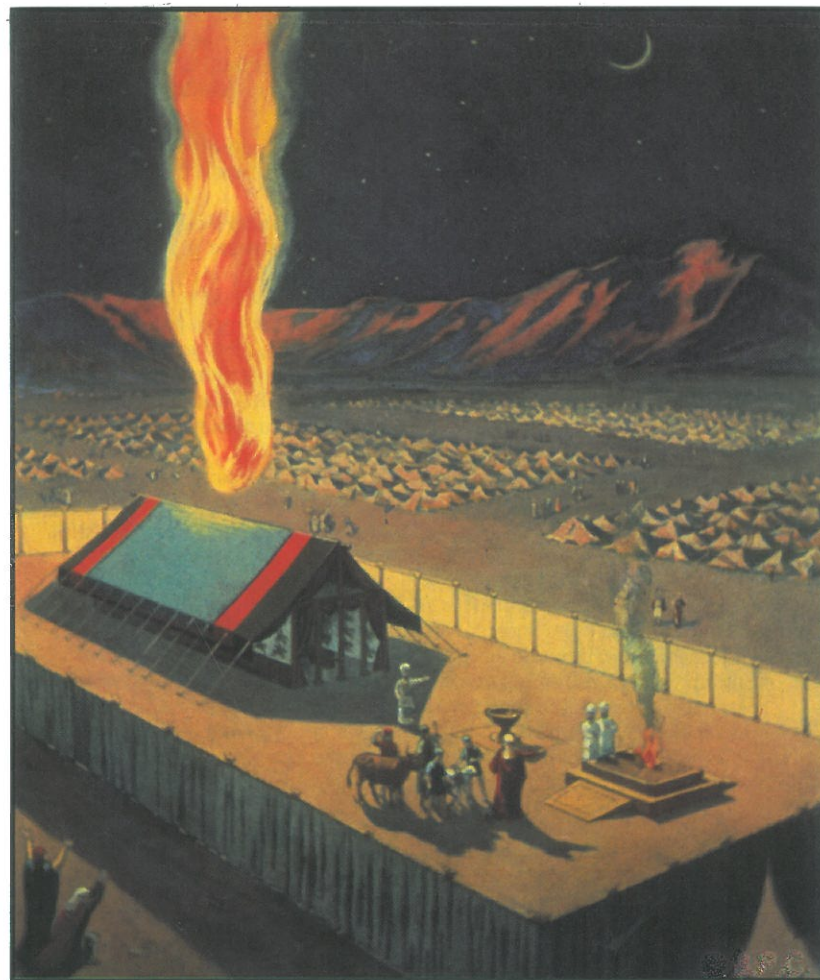
A doua încăpere era despărțită de prima printr-o draperie. Aici se afla "arca de aur a legămîntului" (sau "chivotul mărturie") – o ladă cu doi heruvimi de aur pe capac, unde se păstrau tablele legii cu cele zece porunci. Toată încăperea era plină de prezența și slava lui Dumnezeu și se numea "Sfînta Sfintelor".

În Sanctuar puteau intra numai preoții, iar în Sfînta Sfintelor numai marele preot o singură dată pe an.

Cînd construcția noului cort al întîlnirii fu gata, Moise îl sfinți, după care sfinți și preoții ce trebuiau să officieze serviciul religios. Apoi norul divin acoperi cortul întîlnirii și slava lui Dumnezeu umplu întreg locașul. Noaptea norul ardea, luminînd cortul, iar ziua se ridica deasupra lui. Era semnul lui Dumnezeu, care călăuzea din Egipt poporul către minunatul pămînt al Canaanului.

În Biblie cortul se mai numește "cortul mărturie" sau "cortul adunării", pentru că poporul se aduna împrejurul lui pentru oficierea serviciului divin.

Exodul 40, 17–38

MOISE TRIMITE ISCOADE ÎN CANAAN

Convoiul israeliților ajunsese în cele din urmă la hotarele țării Canaanului și-și întinsese tabăra în deșertul Paran. Moise alese douăsprezece căpetenii și le trimise în recunoaștere, zicându-le: «Mergeți de aici spre miazăzi... și cercetați întreaga țară... Aflați dacă poporul ce locuiește acolo este tare sau slab, numeros sau puțin la număr... Pământul dacă este mănăs sau sterp... Orașele dacă sînt deschise sau întărite... Fiți curajoși... Și nu uitați să aduceți cu voi și roade din acel pământ».

Cele douăsprezece iscoade (cercetași) cutreierară întreg ținutul și întîlniră în cale grădini minunate, ogoare și pășuni întinse, precum și fortărețe mari și puternic întărite.

Peste patruzeci de zile expediția se întoarse în tabără cu o bogată povară de rodii, smochine și un ciorchine de struguri atît de mare și greu, că abia îl duceau doi cu ajutorul unei prăjine.

Iscoadele povestiră întregii adunări despre acea țară minunată, unde «curge lapte și miere», adăugînd însă că e locuită de un popor puternic, apărât de cetăți mari și bine fortificate. «Nu putem merge împotriva acestui popor, căci este mult prea puternic față de noi», ziceau mulți dintr-înșii. Uitînd că Domnul le promisese ajutorul Său, aceste iscoade descriau în culorile cele mai sumbre perspectivele cuceririi Canaanului de către fiii lui Israel. Treptat, entuziasmul mulțimii trecu în panică.

Numai doi din cei doisprezece israeliți trimiși în iscoadă, Iosua și Caleb, rămăseseră credincioși Domnului. Caleb se adresează mulțimii, căutînd să o încurajeze: «Să mergem și să cucerim această țară, căci vom fi negreșiți victorioși!»

Poporul însă rămînea surd la toate îndemnurile lor. Oamenii strigau, reproșîndu-i lui Moise că i-a adus să-i piardă în pustiu. În cele din urmă fiii lui Israel se înțeleaseră între dînșii să-și aleagă o altă căpetenie care să-i conducă înapoi în Egipt. Iosua și Caleb își sfîșiară hainele de pe dînșii, zicînd mulțimii: «De va fi Domnul bun cu noi, ne va duce și ne va da nouă pământul acesta, unde curge lapte și miere. Numai să nu vă ridicați împotriva Lui și să nu vă temeți de oamenii acestui pământ... Cu noi este Domnul...»

Văzînd încăpățînarea și necredința mulțimii răzvrătite, Moise și Aaron, covîrșiți de mîhnire, căzură cu fețele la pământ.

Atunci Domnul zise către Moise: «Pînă cînd Mă va supăra poporul acesta și pînă cînd nu va crede în Mine, cu toate minunile ce am înfăptuit în mijlocul lui?» Și adăugă că-i va pierde pe toți, iar din Moise va face un popor mai puternic și mai numeros decît acesta. Moise însă îl rugă să-i ierte poporului și acest mare păcat. Dumnezeu se înduplecă și-și îmblînzî pedeapsa, hotărînd că toți acei care au cîrît împotriva Lui vor cădea acolo în pustiu și numai urmașii poporului răzvrătit vor intra și vor trăi în țara Canaanului. Iar dintre iscoade, numai Iosua și Caleb, drept răsplată pentru credința lor neclintită în Dumnezeu, se vor bucura de cîntea de a ajunge și a trăi în pământul făgăduinței.

A IV Carte a lui Moise Numeri 13, 1-34; 14, 1-30

PEDEPSIREA RĂZVRĂTIȚILOR

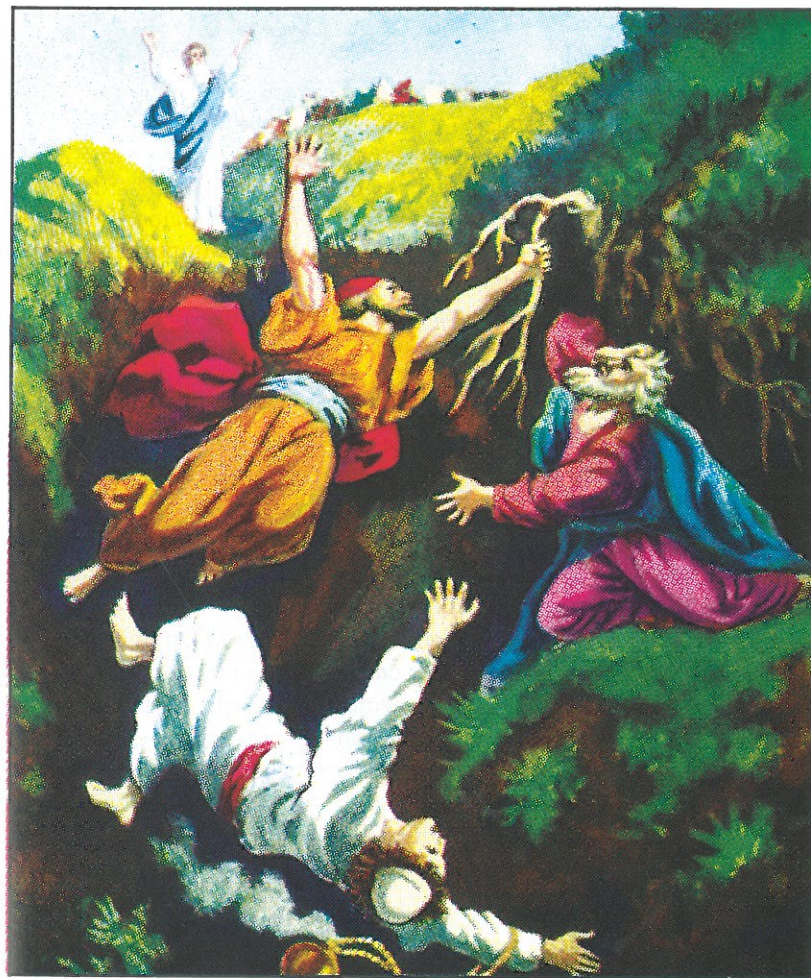
Domnul porunci tuturor fiilor lui Israel să asculte și să se supună întru totul lui Moise, alesul Lui și înțeleptul conducător al poporului. Dar odată în tabăra israeliților izbucni o răscoală. Două sute cincizeci de oameni, în fruntea cărora se aflau Core, Datan și Abiram, puseră la cale un complot împotriva lui Moise. Ei încetară să-l mai asculte, învinuindu-l că încearcă să se ridice mai presus de toți ceilalți.

La porunca Domnului, Moise adună întreg poporul și ceru tuturor să ocolească sălașele lui Core, Datan și Abiram și să nu se atingă de lucrurile lor. Apoi le zise israeliților: «Iată cum veți cunoaște că Domnul m-a trimis și că eu nu fac nimic după bunul meu plac. Dacă oamenii aceștia vor muri, precum mor toți oamenii, dacă-i va ajunge aceeași pedeapsă, care-i ajunge pe toți, atunci să știți că nu Domnul m-a trimis la voi. Dar dacă Domnul va face un lucru neobișnuit, dacă pământul își va deschide gura și-i va înghiți cu tot ce au, iar ei vor coborî de vii în locuința morților, să știți că oamenii aceștia au nesocotit pe Domnul».

Abia rosti el aceste cuvinte și pământul se despică în două, înghițindu-i atît pe cei trei complotiști, cît și casele lor, împreună cu toți oamenii lui Core și cu toată averea lor. Și au coborît astfel de vii cu tot ce aveau în locuința morților. Și au pierit din mijlocul mulțimii, acoperiți de pămînt. La tipătul lor toți israeliții, adunați împrejur, au fugit de teamă ca nu cumva să-i înghită și pe ei pămîntul". Iar un foc din cer i-a mistuit pe toți cei două sute cincizeci de oameni care se răzvrătiseră împreună cu dînșii.

Astfel Dumnezeu a arătat tuturor ce groaznic este să înfrunți voința Lui.

Numeri 16: 1-3, 23-35

ȘARPELE DE ARAMĂ

In lunga lor călătorie prin dogoarea pustiului, israeliții își pierdură curînd răbdarea și prinseră să cîrtească iarăși împotriva lui Dumnezeu, dînd vina pe Moise pentru toate nemulțumirile lor: «De ce ne-ai adus aici? Căci nu avem nici pîine, nici apă și ne-am săturat de mana asta nesuferită». Și o călcară în picioare. Drept pedeapsă pentru păcatul acesta Domnul trimise împotriva lor o sumedenie de șerpi veninoși. Oamenii mușcați de ei mureau pe capete. Mulțimea înspăimîntată se repezi la Moise și-i zise: «Am greșit cîrtind împotriva Domnului și împotriva ta! Roagă-L pe Dumnezeu să ne izbăvească de șerpii veninoși!»

Moise îl rugă pe Dumnezeu să se îndure de poporul Său și Domnul îi ascultă rugăminte. «Fă un șarpe de aramă, îi zise El, și înalță-l pe un stîlp în mijlocul taberei. Cine dintre oamenii mușcați de șerpi va privi la dînsul, va rămîne în viață».

Moise făcu un șarpe mare de aramă și-l înalță pe un stîlp în văzul tuturor. Și era destul ca cei mușcați să se uite la șarpele de aramă ca să-și recapete imediat sănătatea.

Vedeți deci că cine se încrede cu toată inima în Dumnezeu, nu se teme de nimic. Deși pare că e cu neputință să te vindeci după o mușcătură atît de veninoasă, privind la un șarpe de aramă, dar dacă sfatul acesta vine de la Dumnezeu Însuși, înseamnă că aceasta este pentru noi singura cale ce duce spre mîntuire.

Tot astfel ne putem izbăvi și de mușcăturile veninoase ale păcatelor, dacă ne vom îndrepta privirile spre Isus Cristos, răstignit pentru noi, oamenii, și-l vom primi în inimile noastre larg deschise.

Numeri 21, 4-9

PROROCUL BALAAM ȘI ÎNGERUL

Noabiții* îi dușmăneau pe fiii lui Israel, de care se temeau și împotriva cărora unelteau pe ascuns. Odată Balac, regele moabiților, trimise soli la Balaam, un proroc al Domnului, invitându-l la curte ca să arunce blestemurile lui asupra israeliților. Atunci Dumnezeu îi vorbi astfel prorocului: «Să nu te duci cu ei și să nu blestemi poporul acela, căci este binecuvântat». Dar Balaam încălecă pe măgărița lui și, însoțit de două slugi, plecă la palatul regelui, nesocotind astfel porunca divină. Dumnezeu se aprinse de mînie și trimise un înger să-l oprească din cale.

Deodată măgărița zări în fața ei un înger cu sabia în mînă. Însăpămîntată, ea se abătu din drum și o luă de-a dreptul peste cîmp. Balaam însă, care nu putea vedea apariția cerească, se înfurie și prinse să lovească animalul, ca să-l readucă în făgaș. Dar dînd ochii cu îngerul, ea o luă iarăși razna, apoi se lăsă la pămînt și prorocul începu să o bată cu ciomagul.

Și iată că Dumnezeu deschise gura măgăriței, care-i spuse stăpînului cu voce omenească: «Ce ți-am făcut eu, că mă bați?» Și Balaam îi răspunse: «Pentru că ți-ai bătut joc de mine. De-aș fi avut în mînă o sabie, te-aș fi spintecat aici pe loc!» Dar măgărița îi zise: «Nu sînt eu oare măgărița ta, pe care ai umblat din tinerețe pînă în ziua aceasta? Am eu oare obicei să-ți fac așa?» Și el îi răspunse: «Nu».

Atunci Dumnezeu îi deschise ochii și prorocul, văzînd la rîndul lui îngerul, care stătea în mijlocul drumului cu sabia în mînă, căzu pe loc cu fruntea la pămînt. Îngerul îi spuse: «Pentru ce ți-ai bătut măgărița? Eu ți-am ieșit în cale ca să te opresc, căci drumul pe care mergi, duce la pierzare». Balaam îi răspunse: «Am păcătuit, pentru că n-am știut că stai înaintea mea. Dar acum, dacă găsești că nu e bine ceea ce fac, mă voi întoarce». La care îngerul i-a răspuns: «Du-te cu oamenii aceștia, dar să nu rostești decît cuvintele pe care ți le voi spune eu».

Cînd auzi că vine Balaam, regele moabiților ieși în întîmpinarea lui și-i spuse: «Blestemă și defaimă-l pe Israel!» «Cum să blestem pe cel pe care nu-l blestemă Dumnezeu? Cum să defaim eu pe cel pe care nu-l defaimă Domnul?» Și în loc să-l blesteme, Balaam îi binecuvîntă de trei ori pe fiii lui Israel.

Numeri 22, 3–35; 23, 7–20

*Locuitori ai statului Moab, teritoriul căruia se întindea de-a lungul litoralului Mării Moarte.

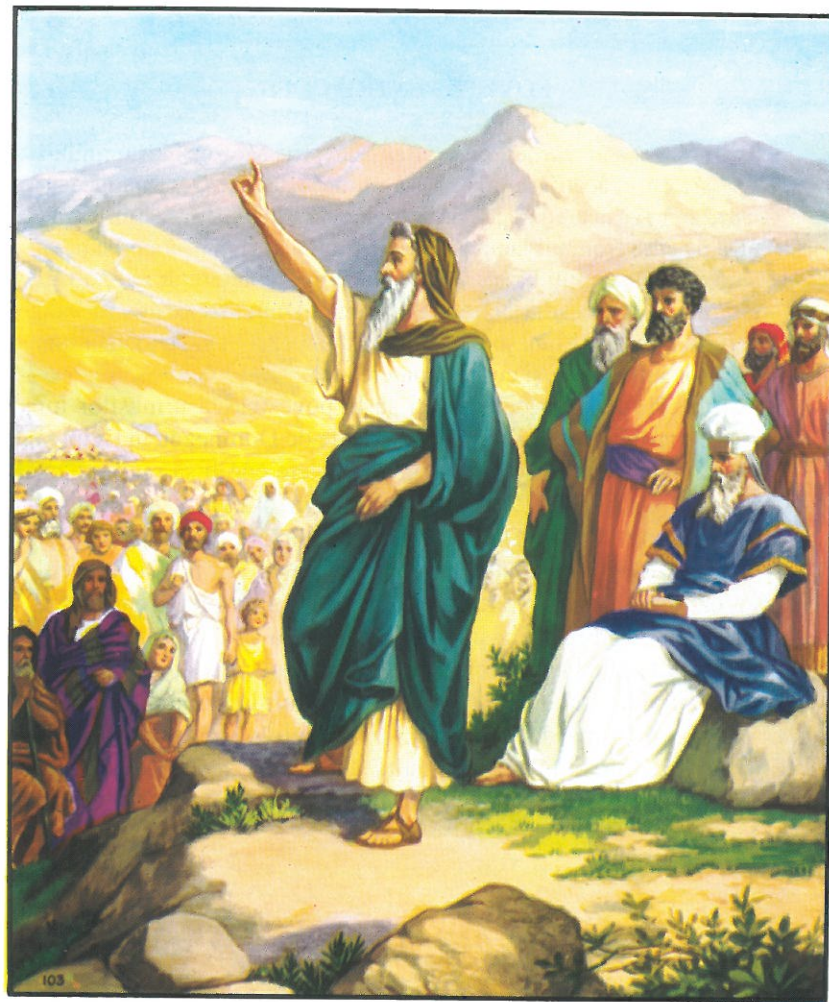
Moise ajunse la adînci bătrîneți și Dumnezeu îi spuse că în curînd va trece în lumea celor drepți. Dar Moise îl rugă să pună în fruntea poporului un vrednic urmaș, ca să nu rămînă oamenii ca niște oi fără păstor.

Iar Domnul îi răspunse: «Ia-l pe Iosua, fiul lui Nun, un bărbat cu Duh (dumnezeiesc) într-însul și pune peste el mîna ta. Apoi adu-l în fața preotului Eleazar și a întregii adunări și dă-i povețe înaintea ochilor lor, și dă-i din slava ta, ca să-l asculte toată adunarea fiilor lui Israel. Și să stea înaintea lui Eleazar care va întreba urimul* de hotărîrea Domnului». Moise făcu întocmai precum îi poruncise Dumnezeu.

Vă aduceți desigur aminte de istoria cu iscoadele trimise în Canaan. Iosua era unul din cei doi bărbați trimiși în recunoaștere, care și-au afirmat cu tărie credința că Dumnezeu va ajuta poporului israelit să ajungă în Canaan. Ei încurajau oamenii, zicîndu-le: «Nu vă temeți! Cu noi este Dumnezeu!» A trecut multă vreme de la acea întîmplare. Israelii au pribegit patruzeci de ani prin nisipurile arzătoare ale pustiului. Între timp toți israeliții care părăsiseră Egiptul s-au stins din viață fără să vadă pămîntul făgăduinței. Totul s-a întîmplat întocmai așa precum a spus Dumnezeu: «În pustiul aceasta vor cădea trupurile voastre moarte, și toți acei dintre voi, care aveți de la douăzeci de ani în sus și ați cîntit împotriva Mea, nu veți intra în pămîntul pe care vi l-am făgăduit cu jurămînt vouă, în afară de Caleb, fiul lui Iefuni și Iosua, fiul lui Nun. Pe copilașii voștri însă, despre care ziceați că vor ajunge pradă dușmanilor, îi voi duce acolo și ei vor cunoaște pămîntul pe care voi l-ați nesocotit... După numărul celor patruzeci de zile, în care ați iscodit țara Canaanului, veți suferi pedeapsa pentru păcatele voastre timp de patruzeci de ani, cîte un an pentru fiecare zi, ca să vă dați seama ce înseamnă să fiți părăsiți de Mine».

Numeri 14, 29–31; 34–35; 27, 18–23

*Urim și tumim – cuvinte tainice ("lumină și desăvîrșire") scrise și purtate pe pieptarul marelui preot.

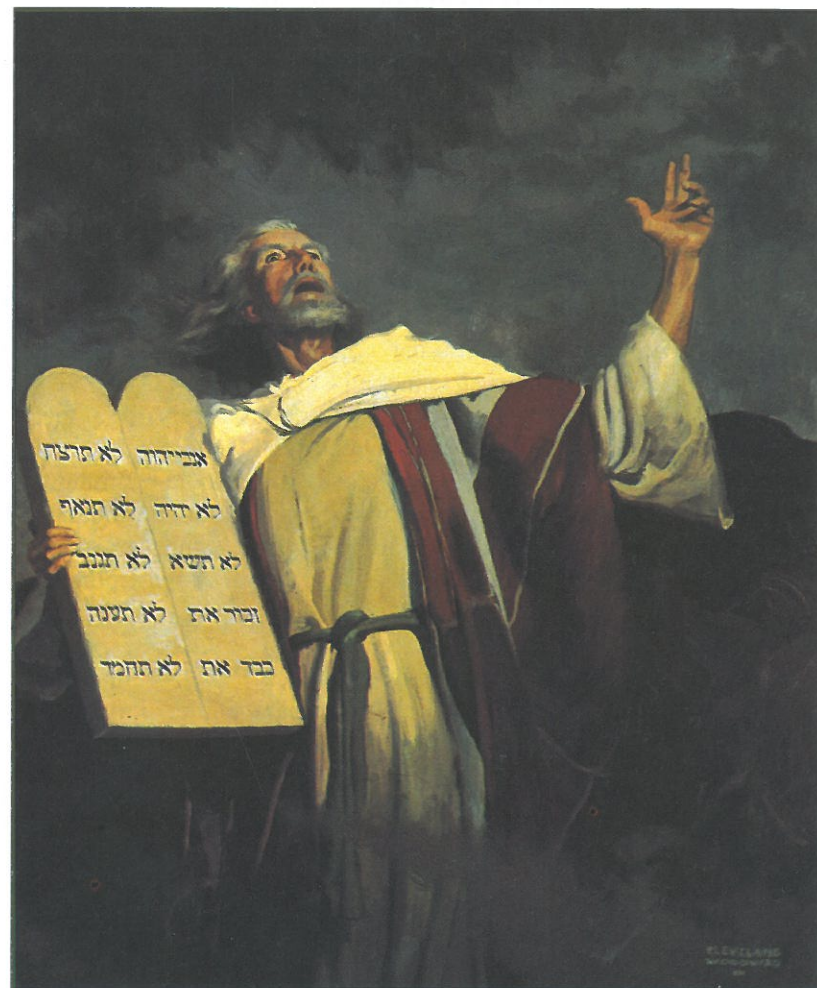

POVEȚE PENTRU COPII

Dumnezeu îi vorbea poporului Său prin Moise, îndrumându-l astfel: «Faceți așa precum vă poruncește Domnul Dumnezeuul vostru și nu vă abateți nici la dreapta, nici la stînga. Urmați întru totul calea pe care Domnul Dumnezeuul vostru v-a poruncit să umblați, ca să trăiți, să vă simțiți bine și să aveți zile multe în țara pe care o veți stăpîni... Ascultă, dar, Israele: Domnul Dumnezeuul nostru este singurul Domn. Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta».

Moise îi îndemna pe israeliți să le povestească urmașilor lor despre marile semne și minuni înfăptuite de Dumnezeu în Egipt și în pustiu. El îi îndemna așijderi să-și învețe copiii să respecte cu sfințenie poruncile Domnului, legile și învățătura Lui. Să nu-L ispitească pe Domnul Dumnezeu, așa precum făcuseră părinții lor în pustiu. Moise le spunea astfel: «...Să nu-L uiți pe Dumnezeuul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Teme-te de Domnul Dumnezeuul tău și numai Lui Unuia să-I slujești... Să nu mergi după alți Dumnezei dintre dumnezeii popoarelor care se vor afla în jurul tău... Ca să nu se aprindă mînia Domnului asupra ta și să nu te piardă de pe fața pămîntului... Păzește cu grijă poruncile Domnului Dumnezeului tău, legile și învățăturile, pe care ți le-a dat și să faci ceea ce este drept și bine înaintea Domnului...»

A V Carte a lui Moise
Deuteronomul 5, 32–33; 6, 4–25

JERTFA PRIMELOR ROADE

Dumnezeu le-a zis prin Moise tuturor israeliților: «Cînd vei intra în țara pe care Domnul Dumnezeul tău ți-o dă drept moștenire și cînd te vei așeza în ea, să iei cele dintîi roade pe care le vei culege din pămîntul tău, să le pui într-un coș și să le duci la locul pe care-l va alege Domnul, ca să dăinuie acolo numele Lui.

Să te duci la preotul care va fi în acele zile și să-i spui: «Mărturisesc astăzi înaintea Domnului Dumnezeului tău că am intrat în țara pe care Domnul a promis cu jurămînt să ne-o hărăzească nouă. ...Și iată acum aduc primele roade ale pămîntului pe care Tu, Doamne, ni le-ai dat». Să le pui înaintea Domnului Dumnezeului adevărat și să te închini Lui...

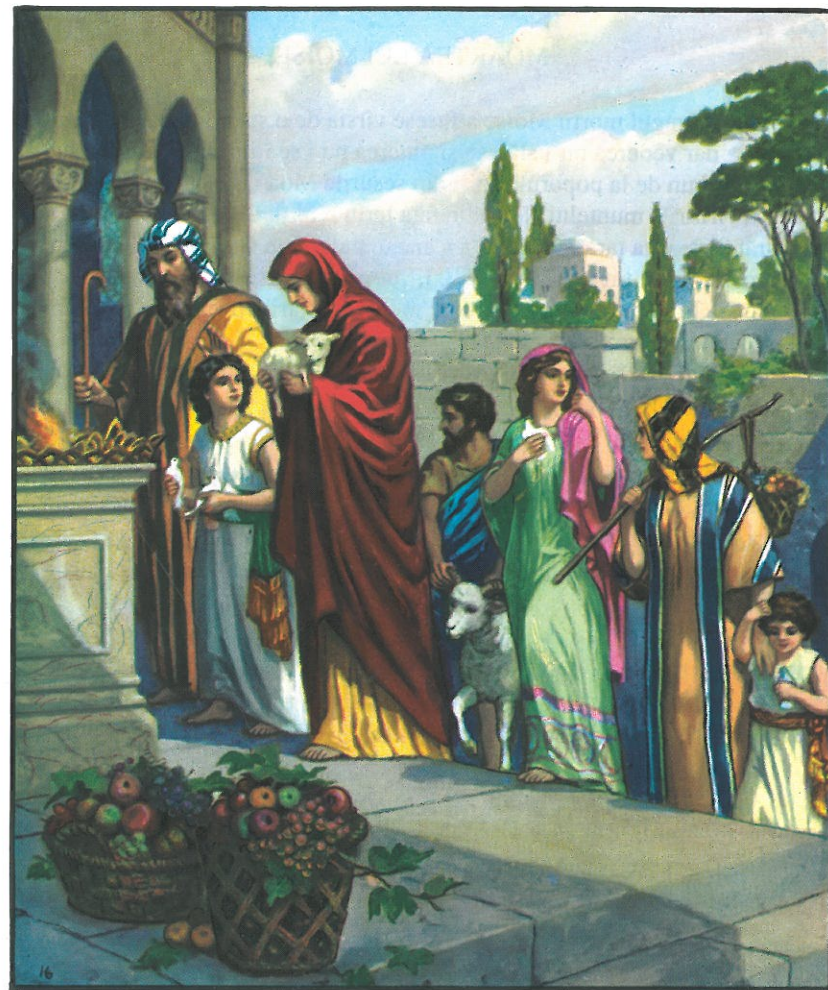
Și bucură-te împreună cu levitul* și străinul, care va fi la tine, de toate bunurile pe care Domnul Dumnezeul tău ți le-a dat ție și casei tale. Iar cînd vei lua toată zeciuiala din roadele pămîntului tău în anul al treilea, anul zeciuiei, să o dai levitului, orfanului și văduvei ca să mănînce în locașurile tale și să se sature...

Astăzi Domnul Dumnezeul tău îți poruncește să-I îndeplinești toate rînduielile și poruncile. Să le îndeplinești și să le păzești cu toată inima și cu tot sufletul tău.

Astăzi tu ai declarat înaintea Domnului că el va fi Dumnezeul tău, că vei umbla pe căile Lui și vei păzi legile, poruncile, rînduielile Lui și vei asculta de glasul Lui. Și Domnul ți-a spus astăzi că vei fi poporul Lui, precum ți-a promis, dacă vei păzi toate poruncile Lui. Și te va înălța mai presus de toate popoarele în laudă, în faimă și măreție».

Deuteronomul 26, 1–19

**Leviții erau urmașii lui Levi, unul din cei doisprezece fii ai patriarhului Iacov. Seminție aleasă de Domnul pentru slujbele sfinte.*

MOARTEA LUI MOISE

In pragul morții Moise atinsese vârsta de o sută douăzeci de ani, dar vederea nu-i slăbise și puterea nu i se împuținase. El își luă rămas bun de la poporul său și din șesurile Moabului se urcă pe unul din vîrfurile muntelui Nebo din fața Ierihonului. De aici Dumnezeu îi arată întreaga țară făgăduită a Canaanului, de la Galaad pînă la Dan, precum și tot ținutul lui Neftali, Efraim și Manase, toată țara lui Iuda pînă la Marea de Apus, partea de miază-zi a țării cu valea Ierihonului și cetatea Palmierilor pînă la Toar.

Și-i zise Domnul: “Iată țara pe care am jurat că o voi da urmașilor lui Avraam, Isaac și Iacov. Te-am lăsat să o vezi cu ochii tăi, dar tu nu vei intra în ea”.

Robul lui Dumnezeu Moise se stinse din viață după cuvîntul Domnului în țara Moabului, dar nimeni nu-i cunoaște nici pînă astăzi mormîntul.

Treizeci de zile l-au plîns fiii lui Israel pe Moise în șesurile Moabului. Astfel au trecut zilele de plîns și jale după Moise...

De atunci nu s-a mai ridicat în Israel nici un proroc asemeni lui Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut față către față, care din voia Lui a făcut atîtea semne și minuni împotriva faraonului, a slujitorilor lui și a întregii țări, și care cu mîină tare a săvîrșit înaintea întregului Israel atîtea neasemuite miracole...

Iar Iosua, fiul lui Nun, pe care Moise îl înzestrase cu duhul înțelepciunii, binecuvîntîndu-l, preluă cîrma conducerii, și fiii lui Israel îi dădură ascultare, respectînd întocmai poruncile Domnului primite de ei prin Moise.

Deuteronomul 34, 1-12

După moartea lui Moise Domnul îi spuse lui Iosua, fiul lui Nun: «Robul Meu Moise a murit. Ridică-te dar și împreună cu tot poporul treci Iordanul în țara pe care am făgăduit cu jurământ să o dau fiilor lui Israel. Orice petec de pământ, pe care va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau vouă, precum i-am făgăduit lui Moise... Și cât vei trăi, nimeni nu va putea sta împotriva ta. Eu voi fi cu tine, precum am fost cu Moise, și nu te voi părăsi niciodată... Numai să fii tare și plin de curaj, ca să păzești și să împlinești întru totul legea pe care ți-a încredințat-o robul Meu Moise. Să nu te abați de la ea nici la dreapta, nici la stînga, și vei izbîndi în toate».

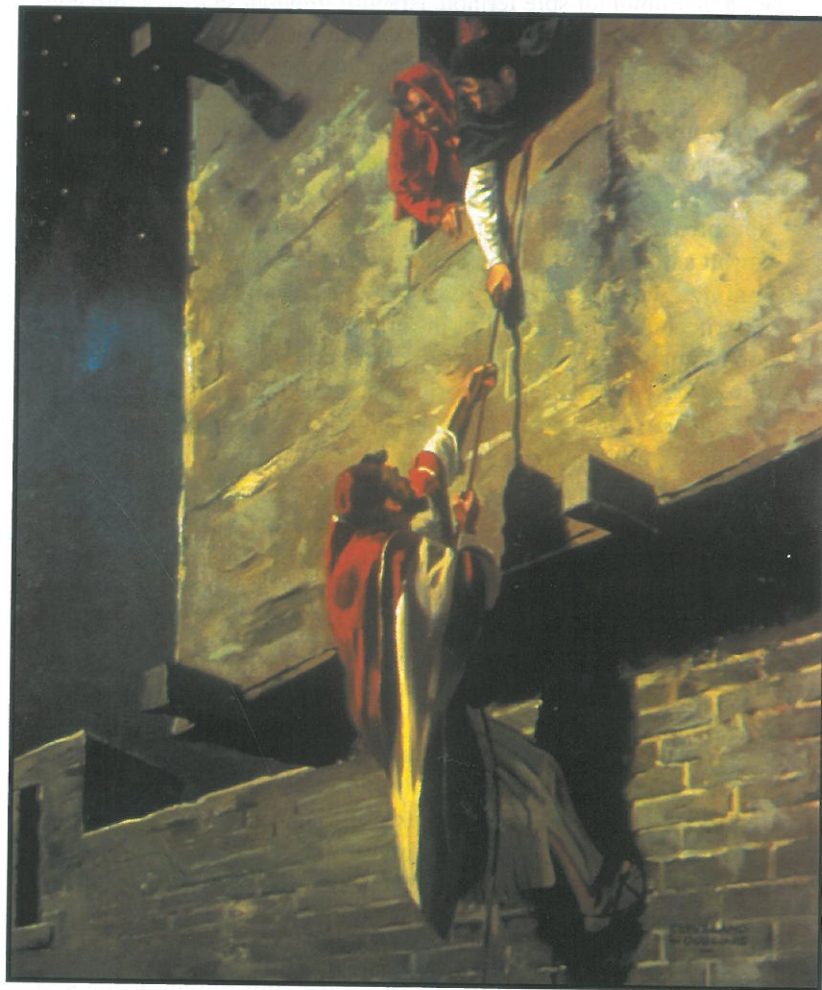
Israelii se aflau în hotarele Canaanului, pregătindu-se să intre în luptă cu necredincioșii din această țară. În fața lor de partea cealaltă a Iordanului se înălțau puternicele ziduri ale cetății Ierihonului.

Iosua trimise în recunoaștere două iscoade, care izbutiră să pătrundă în cetate și să o cerceteze cu de-amănuntul. Seara însă cei doi întîrziară, și, găsind poarta încuiată, rugară o femeie din oraș să-i găzduiască peste noapte.

Cineva dădu de veste împăratului că două iscoade din tabăra israeliților se ascund în cetate în casa unei femei pe nume Rahab. Împăratul trimise străji cu poruncă să-i găsească și să-i prindă fără întîrziere pe străinii veniți să spioneze țara.

Rahab însă, care auzise de minunile săvîrșite de Dumnezeu în apărarea israeliților și fiind convinsă că în cele din urmă ei vor cuceri Ierihonul, care se afla pe pământul făgăduinței, ascunse cele două iscoade. Străjilor le spuse că străinii plecaseră odată cu amurgul. Ostașii se repeziră în urmărirea fugarilor pe drumul ce ducea spre apa Iordanului. La căderea nopții femeia le dădu iscoadelor o funie, cu ajutorul căreia cei doi coborîră prin fereastra casei ce se afla chiar pe zidul cetății. Cum ajunseră jos, ei se ascunseră în munții din vecinătate, ca străjile să nu dea de urma lor. Iar după trei zile iscoadele trecură cu bine Iordanul și se întoarseră la Iosua, aducîndu-i vești din cetatea Ierihonului.

Iosua 1, 1-7; 2, 1-16

TRECEREA IORDANULUI

In drumul lor spre Ierihon, israeliții trebuiau să treacă Iordanul. Iosua îi încredință că Dumnezeu este cu dînșii și cu ajutorul Lui vor trece cu bine pe celălalt mal și vor învinge cele șapte popoare din Canaan.

«Domnul i-a spus lui Iosua: "Astăzi te voi înălța înaintea întregului Israel, ca să știe că voi fi cu tine, cum am fost cu Moise. Iar tu să poruncești preoților care poartă chivotul legământului să se oprească îndată ce vor intra în apa Iordanului". Și Iosua i-a vorbit astfel mulțimii: "Chivotul legământului Domnului va trece înaintea voastră prin Iordan. Prin aceasta veți cunoaște că Dumnezeul Cel Viu se află în mijlocul vostru și că va izgoni în mod sigur dinaintea voastră pe canaaniți, pe hetiiți, pe heviți, pe perezitiți, pe gherizitiți, pe amoriți și pe iebusiți. Și îndată ce preoții cu chivotul Domnului vor pune piciorul în apă, Iordanul se va despica în două și apele de la vale se vor scurge, iar cele ce vin de sus se vor opri și se vor înălța ca un perete..."»

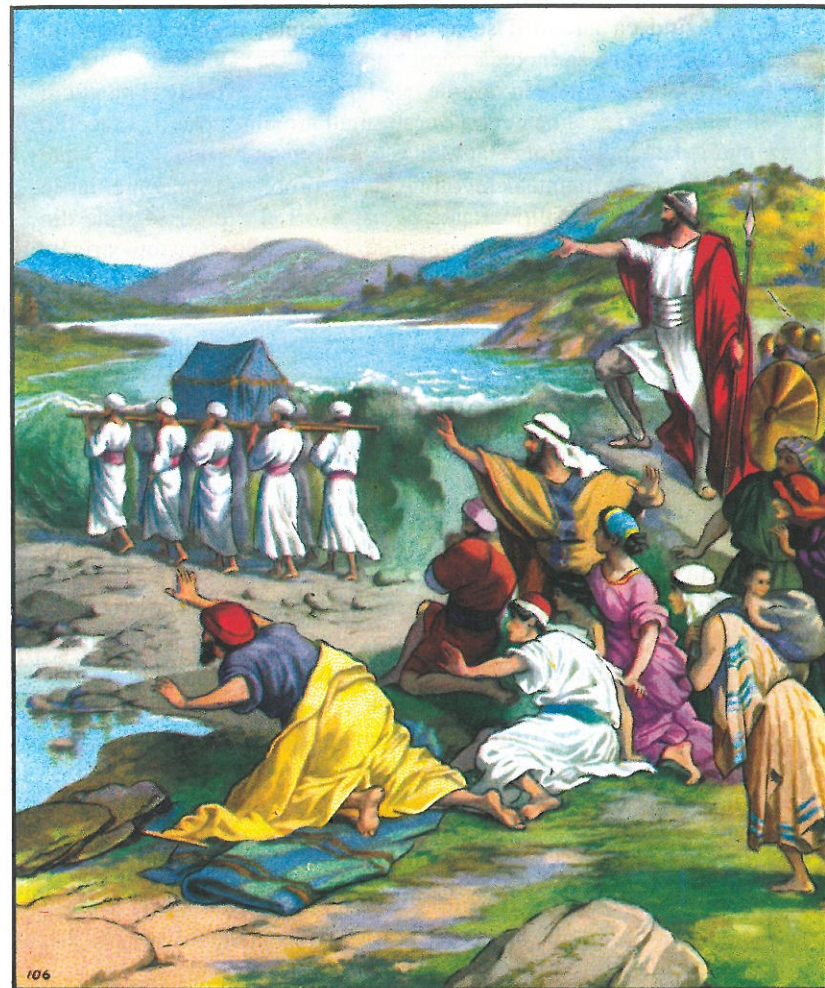
Și într-adevăr, îndată ce preoții care duceau chivotul au intrat în Iordan, apele care veneau de sus s-au oprit și s-au înălțat, formînd un perete ce se întindea pînă tocmai la cetatea Adam. Iar apele ce coborau spre Marea Moartă s-au scurs în întregime.

Atunci tot poporul lui Israel a trecut pe fundul Iordanului ca pe uscat, în timp ce preoții stăteau în mijlocul rîului, ținînd pe umeri chivotul legământului.

Și în amintirea acestei minuni Iosua a chemat doisprezece bărbați, cîte unul din fiecare seminție, și le-a poruncit să culeagă fiecare cîte o piatră din locul unde stăteau preoții. Iar cînd tot poporul a trecut Iordanul, Domnul i-a spus lui Iosua: «Poruncește preoților care poartă chivotul mărturiei să iasă din Iordan». Și cînd preoții au ieșit, apele s-au întors în albia lor și s-au revărsat ca mai înainte peste maluri.

Și luînd cele douăsprezece pietre culese din Iordan, Iosua le-a ridicat pe locul numit Ghilgal.

Iosua 3, 7-17; 4, 1-24

CUCERIREA IERIHONULUI

Wăzînd că israeliții se apropie de cetate, regele Ierihonului porunci să se închidă porțile orașului. Dar Domnul îi zise lui Iosua: «Iată Eu voi da în mîinile tale Ierihonul, pe regele și pe vitejii lui ostași. Toți acei ce cunosc meșteșugul armelor porniți și faceți o singură dată înconjurul cetății. Și așa să faceți șase zile la rînd. Șapte preoți să poarte înaintea chivotului șapte trîmbițe răsunătoare. Iar în ziua a șaptea să ocoliți cetatea de șapte ori și preoții să sune din trîmbițe. Iar cînd veți auzi sunetul trîmbiței, să scoateți cu toții strigăte puternice, și atunci zidurile cetății se vor prăbuși din temelii și poporul va pătrunde din toate părțile în oraș...»

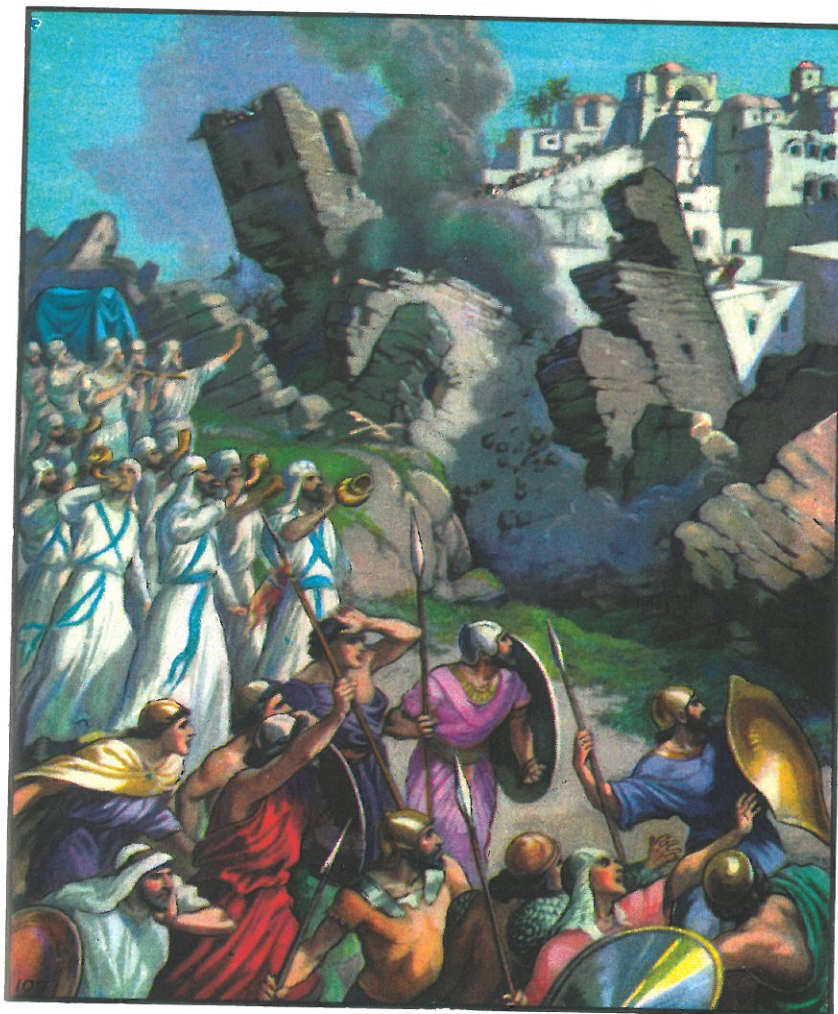
Oștenii înarmați mergeau înaintea preoților care sunau întruna din trîmbițe, iar ceilalți veneau din urmă, după chivotul Domnului. Iosua însă porunci astfel poporului: “Să nu strigați! Nimeni să nu audă glasul vostru și nici o vorbă să nu iasă din gura voastră, pînă în ziua cînd vă voi zice eu să strigați”.

Și astfel chivotul Domnului ocoli o dată zidurile cetății și se întoarse în tabără. A doua zi au mai înconjurat o dată cetatea și s-au întors în tabără... Și au făcut astfel șase zile la rînd... Iar cînd în ziua a șaptea preoții sunară pentru a șaptea oară din trîmbițe, Iosua zise către popor: “Strigați, căci Domnul vă dă cetatea vouă!..” Cum auzi poporul glasul trîmbițelor, strigă odată cu glas atît de tare și răsunător, că zidurile cetății se prăbușiră pînă în temelii și oamenii pătrunseră din toate părțile în oraș.

Astfel israeliții zdrobiră rezistența celor asediați.

Între timp Rahab, femeia care salvase viețile celor două iscoade trimise în recunoaștere, ațîrnase la fereastră, după sfatul lor, o funie roșie, spre a fi cruțată de atacatori și astfel nu avu nimic de suferit. Nimeni dintre israeliți nu se atinse nici de ea și nici de familia ei. În schimb cetatea Ierihon se mistui, cuprinsă de flăcări, transformîndu-se într-un morman de ruine și cenușă.

Iosua 6, 1–24

RĂZBOIUL CU AMORIȚII

Cu dată s-a încins o luptă crâncenă între israeliți și dușmanii lor amoriții. «Și a zis Domnul către Iosua: "Nu te teme de ei, căci i-am dat în mâinile tale. Nimeni dintre ei nu vă va putea ține piept!"

Iosua a năvălit pe neașteptate asupra lor, după ce a mărșăluit fără întrerupere o noapte întreagă cu oastea lui tocmai din Ghilgal. Și Domnul i-a înfricoșat pe dușmani dinaintea fiilor lui Israel și i-a zdrobit la Gabaon, urmărindu-i pe drumul care duce spre înălțimile Bet-Horon și bătându-i pînă la Azeca și Macheda». Bătălia continuă fără întrerupere pînă la apusul soarelui. Și atunci Iosua îl rugă pe Dumnezeu să oprească soarele, ca lumina zilei să nu se stingă. Și strigă înaintea israeliților: «Oprește-te, soare, deasupra Gabaonului, și tu, lună, deasupra văii Aialon!»

Dumnezeu îi ascultă rugăciunea și opri soarele și luna, pînă poporul îi înfrînse cu desăvîrșire pe vrăjmașii săi.

Și soarele se opri în mijlocul cerului și nu se grăbi să apună aproape o zi întreagă. Și n-a mai fost nici înainte, nici după aceia asemenea zi, în care Domnul să asculte și să răspundă astfel unei rugăminți omenești. Fiindcă Domnul lupta El însuși pentru Israel. După luptă Iosua se întoarse victorios în tabăra de la Ghilgal împreună cu toată oastea lui.

Dumnezeu i-a spus lui Iosua cuvintele pe care le spune tuturor celor ce cred în El: «Nu ți-am poruncit Eu oare: fii tare și curajos! Nu te teme și nu te înfricoșa, căci Domnul Dumnezeul tău este cu tine, oriunde vei merge».

Iosua 10, 6-15; 1,9

JUDECĂTORII ISRAELIȚILOR

Când israeliții nu se stabiliseră încă în Canaan, ținutul acesta era populat de numeroase neamuri păgâne: canaaniți, heteiți, gheriziți, amoriți, pereziți, heviți și iebusiți. Toate aceste neamuri sînt cunoscute mai adesea sub numele de canaaniți. Dumnezeu a hotărât să-i pedepsească pentru nenumăratele păcate de care se făcuseră vinovați. Principalii zei venerați de canaaniți erau Baal și Astarta, soția lui. Ritualurile lor erau însoțite de adevărate orgii. Ei clădeau pe înălțimi niște altare, pe care sacrificau pînă și oameni.

Teritoriul Canaanului populat de israeliți se întindea la nord pînă în centrul Libanului de astăzi, iar la sud pînă în peninsula Sinai. Hotarul lor ajungea pînă la răsărit de rîul Iordan. Moise împărțise pămîntul între unsprezece din cele douăsprezece seminții ale israeliților, urmași ai celor doisprezece fii ai lui Iacov: Ruben, Simeon, Levi, Iuda, Dan, Neftali, Gad, Așer, Isahar, Zabulon, Iosif (seminția lui împărțindu-se la rîndul ei în alte două, ale fiilor lui – Efraim și Manase), precum și Beniamin. Seminției lui Levi nu i-a revenit nimic din pămînturile cucerite. Fiind aleșii Domnului, leviții trebuiau să-și exercite funcțiile preoțești la Cortul legămîntului. Ei locuiau în orașe ce aparțineau altor seminții.

În primele trei-patru secole după stabilirea lor în Canaan, cele douăsprezece seminții israelite nu constituiau o formație statală centralizată. Îi unea doar credința în Dumnezeu unic, Creatorul cerului și pămîntului. Cu toate acestea israeliții căzură curînd în păcatul idolatriei și începură să se războiască pînă și între dinșii, nu numai cu neamurile învecinate care căutau să-i nimicească. Pentru toate aceste nelegiuiri Dumnezeu îi pedepsea de fiecare dată, dîndu-i pe mîna asupritorilor lor – moabiților, amoniților, amaleciților, filistenilor, canaaniților, madianiților și sidoniților. Și fiii lui Israel erau subjugăți de aceste popoare. Strîmtorați de asupritorii lor, ei se căiau și cereau îndurare. Și bunul Dumnezeu, făcîndu-i-se milă de poporul Său, îi venea în ajutor, ridicînd din mijlocul lui „judecători”, care îi eliberau din robie pe compatrioții lor. Dar îndată ce judecătorul murea, oamenii părăseau pe Dumnezeu și se întorceau la cultul zeilor canaaniți, săvîrșind astfel nelegiuiiri mai cumplite decît părinții lor și abătînd iarăși peste ei mînia Domnului.

Iată numele cîtorva dintre judecătorii israeliților: Otniel, Jehud, Samgar, Debora și Barac, Ghedeon, Abimelec, Tola, Iair, Iefta, Ibțan, Elon, Abdon, Samson, preotul Eli și Samuel. În această carte vă vom povesti despre cîțiva dintre ei.

«În acele zile Israelul nu avea împărat și fiecare făcea așa cum credea el de cuviință».

Cartea Judecătorilor

GHEDEON

Curînd după moartea lui Iosua israeliții uitară de poruncile lui Dumnezeu și reveniră la zeii popoarelor învecinate. Fapta lor supără pe Domnul care-i pedepsi, permițându-le madianiților prădalnici să-i supună și să le pustiască pămînturile.

Trecură astfel șapte ani lungi și plini de suferințe. În cele din urmă israeliții strigară către Domnul, văitîndu-se și rugîndu-L să le vină în ajutor.

Dumnezeu le auzi vaietele și ridică din mijlocul lor un nou conducător, pe nume Gheleon. Era un tînăr firav și fără prea multă încredere în propriile lui forțe. Dumnezeu însă îi spuse: «Eu voi fi cu tine și-i vei învinge pe madianiți ca pe un singur om».

Dar înainte de a-i înfrînge pe madianiți, Dumnezeu îi porunci lui Gheleon să dărîme altarele zeilor păgîni, ridicate pe moșia tatălui său. Gheleon alege zece slugi dintre cele mai de încredere și în toial nopții dărîmă altarul lui Baal, tăind și toți “copacii sfinți” dimprejur.

Duhul Domnului îi întări inima și Gheleon adună curînd o armată numeroasă, gata să înfrunte pe dușman.

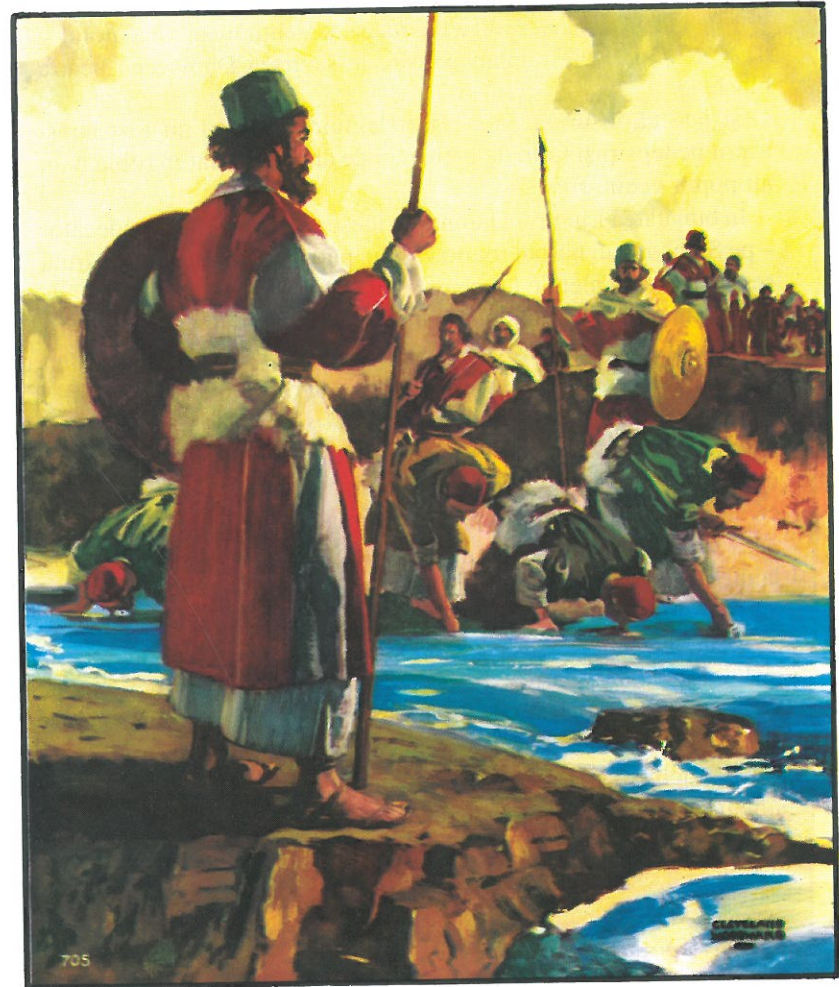
Înainte de a porni la luptă, Gheleon îi ceru lui Dumnezeu un semn care să-l convingă că e într-adevăr alesul Lui, chemat să elibereze poporul cu propria lui mîină.

Și Domnul îi dădu semnul cerut. Valul de lînă, lăsat peste noapte de Gheleon în arie, se acoperi de rouă, în timp ce pămîntul din preajmă rămase uscat. Iar în următoarea noapte pămîntul se acoperi de rouă, iar lîna rămase cu desăvîrșire uscată.

Încredințat că Domnul e cu dînsul, Gheleon veni cu întreaga armată în fața taberei madianiților. Dumnezeu însă îi spuse: «Poporul tău este prea numeros și nu-i pot da pe madianiți în mîinile lui, ca să nu se laude cumva împotriva Mea și să zică: “Mîina mea m-a mîntuit”. Vesteste dar lucrul acesta în auzul poporului: “Cine se teme sau șovăie, să se întoarcă acasă...”» Gheleon făcu întocmai și din douăzeci și două de mii de oameni mai rămaseră zece mii. Domnul însă îi spuse că și acești zece mii erau încă mulți și-i porunci lui Gheleon să-i coboare pe toți pînă pe mal și să observe cu atenție care și cum bea. Cei mai mulți se lăsau în genunchi și beau direct din apa rîului. Numai trei sute de oșteni încercați sorbeau apa din pumni, stînd în picioare și fiind în orice clipă gata de luptă. Atunci Domnul îi spuse: «Cu acești trei sute de oameni ce au sorbit apa din pumni îi voi da pe madianiți în mîinile voastre».

Și așa s-a întîmplat. Dumnezeu a săvîrșit o mare minune: cei trei sute de viteji zdrobiră nenumăratele hoarde “de lăcuste” ale madianiților și amaleciților, eliberînd astfel poporul căzut în robia lor.

Judecători cap. 6 și 7

VOINICUL SAMSON

De îndată ce-și recăpătau libertatea, israeliții uitau tot ajutorul și nenumăratele minuni pe care le săvârșea Dumnezeu pentru binele lor.

Și iată că în urma unor noi nelegiuiri israeliții au fost iarăși aspru pedepsiți și timp de patruzeci de ani s-au aflat în robia unui alt popor vecin, filistenii.

În bunătatea Lui însă Dumnezeu alege dintre ei un nou judecător – pe Samson, un bărbat foarte voinic, puterea neobișnuită a căruia se ascundea în pletele lui pe care nu le tăia niciodată.

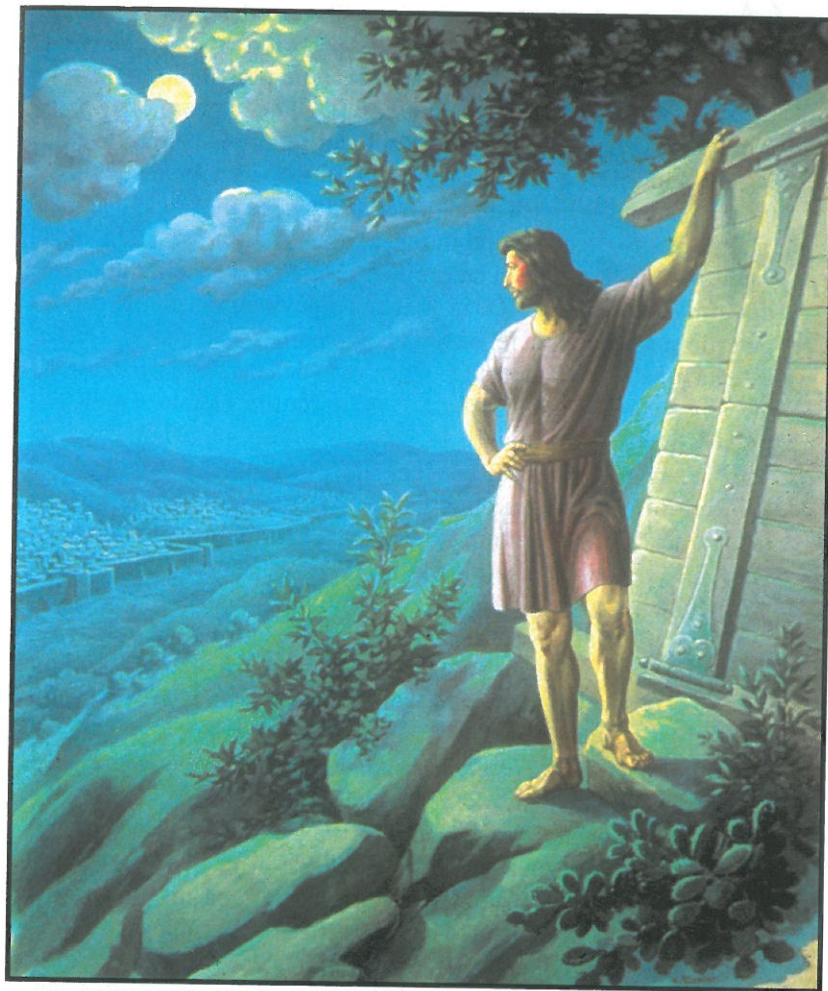
Pînă la nașterea pruncului, Dumnezeu îi preveni pe părinți să-i lase părul să crească în voie, pentru că fiul lor avea să devină un nazireu* cu misiunea de a elibera Israelul din robia filistenilor.

Samson era atît de voinic, încît odată sfîrtecă în bucăți un leu care i se nimerise în cale. Altă dată culese de jos o falcă de măgar cu care se năpusti asupra prigonitorilor și într-o singură zi omorî cu ea o mie de filistenii.

El rupea cu ușurință, ca pe niște ațe, cele mai groase funii și lanțuri. Samson cutreiera adesea orașele filistenilor, care tremurau de frica lui. Odată se îndreptă spre Gaza, cu gînd să poposească peste noapte în oraș. Filistenii hotărîră să se folosească de acest prilej. La căderea serii ei închiseră porțile cetății și puseră străji, care în zorii zilei trebuiau să-l prindă și să-l omoare. La miezul nopții însă Samson se trezi și se pregăti să plece din oraș. Găsind porțile închise, el le zmulse din pămînt cu tot cu stîlpi și zăvoare și le duse în spate pînă pe vîrfurile muntelui din fața Hebronului.

Judecători 13, 1–5; 14, 5–6; 15, 14–15; 16, 3

**La evrei nazireat (ales, despărțit, consacrat) se numea odinioară o juruință, un legămînt. Cei ce făceau un legămînt personal se numeau nazariți sau nazirei. Samson era un nazireu închinat lui Dumnezeu pe viață încă din copilărie. În virtutea legămîntului nazireii se abțineau de la vin și-și lăsau părul lung.*

Timp de douăzeci de ani, Samson, noul judecător al Israelului, semăna o adevărată groază printre filistenii, dușmanii poporului său. Ei îl pîneau întruna, căutînd un prilej să-l răpună, dar nu-i puteau veni de hac, pentru că nu șiau secretul puterii lui.

Odată ei se adresară unei frumoase filistene, pe care Samson o îndrăgise, cerîndu-i să afle secretul puterii lui neobișnuite. Dalila (așa îi spunea femeii) încercă de mai multe ori să-l tragă de limbă, dar Samson nu-și dădea taina pe față. Atunci ea începu să-l sîcîie, amărîndu-i zilele și căutînd în fel și chip să-i smulgă taina.

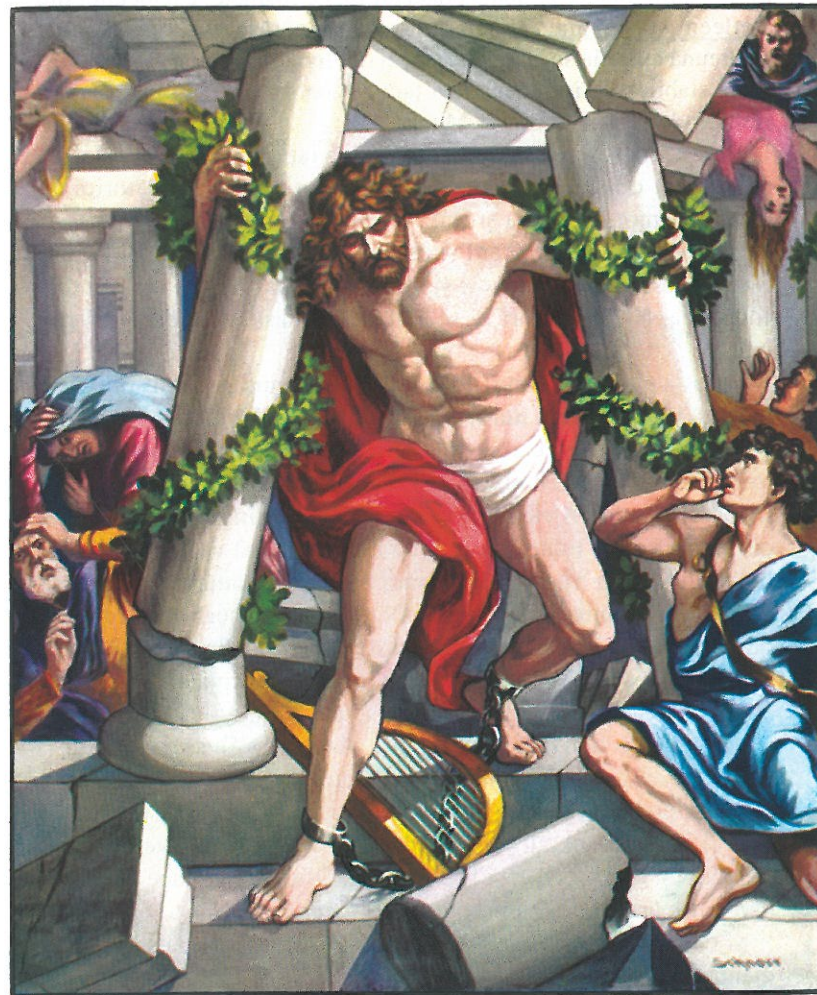
Sătul de rugămintele și lacrimile ei, Samson îi destăinuie în cele din urmă tot adevărul. "De m-ar tunde cineva, mi-aș pierde pe loc puterile și aș deveni la fel ca toți ceilalți oameni", îi zise el. Dalila așteptă pînă îl văzu adormit și plecă să le dea de veste filistenilor. Aceștia sosiră îndată și-i tunseră pe nesimțite pletele. Lipsit de puteri, Samson nu mai fu în stare să se apere. Dumnezeu îl părăsise, pentru că își călcasese legămîntul.

Filistenii îl legară cu două lanțuri de aramă, îi scoaseră ochii și-l aruncară într-o temniță întunecoasă, punîndu-l să rîșnească grăunțe. Cu timpul însă pletele îi crescură la loc și Samson își recăpătă puterile de odinioară.

Odată fruntașii filistenilor se adunară pentru a aduce jertfe zeului lor Dragon, drept mulțumire pentru că li-l dăduse în mîini pe Samson, vrăjmașul care le pustiise țara și ucisese pe mulți dintr-ai lor.

În toiul petrecerii mulțimea strigă: «Chemați-l pe Samson să ne distreze!» Samson fu adus din temniță și așezat între două coloane pe care se sprijinea întreaga clădire. Atunci el strigă către Domnul: «Doamne, Dumnezeule! Adu-ți aminte de mine și întărește-mă încă odată, pentru ca dintr-o singură lovitură să mă răzbun pe filistenii pentru cei doi ochi ai mei». Și adăogă, cuprinzînd cu brațele cele două coloane: «Să mor și eu odată cu filistenii!» Apoi se opinti din răputeri și toată clădirea se prăbuși, îngropînd sub dărîmături, odată cu el, și pe toți filistenii ce se aflau înăuntru.

Judecători 16, 15-30

RUT ȘI NAOMI

Ne acele timpuri, cînd Israelul era condus de judecători, peste pămîntul țării se abătu odată un val de foamete. Un locuitor din Betleem, pe nume Elimelec, hotărî să părăsească orașul natal împreună cu soția sa Naomi și cu cei doi feciori Mahlon și Chilion și să se stabilească în îndepărtata țară a moabiților. Ținutul acesta se întindea la răsărit de Marea Moartă.

Dar Elimelec se stinse curînd din viață, lăsînd-o pe Naomi văduvă cu doi feciori, care cînd le veni timpul se căsătoriră cu două fete moabite Orpa și Rut.

Nu trecură bine zece ani și cei doi feciori muriră la rîndul lor. Rămînînd fără soț și feciori și aflînd că la baștină nu mai bîntuie foametea, Naomi hotărî să se înapoieze acasă, pe meleagurile ei natale.

Femeia părăsi pămîntul unde trăise ani la rînd și porni spre casă, însoțită de cele două nurori. Pe drum însă, gîndindu-se la soarta tinerelor văduve, pe care le ducea într-o țară cu desăvîrșire străină lor, ea le vorbi astfel: «Înapoiati-vă la casele mamelor voastre. Și Domnul să se îngrijească de voi, precum v-ați îngrijit și voi de cei ce au murit și de mine. Să vă ajute Dumnezeu să vă găsiți adăpost în casele soților voștri!» Și le sărută pe amîndouă. Nurorile însă prinseră a suspina și a plînge: «Noi vrem să mergem cu tine la poporul tău!» Dar Naomi le răspunse: «Nu, fiicele mele! Mă tem pentru voi, căci mîna Domnului s-a întins împotriva mea». Atunci ele își ridicară iarăși glasul și prinseră a plînge... Orpa o sărută și-și luă rămas bun de la ea. Rut însă rămase cu dînsa, spunîndu-i: «Nu mă alunga de lîngă tine! Căci încotro vei merge tu, voi merge și eu, iar unde vei locui tu, voi locui și eu. Poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu. Și unde vei muri tu, voi muri și eu și acolo voi fi îngropată. Orice-mi va face Domnul, numai moartea mă va putea despărți de tine».

Și Naomi, văzînd-o neclintită în hotărîrea ei, nu mai stăruî. Rut o iubea cu toată inima și nu se îndura s-o părăsească în voia soartei. Fie deci ca fapta ei să rămînă o pildă luminoasă pentru noi toți.

Rut 1, 1-17

RUT ÎN HOLDELE LUI BOAZ

După o lungă călătorie, Naomi se întoarce în țară împreună cu nora sa. Pe lanurile de orz lumea ieșea la seceriș. Cele două femei intrară în Betleem și tot orașul ieși să le vadă. Mulți se întrebau cu îndoială, văzînd-o pe Naomi atît de schimbată și îmbătrînită: "Ea să fie oare?" La care femeia le răspunse: "Să nu-mi mai spuneți Naomi! Numiți-mă Mara*, pentru toată amărăciunea pe care mi-a trimis-o Atotțiitorul. Am plecat dintre voi în belșug, iar Domnul m-a întors cu mîinile goale".

Într-o zi Rut intră într-o holdă, stăpînul căreia era Boaz, o rudă apropiată a răposatului Elimelec, și prinse să culeagă spice din urma secerătorilor.

Aflînd că tînăra femeie este nora bătrînei Naomi, și-și lăsase toate rudele ca să vină într-un pămînt străin și să îngrijească de soacra ei iubită, Boaz o chemă la dînsul și-i spuse că poate veni zilnic pe ogorul lui. Iar slugilor le porunci să lase pe miriște cît mai multe spice și să nu o stînjenească cu nimic. Apoi zise, întorcîndu-se către Rut: «Dumnezeu să-ți plătească pentru fapta ta și deplină să-ți fie răsplată Domnului Dumnezeului lui Israel, sub aripile Căruia ai venit să te adăpostești».

La rîndul ei buna și blînda Rut îi răspunse: «O! Fie ca mila ta să nu mă părăsească, domnul meu! Căci tu m-ai mîngîiat și cuvintele tale au pătruns în inima roabei tale, deși nu sînt nici măcar una din slugile tale!»

Nu trecu mult și Rut deveni soția lui Boaz și-i aduse pe lume un băiat. «Și au zis femeile către Naomi: "Binecuvîntat este Domnul că nu te-a lăsat fără moștenitor! Slăvit fie numele lui în Israel! Copilul acesta îți va fi bucuria și sprijinul bătrînețelor tale, căci l-a născut nora ta, care te iubește și face pentru tine mai mult decît ar face șapte fii!" Naomi luă copilul în brațe și-l hrăni la sînul ei și îngriji de el. Aflînd că în casa bătrînei Naomi s-a născut un băiat, vecinele au venit să-l vadă și i-au pus numele de Obed». El este tatăl lui Iesei și străbunul lui David, marele împărat al Israelului, despre care vă vom mai vorbi în această carte.

Rut 1, 19-21; 2, 1-16; 4, 13-17

*Mara – amărăciune

RUGĂCIUNEA ANEI

In Ramataim, un orașel israelit, locuia un bărbat pe nume Elcana. Soția sa Ana era foarte necăjită, pentru că nu avea nici un copil.

Odată pe an cei doi soți plecau la Sila, să se închine și să aducă jertfe Domnului într-un mic locaș sfânt. Dar cum începea să se roage, Ana izbucnea în lacrimi și plîngea ore în șir, fără să mănînce și fără să se odihnească. Elcana o iubea nespus pe soția lui și i se rupea inima, văzînd-o atît de nefericită.

Într-o bună zi, ajungînd în dreptul casei Domnului, Ana izbucni într-un plîns sfișietor. Elcana o întrebă: «Ana, de ce plîngi și nu mănînci nimic? Pentru ce îți sfișii inima? Oare eu nu prețuiesc pentru tine mai mult decît zece fii?»

Ana intră în locașul sfânt și începu să se roage Domnului, plîngînd amarnic. «Și femeia făcu un jurămînt: "Atotputernice Doamne Savaot! Dacă vei binevoi să iei aminte la durerea roabei tale... și îmi vei dăruî un fiu, îl voi da Ție pentru toate zilele vieții lui și nici un fir de păr nu va fi tăiat de pe capul lui!"

Dar în timp ce se ruga îndelung înaintea Domnului, preotul Eli privea la buzele ei care se mișcau în neștire. Și fiindcă Ana se ruga în inima ei și vocea nu i se auzea, preotul își închipui că femeia e beată. "Nu ți-e rușine să vii beată în casa lui Dumnezeu? o mustră el. Du-te și trezește-te".

Și Ana îi răspunse: "Nu, domnul meu! Eu sînt o femeie îndurerată, care-și deschide sufletul înaintea Domnului. Și n-am băut vin și nici altă băutură tare! Să nu iei pe roaba ta drept o făptură netrebnică, căci numai din marea mea durere și amărăciune am vorbit pînă acum!" Atunci Eli îi spuse: "Mergi în pace și Dumnezeul lui Israel să-ți împlinească rugăciunea!" Iar Ana îi răspunse: "Fie ca roaba ta să aibă trecere înaintea ochilor tăi!" Și femeia plecă în calea ei și gustă din bucate. În locul tristeței de mai adineauri, fața ei exprima acum numai bucurie».

Dumnezeu îi ascultă rugăciunea și un an mai tîrziu Ana născu un fiu, pe care-l numi Samuel.

1 Samuel 1, 1-18

ANA ÎL CONSACRĂ PE SAMUEL DOMNULUI

Cînd băiatul creștea mai măricel, Ana îl aduse în fața preotului Eli și-i spuse: «Eu sînt femeia care a stat aici înaintea ta și s-a rugat Domnului. Iată pentru acest copil m-am rugat eu și Domnul s-a milostivit de mine. Și acum l-am adus să-I slujească pînă la sfîrșitul zilelor sale».

După aceste cuvinte Ana se închină Bunului Dumnezeu, mulțumindu-I și proslăvindu-L în rugăciune: «Mi se bucură inima în Domnul!.. Și plină de recunoștință Îți sînt pentru ajutorul tău. Nimeni nu este sfînt ca Domnul. Și nu este alt Dumnezeu afară de Tine. Nu este stîncă asemenea Dumnezeului nostru. Nu mai vorbiți cu atîta îngîmfare și nici cuvinte trufase să nu mai iasă din gura voastră. Căci Dumnezeu este Atotștiutor și cîntărește toate faptele noastre... El păzește pașii preaiubiților Săi, iar cei răi vor pieri în întineric. Căci omul nu va birui prin puterea lui. Și vrăjmașii Domnului vor tremura...»

Ana se întoarse acasă, lăsîndu-și băiatul pe seama preotului Eli spre a-I sluji Domnului pînă la sfîrșitul zilelor sale. Băiatul creștea în casa Domnului, iubit de Dumnezeu și de oameni. În fiecare an mama îi aducea veșminte noi, în care fiul ei îi slujea cu credință Domnului.

1 Samuel 1, 25–28; 2: 1–10, 18, 19, 26

DOMNUL SE DESCOPERĂ LUI SAMUEL

In acei ani, cînd Samuel își petrecea pînă și nopțile în templu, Cuvîntul Domnului se făcea arareori auzit și aparițiile divine erau tot atît de rare.

Preotul Eli își puna în băiatul acesta toată speranța, considerîndu-l de pe acum urmașul lui, pentru că cei doi fii ai lui, Hofni și Fineas, erau niște netrebnici care nu voiau să știe de Domnul și nu-și făceau datoria de preoți față de popor.

«Într-o noapte Eli stătea culcat și dormita cu ochii împînziți de somn. Candelă Domnului mai ardea încă, iar Samuel dormea în locașul sfînt, unde se afla chivotul Domnului. Și atunci Dumnezeu l-a strigat pe nume și Samuel a răspuns: "Iată-mă!" Și a alergat la Eli și i-a zis: "Iată-mă! La ce m-ai chemat?" Bătrînul preot i-a răspuns: "Eu nu te-am chemat. Du-te și te culcă!" Și Samuel s-a dus și s-a culcat.

Domnul însă l-a chemat pentru a doua oară. Samuel s-a sculat iarăși, a venit la Eli și i-a zis: "Iată-mă! De ce m-ai chemat?" Abia atunci a înțeles Eli că Însuși Domnul îl chema pe Samuel și i-a zis acestuia: "Du-te și te culcă și dacă vei mai fi chemat odată, să spui așa: "Vorbește, Doamne, că robul tău ascultă!" Și Samuel s-a culcat iarăși.

Și a venit Domnul și l-a chemat ca mai înainte: "Samuele, Samuele!" Iar Samuel i-a răspuns: "Vorbește, Doamne, că robul tău ascultă!"

Atunci Domnul i s-a descoperit și i-a zis că va pedepsi cu strășnicie casa lui Eli pentru nelegiuirile fiilor lui, de care preotul avea cunoștință, dar pe care nu i-a înfrînat și nici nu i-a osîndit pentru faptele lor.

1 Samuel 3, 1-14

MOARTEA PREOTULUI ELI

Dumnezeu a pedepsit și de astă dată poporul lui Israel, pentru care a început o lungă și grea perioadă de robie și asupra, căzînd iarăși sub stăpînire străină.

«Filistenii și-au desfășurat oștile și în bătălia ce s-a încins israeliții au fost înfrînți, pierzînd în luptă aproape patru mii de oameni. Cînd poporul s-a întors în tabără, bătrînii lui Israel au întrebat: "Pentru ce ne-a înfrînt Domnul astăzi înaintea filistenilor? Haideți să luăm cu noi din Silo chivotul legămîntului, ca Domnul să Se întoarcă în mijlocul nostru și să ne salveze din mîinile dușmanilor!" Și poporul trimise la Silo crainici care aduseră arca legămîntului Domnului Savaot... Iar cei doi fii ai lui Eli: Hofni și Fineas, erau și ei acolo, lîngă chivotul legii...»

Urmă o bătălie sîngeroasă și israeliții, înfrînți pentru a doua oară, pierdură pe cîmpul de luptă treizeci de mii de pedestrași. Chivotul legii căzu în mîinile filistenilor, iar Hofni și Fineas își găsiră acolo moartea.

În orașul Silo sosi în fugă un crainic de pe cîmpul de luptă cu vestea groaznicei înfrîngerii pe care o suferise poporul său. Orașul se umplu de strigăte și vaiete. În vremea asta, bătrîn și aproape orb, preotul Eli stătea pe un scaun la marginea drumului, așteptînd rezultatul luptei. Auzind larma și vaietele din cetate, el întreabă crainicul ce se întîmplase. «Poporul a suferit o mare înfrîngere, îi spuse crainicul. Fiii tăi, Hofni și Fineas, au murit, iar chivotul lui Dumnezeu a căzut în mîinile filistenilor».

Cînd auzi de pierderea chivotului legii, Eli se prăbuși de pe scaun, își frînse ceafa și muri pe loc. Avea atunci nouăzeci și opt de ani și timp de patruzeci de ani fusese judecător în Israel.

Asupra casei lui Eli se abătuse astfel pedeapsa Domnului, împlinindu-se cuvintele Lui, rostite în noaptea cînd îi vorbise lui Samuel. Și întregul Israel a aflat atunci că Samuel este cel ce s-a învrednicit să fie prorocul lui Dumnezeu.

1 Samuel 4, 1-18

SAUL ESTE ALES ÎMPĂRAT

Samuel deveni un mare și înțelept proroc al poporului său. El îi îndemna întruna pe compatrioții lui să nu se mai închine idolilor și să se întoarcă la credința cea adevărată și la Dumnezeu Cel Viu.

Dar ajungând la adânci bătrâneți și având nevoie de ajutor, Samuel îi numi judecători în Israel pe cei doi fii ai lui. Ei însă erau niște oameni lacomi de câștiguri ușoare și în loc să urmeze calea cea dreaptă, luau daruri și judecau strîmb.

Văzînd așa, bătrînii lui Israel veniră la Samuel și-i spuseră: «Tu ai îmbătrînit, iar fiii tăi nu calcă pe urmele tale. De aceea pune peste noi un împărat, așa precum au toate popoarele învecinate».

Încredințat fiind că rugămintea lor este nedreaptă, Samuel le ceru un răgaz în care să se sfătuiască cu Dumnezeu. Și Domnul îi vorbi astfel: «Ascultă de popor în tot ce-ți spune el. Căci nu pe tine te-au lepădat, ci pe Mine, ca să nu mai domnesc peste ei. Ei se poartă cu tine cum s-au purtat întotdeauna de cînd i-am scos din Egipt și pînă în ziua de astăzi, părăsindu-Mă și slujind altor dumnezei. Ascultă-le deci cuvîntul, dar lămurește-le și arată-le drepturile împăratului care va domni peste ei».

Samuel împărtăși poporului toate cuvintele Domnului și îi preveni că împăratul pe care îl cer ei îi va subjugă și ei vor geme sub jugul lui, dar Domnul nu va răspunde rugilor lor.

Bătrînii însă îi nesocotiră sfatul, cerîndu-i cu stăruință un împărat.

Și Dumnezeu trimise la Samuel un tînăr înalt și voinic, pe nume Saul, și-i spuse astfel: «Iată omul despre care ți-am vorbit. El va domni peste poporul Meu». Samuel luă vasul cu untdelemn și unse cu mir capul lui Saul. Apoi îl sărută și-i spuse: «Iată Domnul te unge pe tine, ca să domnești asupra moștenirii Sale. Vei conduce poporul lui Dumnezeu și-l vei izbăvi din mîna vrăjmașilor».

Și astfel Saul a devenit împăratul Israelului.

1 Samuel 8, 1–22; 9, 17; 10, 1

DAVID CIOBĂNAȘUL – VIITOR ÎMPĂRAT

Inima lui Saul, împăratul Israelului, s-a dovedit a fi fără credință înaintea lui Dumnezeu. În timpul domniei sale nesocotea adesea poruncile Domnului. Văzînd așa, Samuel i-a spus odată: «Rău ai făcut că n-ai păzit porunca ce ți-a dat-o Domnul. Căci atunci El ar fi întărit pe vecie stăpînirea ta peste Israel. Acum însă domnia ta nu va mai dăinui. Dumnezeu va alege un bărbat după inima Sa, pe care îl va numi căpetenia poporului Său, fiindcă tu nu l-ai împlinit poruncile».

Nu trecu mult și Dumnezeu îi arătă lui Samuel un tînăr chipeș, voinic și viteaz, pe nume David. Tînărul păstrea oile tatălui său. Era un ciobănaș vrednic și cînd se întîmpla ca un leu să-i răpească o oaie din turmă, se repezea după el și smulgea nevinovata jertfă din colții fiarei.

La porunca Domnului Samuel îl unse pe David cu mir ca pe viitorul împărat al poporului Israel. Din acea zi Duhul lui Dumnezeu era mereu cu David. Și Duhul lui Dumnezeu îl părăsi pe Saul, care căzu pradă unui duh rău. Atunci Saul trimise slugi să-i găsească pe cineva care știa să cînte frumos din gură și la harpă și măiestria căruia să-i poată tămădui inima bolnavă. Slugile aduseră pe David care, plăcîndu-i împăratului, rămase să slujească la curte. Saul îl făcu scutierul* său.

1 Samuel 13, 13–14; 16, 11–23

*Scutier – purtătorul scutului și armelor unui domn sau a unei căpetenii.

DAVID ȘI GOLIAT

Silistenii dezlănțuiră un nou război împotriva poporului lui Israel. Saul le ieși în întâmpinare în fruntea armatei sale. El își întinse tabăra pe un munte în fața oștirilor filistene și se pregăti de luptă.

Printre luptători se aflau și cei trei frați mai mari ai lui David. Peste câteva zile tatăl îl trimise pe David cu merinde pentru frații lui și cu porunca să se întoarne cât mai curînd cu vești din tabără.

În timp ce-și căuta frații, David zări deodată în valea ce despărțea cele două armate un uriaș filistean, pe nume Goliat, îmbrăcat cu o platoșă și un coif de aramă și înarmat cu o sulită uriașă și un scut tot atît de mare.

Goliat cobora zilnic în vale și-și bătea joc de poporul lui Israel, hulindu-L pe Dumnezeuul Cel Viu și strigînd cu glas de tunet că dacă cineva dintre israeliți va primi să lupte cu dînsul și-l va birui, atunci filistenii vor deveni robii lor. Dacă însă el va fi biruitorul, atunci israeliții vor trebui să depună armele și să se supună lor.

Dar înfricoșăți de înfățișarea lui războinică, nimeni din tabăra israeliților nu cuteza să iasă și să-l înfrunte pe Goliat.

Auzind că omul acesta îl hulește pe Dumnezeuul Cel Viu și oastea israeliților, David îl rugă pe Saul să-i permită să se lupte cu uriașul filistean. Saul îi răspunse: «Tu nu vei putea să te bați cu dînsul, căci ești abia un copil andru, iar el este războinic încă din tinerețea lui». David însă îi povesti cum îi ajută Dumnezeu să răpună lei și urși, atunci cînd fiarele se năpusteau asupra turmei după pradă. Odată ce l-a ajutat să lupte cu leul, cu atît mai mult îl va ajuta să lupte împotriva uriașului. Saul se înduplecă în cele din urmă, îl îmbrăcă cu platoșă și coif de aramă și-l încinse cu sabia lui.

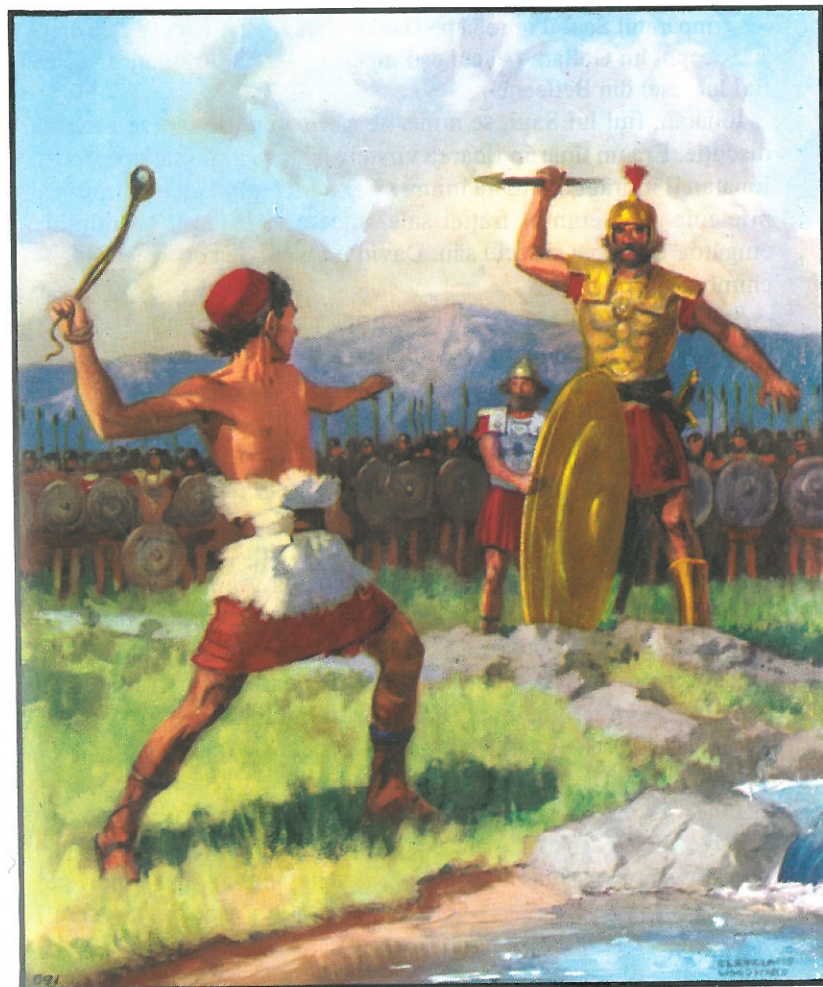
Nefiind deprins cu sabia și armura grea, David le aruncă de pe dînsul, își luă toiagul, alege cinci pietre netede din pîrâu și le puse în tolbă. Apoi cu praștia în mînă se îndreptă spre Goliat.

Dînd cu ochii de David, uriașul începu să rîdă cu hohote, zicînd: «Ce vii asupra mea cu toiag și pietre ca împotriva unui cîine?» David îi răspunse: «Tu vii asupra mea cu sabie, cu lance și pavăză, pe cînd eu vin asupra ta în Numele Domnului Savaot, Dumnezeuul oștirilor lui Israel, pe care tu le-ai defăimat».

Și David scoase din tolbă o piatră, o puse în praștie, se încordă și o trimise cu putere drept în fruntea uriașului, care se prăbuși fără suflare la pămînt. Apoi se repezi la el, îi smulse din teacă sabia și-i reteză cu ea capul.

Iar filistenii, văzîndu-l pe voinicul lor Goliat învins și răpus, o luară la fugă, urmăriți de armata israeliților, care obținu astfel o strălucită victorie asupra dușmanului.

1 Samuel 17, 1-53

IONATAN

Impăratul Saul îl întrebă pe David, când acesta îi aduse ca trofeu capul lui Goliat: «Al cui ești, tinere?» David îi răspunse: «Sînt fiul lui Iesei din Betleem».

Ionatan, fiul lui Saul, se nimerise să fie și el de față la această discuție. Era un tînăr în floarea vîrstei și de-o vitejie fără pereche. Ionatan îl îndrăgi din toată inima pe David, legînd cu el o trainică prietenie. Ca semn al frăției sale sincere el îi dăruie veșmîntul, cingătoarea, sabia și arcul său. David îi răspundea cu aceeași neschimbată prietenie!

Saul însă nu vedea cu ochi buni prietenia celor doi tineri. După biruința lui David asupra lui Goliat, toată lumea ieșea în întîmpinarea lui, ridicîndu-l în slăvi și cîntînd cu un entuziasm de nedescris: «Saul a învins mii, iar David zeci de mii!» Cîntecele acestea îl umpleau de amărăciune pe împărat, care nu voia să împartă cu nimeni slava. De atunci el prinse să-l urască pe David și căuta mereu un prilej ca să-i pună capăt vieții.

Odată, pe cînd David cînta în fața lui la harpă ca să alunge duhul rău ce bîntuia din nou în inima bolnavă a împăratului, Saul apucă o suliță și o aruncă asupra tînărului. David izbuti să se ferească la timp și să-și salveze astfel viața. Ionatan îl salvă de cîteva ori de mînia tatălui său, pe care îl muștră odată, zicîndu-i pe față: «Să nu greșească împăratul împotriva robului său David, căci el n-a păcătuit cu nimic împotriva ta și tot ce-a săvîrșit a fost numai spre binele tău. El și-a pus viața în primejdie ca să-L răpună pe filistean și Domnul a dăruit prin mîna lui o mare biruință pentru tot Israelul. Tu ai văzut aceasta și te-ai bucurat. Atunci de ce dar vrei să păcătuiești împotriva unui sînge nevinovat și să omori pe David fără nici un temei?» La început Saul a ascultat de sfatul fiului său și a jurat pe Domnul Cel Viu că David nu va avea nimic de suferit din partea lui.

1 Samuel 17, 57–58; 18, 1–11; 19, 1–6

De zi ce trecea, ura lui Saul creștea fără stavilă. În cele din urmă el hotărî să-l răpună pe David. Ionatan se grăbi să-l prevină pe bunul său prieten de pericolul ce-l amenința. David reuși să se strecoare din palat și împreună cu o ceată de oameni devotați lui cu trup și suflet se refugie în munți. Saul porni imediat în urmărirea lui cu o armată numeroasă, dar toate căutările lui se dovediră a fi zadarnice, pentru că Dumnezeu veghea asupra fugarului. În schimb David avusese nu odată prilejul să-l omoare pe Saul, dar nu se atinsese de el, pentru că Îl iubea pe Domnul și Îi urma calea cea dreaptă.

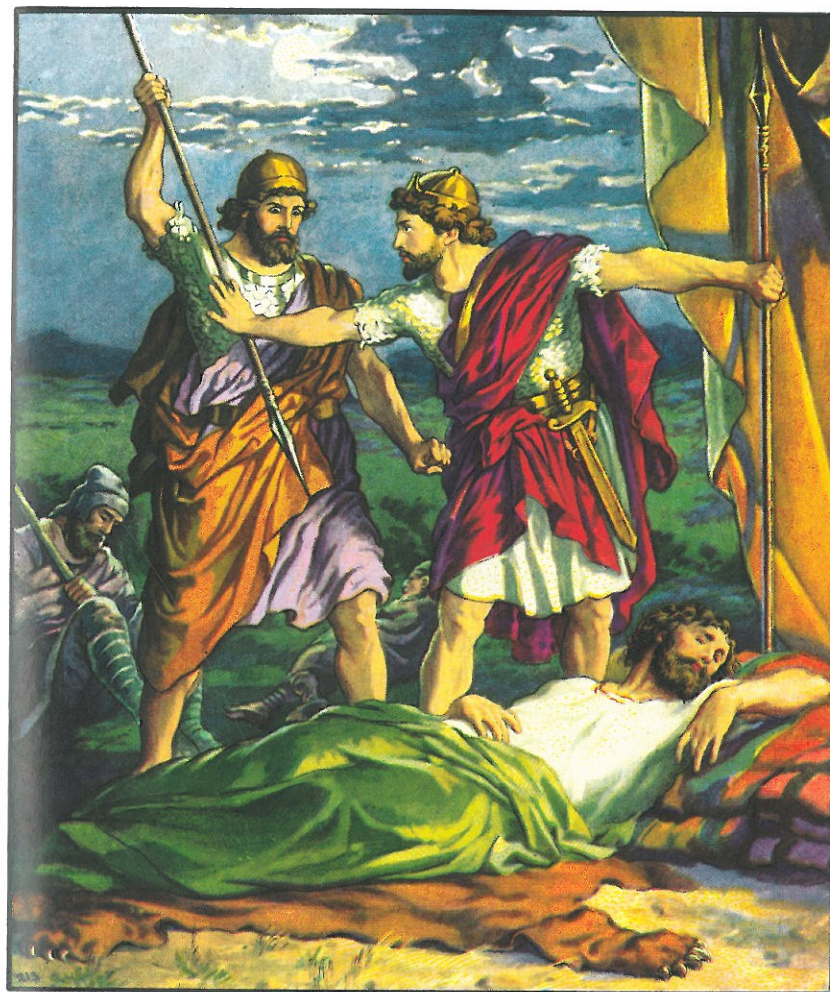
Odată Saul porni pe urmele lui David în fruntea a trei mii de oșteni de elită, aleși din toată țara. Aflînd că împăratul se opri pe noapte pe coasta unui deal, David se strecură în tabără împreună cu prietenul său Abișai și pătrunse în cortul, unde împăratul Saul dormea dus. Apropiindu-se de el și zărind o suliță înfiptă în pămînt la căpățîiul împăratului, Abisai îi spuse lui David: «Lasă-mă să-l străpung dintr-o lovitură pe Saul cu sulița lui». David însă nu-l lăsă să ridice mîna împotriva unsului Domnului, zicîndu-i că va veni o zi cînd însuși Domnul îl va lovi fără cruțare. Și luînd cu ei sulița și ulciorul cu apă de la căpățîiul împăratului, cei doi ieșiră din cort și părăsiră pe nesimțite tabăra. Nimeni dintre ostași nu-i simți, pentru că un somn greu de la Domnul căzuse peste ei...

A doua zi David se arată pe vîrfurile muntelui din fața taberei împărătești și-l strigă pe Saul, arătîndu-i lucrurile pe care le luase din cortul lui. Înțelegînd că fusese la un pas de moarte și David nu profitase de ocazie ca să se răzbune pentru tot răul pe care i-l cășunase, Saul îi spuse rușinat: «Am greșit, Davide, fiul meu! Întoarce-te! De azi încolo eu n-am să te mai năpăstuiesc, pentru că ai fost mărinimos și mi-ai cruțat viața. M-am purtat ca un bezmetic și am săvîrșit o cumplită greșală împotriva ta».

Saul îi promise lui David să nu-l mai năpăstuiască, dar în sinea lui îl ura cu aceeași înverșunare, pentru că Îl respinsese pe Dumnezeu și nu voia să alunge multa răutate ce-și făcuse cuib în inima lui.

Tot astfel și noi nu vom putea niciodată învinge răutatea, invidia, ura, nerecunoștința, neascultarea, precum și alte porniri urite din noi, dacă nu-L vom ruga pe Dumnezeu să ne ajute să le alungăm din inimile noastre.

1 Samuel 20, 1-43; 26, 2-21

DAVID DEVINE ÎMPĂRAT AL ÎNTREGULUI ISRAEL

In urma unei bătălii sângeroase cu filistenii, un oștean veni la David și i se aruncă la picioare cu vestea că Saul și fiul său Ionatan au căzut în luptă. Oșteanul era convins că David se va bucura, aflînd de moartea dușmanului său neîmpăcat. Dar cu inima copleșită de durere, David uită pe loc toate suferințele pe care le îndurase de pe urma lui Saul și-i plînze cu nemîngîiată jale atît pe el, cît și pe fiul său, printr-un cîntec de pomenire, care suna astfel: «Saul și Ionatan iubiți și uniți au fost în viața lor, și iată că nici moartea nu i-a putut despărți. Erau mai ageri decît vulturii și mai puternici decît lei... Fiice ale Israelului! Plîngeți pe Saul, cel ce v-a îmbrăcat în purpură și alte odoare și v-a pus pe haine podoabe de aur! Au căzut pe cîmpul de luptă vitejii!.. Plîng după tine, frate Ionatane! Căci dragostea ta a fost pentru mine mai presus de dragostea femeilor...»

Astfel a deplîns David moartea împăratului Saul și a fiului său Ionatan. Apoi la porunca Domnului plecă îndată și se stabili cu toți ai săi în orașul Hebron. După el sosiră și mulți alți iudei și curînd David fu uns împărat peste Iudeia – Regatul de sud*. Iar după șapte ani și jumătate de domnie la Hebron David a fost uns împărat peste întregul stat israelit. Dumnezeu și-a respectat astfel pe deplin promisiunea dată prorocului Samuel...

2 Samuel 1, 1-4; 23-27; 2, 1-4

**Pe atunci țara era divizată în Regatul de nord – Israelul și Regatul de sud – Iudeea sau Iuda.*

CHIVOTUL DOMNULUI ADUS LA IERUSALIM

Odată devenit împărat, David hotărî ca Ierusalimul să devină capitala Israelului întregit. Dumnezeu l-a binecuvîntat pe David dîndu-i înțelepciune și putere ca să-i înfrîngă pe toți dușmanii Israelului.

David îl iubea nespus pe Dumnezeu și dorea să aibă lîngă el, în capitala țării, sfîntul chivot al legii. Chivotul fusese capturat într-o luptă de către filistenii. Mai tîrziu, după ce Domnul îi lovi cu plăgi groaznice, filistenii îl înapoiară israeliților și chivotul se află un timp într-o mică localitate Chiriat-Iearim, în casa unui om pe nume Aminadab. David hotărî că venise timpul să-l aducă în orașul sfînt Ierusalim.

Odată el adună o mare mulțime de oameni și în fruntea acestui alai plecă după sfîntul chivot. Preoții îl aduseră în capitală și-l ridicară pe muntele Sion. În culmea fericirii, David îl proslăvea pe milostivul Dumnezeu, cîntînd din harpă și jucînd de bucurie înaintea Lui. Plin de entuziasm, poporul îi cînta la rîndul lui osanale și suna din trîmbițe.

Chivotul a fost depus în mijlocul cortului pe care David îl ridicase din timp pentru această ceremonie. Apoi împăratul aduse jertfe de mulțumire Domnului și binecuvîntă poporul în Numele Lui, împărțind tuturor celor de față cîte o pîine, o bucată de carne friptă și o turtă.

Domnul îi promise apoi lui David să-i întărească împărăția, zicînd: «Eu îi voi fi tată și el îmi va fi fiu. De va greși, îl voi pedepsi cu toiagul bărbatilor și cu loviturile fiilor oamenilor, dar nu-l voi lipsi de mila Mea, precum l-am lipsit pe Saul, pe care l-am îndepărtat dinaintea ta. Casa și împărăția ta vor dăinui în veci, precum și scaunul tău de domnie îl voi întări în veci de veci».

Cuvintele acestea divine i le-a împărtășit lui David prorocul Natan. La auzul lor, David i s-a închinat Domnului și a prins să se roage: «Cine sînt eu, Doamne, Dumnezeuule, și ce este casa mea, de m-ai făcut să ajung unde sînt?... Mare ești în toate, Doamne, Dumnezeuule, căci nu este nimeni asemenea Ție și nu este alt Dumnezeu afară de Tine!.. Și acum, Doamne, Dumnezeuule, întărește pe veci cuvîntul pe care l-ai rostit asupra robului Tău și asupra casei lui și împlinește ceea ce i-ai făgăduit prin Cuvîntul Tău...»

2 Samuel 6, 2-19; 7, 14-16, 18-29

PSALMII LUI DAVID

De cînd era încă păstor, lui David îi plăcea nespus să cînte la harpă și să intoneze psalmi alcătuiți de el însuși. Iar cînd a devenit împărat, a continuat să compună cîntări pe care le interpretau atît cîntăreți consacrați, cît și poporul de rînd pentru slava Domnului.

În Sfînta Scriptură sînt incluși mulți psalmi ai lui David, inspirați de dragostea lui pentru Dumnezeu și care proslăvesc Numele Său.

David cunoștea foarte bine în ce măsură oile au nevoie de un păstor vrednic, căci în tinerețe singur le purta de grijă. De aceea în unul din psalmii săi el cîntă astfel despre Domnul:

«Domnul este Păstorul meu;

nu voi duce lipsă de nimic.

El mă paște în pășuni verzi

și mă duce la ape de odihnă;

îmi înviorează sufletul

și mă călăuzește pe cărări drepte,

pentru Numele Său.

Chiar de-ar fi să umblu prin valea umbrei morții,

nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine.

Toiagul și nuiaua Ta mă mîngîie.

Tu îmi întinzi o masă în fața potrivnicilor mei,

îmi ungi capul cu untdelemn

și paharul meu este plin de dă pe deasupra.

Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți

în toate zilele vieții mele

și voi locui în casa Domnului

pînă la sfîrșitul zilelor mele».

Psalmul 23

PROROCUL NATAN LA DAVID

David îi era devotat cu trup și suflet lui Dumnezeu și nu ieșea din cuvântul Lui. Diavolul însă îl urmărea neconținut, așa precum urmărește el pe fiecare dintre noi, căutînd să-i sădească în inimă sămînța răului. Și odată David se lăsă ademenit și săvîrși un mare păcat.

Într-o seară el ieși pe acoperișul casei domnești după căldura toropitoare a zilei și zări prin fereastra unei case o femeie de o rară frumusețe care se scălda. Dar cum o văzu pe Batșeba, căci așa se numea femeia, David se și îndrăgosti de ea. Împăratul însă nu o putea lua în căsătorie, pentru că era măritată. Atunci diavolul îi strecură un gînd necurat și el căzu în ispită. David îl trimise pe soțul Batșebei într-o luptă grea cu dușmanii din care acesta nu se mai întoarse.

Și împăratul o luă astfel pe Batșeba de soție.

După o vreme Domnul îl trimise la împărat pe Natan prorocul, care îi povesti următoarea parabolă: «Într-o cetate erau doi oameni: unul bogat și altul sărac. Bogatul avea o mulțime de turme și cirezi. Săracul nu avea decît o mielușea, pe care o hrănea și o creștea împreună cu copiii lui. Ea mîncă din aceeași bucată de pîine cu el, bea din aceeași ulcică, dormea la sînul lui și era pentru el ca o fiică. Și a venit la omul acel bogat un călător. Și bogatul nu s-a îndurat să ia din oile sau boii lui ca să pregătească o cină, ci a luat mieluşeaua săracului și a gătit-o pentru călătorul care venise la el...»

David strigă cu mînie: «Omul care a săvîrșit asemenea faptă este vrednic de moarte. Iar pentru mioară trebuie să întoarcă patru miei, pentru că s-a purtat așa și n-a avut milă».

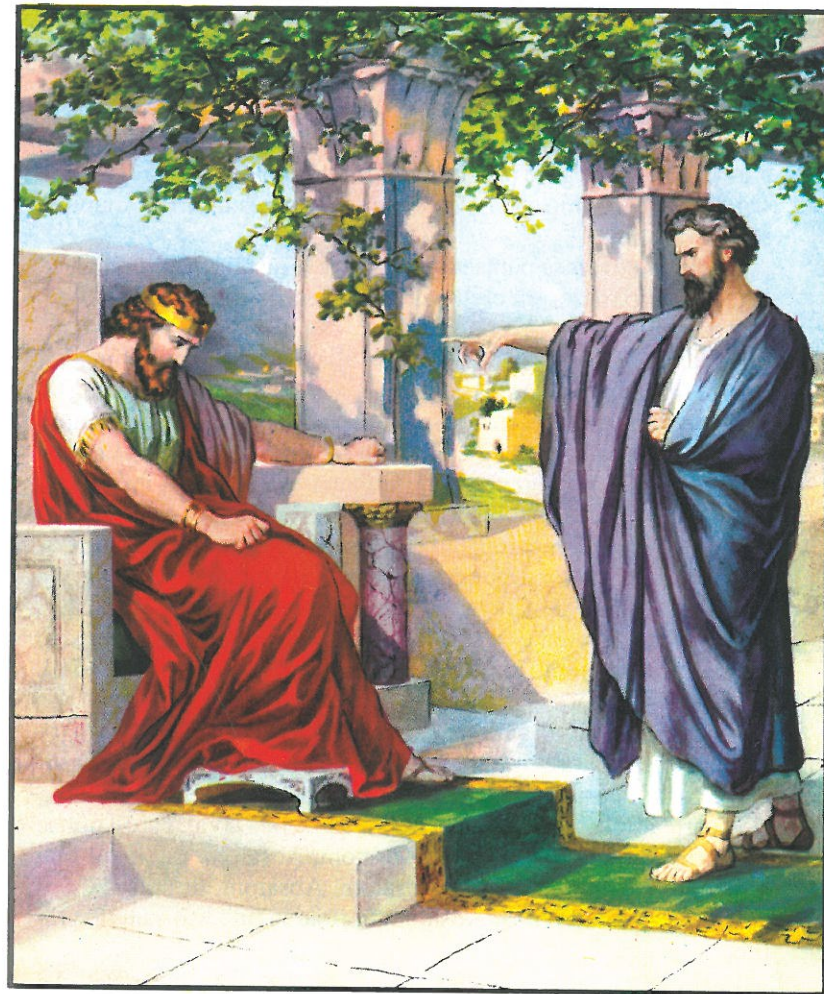
Atunci Natan îi vorbea lui David: «Tu ești omul acesta». Și prorocul îl muștră cu asprime pentru fapta lui rea. David își înțelese vina și se căi sincer, zicînd: «Am păcătuit înaintea Domnului».

Natan îi răspunse: «Domnul îți iartă păcatul: tu nu vei muri. Dar pentru că prin fapta aceasta ai făcut pe vrăjmașii Domnului să-L hulească, pruncul ce ți s-a născut va muri negreșit».

Astfel, deși păcatul lui David a fost iertat, el n-a rămas nepedepsit.

Mai tîrziu David a compus un psalm de pocăință pentru fapta lui, în care spunea: «Spală-mă și voi fi mai alb decît zăpada. Zidește în mine o inimă curată, Doamne, și înnoiește un duh statornic în mine!..»

2 Samuel 11, 2-17; 12, 1-14; Psalmul 51, 7-10

MOARTEA LUI ABSALOM

Absalom era unul din fiii împăratului David. Era un tânăr mândru și chipeș la înfățișare, cu niște plete lungi și bogate, de o rară frumusețe. Dar avea o inimă trufașă, vicleană și rea și nu voia să știe de Dumnezeu.

Absalom nu-și iubea tatăl și râvnea să ocupe cât mai curînd tronul împărătesc. El se bucura de o mare popularitate printre israeliți, deși o câștigase prin minciună, fățarnicie și prefăcută bunăvoință. În scurt timp strînsese o numeroasă oștire cu care se îndreptă spre Ierusalim.

David fu nevoit să părăsească în grabă Ierusalimul împreună cu ostașii ce-i rămăseseră credincioși, găsindu-și refugiul într-o cetate pustie.

Absalom află curînd locul unde se afla tatăl său și porni imediat în urmărire. La vestea că fiul lui se pregătește să-l atace, David își adună și el oastea și o trimise împotriva lui. Împăratul porunci însă cu strășnicie ca nimeni să nu se atingă de el și să-i cruțe viața. Cu tot răul pe care i-l cășunase, în adîncul inimii David îi nutrea aceeași caldă dragoste părintească.

Bătălia avu loc într-o pădure. Dumnezeu era de partea lui David și oastea lui îi zdrobi pe răsculați. Soldații lui Absalom își căutară scăparea prin fugă. În timp ce fugea călare pe un catîr, Absalom își încurcă părul în ramurile pletoase ale unui copac și rămase astfel atîrnat între cer și pămînt. Catîrul fugi de sub el, părăsindu-l în voia soartei.

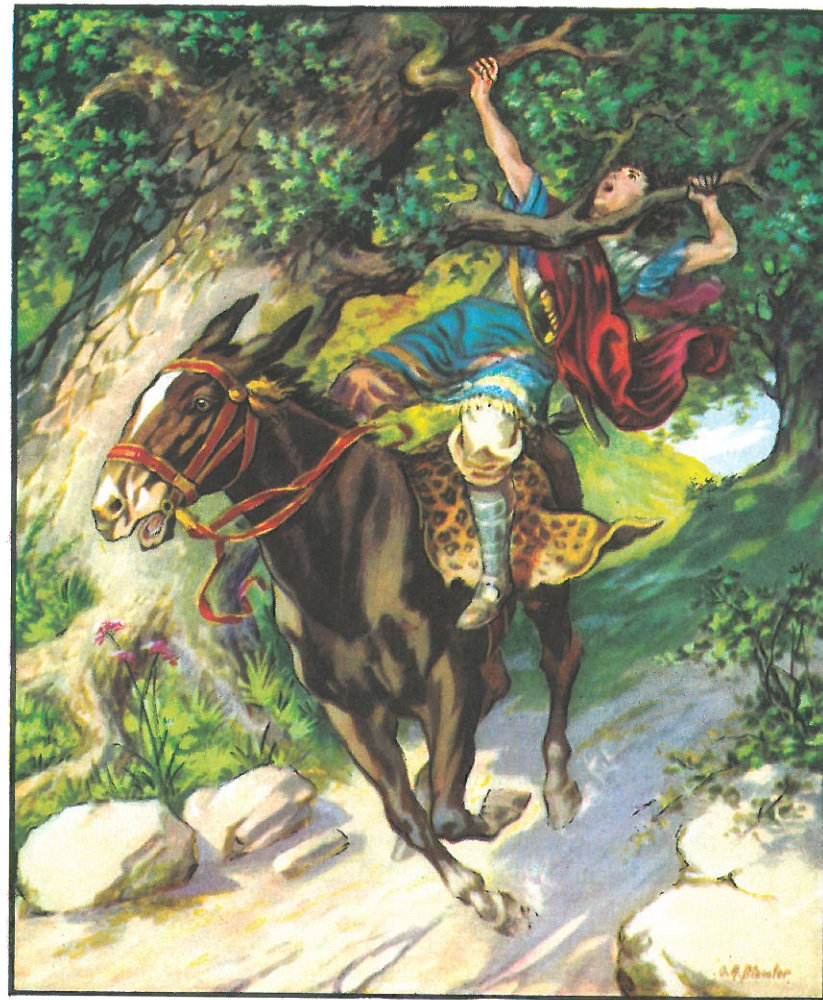
Ioab, comandantul suprem al armatei lui David, dădu peste Absalom și-i străpunse inima încă plină de viață cu trei sulii, nesocotind astfel porunca împăratului.

Moartea fiului său iubit îl îndureră adînc pe David, care-l plînsese cu lacrimi amare: «O, fiul meu Absalom, Absalom, fiul meu! Mai bine muream eu în locul lui! Absalom, Absalom, fiul meu!»

Dumnezeu l-a lovit pe Absalom în floarea tinereții sale răzvrătite.

În Biblie stă scris: «Dacă cineva îl blestemă pe tatăl său și pe mama sa, lumina i se va stinge în mijlocul întinericului».

2 Samuel 14, 25-26; 15, 1-6; 18: 2-14, 32-33; Proverbele 20, 20

DOMNIA ÎNȚELEPTULUI SOLOMON

După moartea lui David, Dumnezeu alese peste Israel pe destoinicul lui fiu Solomon. Odată Domnul i se arătă lui Solomon în vis și-i spuse să ceară tot ce dorește, iar El îi va îndeplini dorința. Atunci Solomon, știind cât îi e de greu unui tânăr lipsit de experiență să fie un împărat bun și drept, ceru înțelepciune, fără care n-ar fi putut conduce un popor atât de numeros.

Plăcându-i cuvântul lui Solomon, Dumnezeu îi răspunse: «Fiindcă n-ai cerut pentru tine nici viață lungă, nici bogății, nici moartea vrăjmașilor tăi, ci numai o judecată înțeleaptă spre a putea face dreptate, iată că-ți îndeplinesc cuvântul. Îți dau o inimă înțeleaptă și pricepută. Îți mai dau și ce n-ai cerut: bogății și mărire, așa încât în tot timpul vieții tale nici unul dintre împărați nu va fi asemenea ție. Și dacă vei umbla pe căile Mele și vei păzi și vei urma legile și poruncile Mele, precum a făcut David, tatăl tău, îți voi înmulți și zilele».

Odată veni la Solomon două femei care se certau pentru un copil nou-născut. Fiecare susținea că pruncul era al ei. Pentru a putea afla care femeie mințise și care avea dreptate, Solomon porunci să se aducă o sabie și zise: «Tăiați copilul în două și dați o jumătate uneia și o jumătate alteia».

Împăratul voia numai să le pună la încercare și nici nu se gândea să omoare nevinovatul copilăș.

Atunci una dintre femei zise: «Să nu fie nici al meu, nici al tău! Tăiați-l!» Cealaltă însă strigă înfricoșată: «Dați-l mai bine ei, numai să rămână în viață».

Astfel descoperi împăratul pe adevărata mamă a pruncului, pentru că ea era gata să-și dea copilul alteia, numai să știe că el va rămîne în viață.

Dacă vom asculta și noi de Domnul și-i vom cere înțelepciune înainte de toate, El ne va îndeplini dorința. Căci Domnul a zis: «Cere și ți se va da». (Matei 20, 7)

1 Împărați 3, 5-28

TEMPLUL LUI DUMNEZEU

Dumnezeu i-a promis lui David că fiul său Solomon va construi o casă a Domnului, care se va numi templu și va fi plină de prezența și slava Lui.

Solomon îndeplini porunca Domnului și ridică pentru El la Ierusalim un templu neasemuit de frumos. Pereții interiori erau îmbrăcați în aur și la lumina sfeșnicelor și a candelelor totul strălucea în culorile cele mai vii. Templul se afla într-o curte împrejmuită cu un zid de piatră. În curte se înșirau zece mari spălătoare de aramă cu apa pentru jertfe. Un bazin de proporții uriașe, fixat pe doisprezece boi de aramă, conținea apa în care se spălau preoții.

În mijlocul curții se înălța și un altar mare de aramă. Înăuntrul templului se afla un sanctuar numit debir, pentru Sfânta Sfintelor, îmbrăcat în aur curat și destinat chivotului legământului. În fața debirului era un altar de aur masiv, pe care preoții ardeau tămâie. În debir se găseau sculpturile a doi mari îngeri-heruvimi, lucrate în lemn de măslin sălbatic și poleite cu aur. Heruvimii erau atât de mari, încât aripile lor desfăcute, care se întâlneau la mijloc, atingeau cu vîrfurile pereții opuși ai sanctuarului.

Pereții templului era împodobiți cu figuri de heruvimi, palmieri și flori aurite. Pardoseala era și ea poleită cu aur.

1 Împărați 6, 14-36

SOLOMON BINECUVÎNTEAZĂ TEMPLUL

Cînd lucrările de construcție ale templului luară sfîrșit, preoții aduseră chivotul legii și-l așezară sub aripile heruvimilor în Sfînta Sfintelor, unde numai marele preot avea voie să intre o singură dată pe an spre a aduce jertfe atît pentru el, cît și pentru păcatele necunoștinței poporului. O draperie groasă acoperea intrarea în Sfînta Sfintelor.

Îndată ce chivotul legămîntului fu depus în templu și preoții împreună cu cîntăreții prinsă să-L proslăvească pe Creator, Domnul Însuși apărură într-un nor și întregul templu se umplu de slava Lui. Atunci Solomon ieși în fața altarului Domnului, în prezența întregii adunări a lui Israel, și cu mîinile înălțate spre cer rosti astfel:

«Doamne, Dumnezeul lui Israel! Nu este alt Dumnezeu asemenea Ție nici sus în ceruri, nici jos pe pămînt! Tu păzești legămîntul și ai milă de robii Tăi care umblă cu toată inima înainta Ta... Dar va locui oare Domnul cu adevărat pe pămînt? Cerurile și cerurile cerurilor nu te pot cuprinde, cu atît mai puțin casa aceasta pe care am zidit-o pentru Tine! Totuși Doamne, Dumnezeul meu, ia aminte la rugăciunea și cererea robului Tău! Ascultă strigătul și rugăciunea pe care ți-o face astăzi robul Tău! Fie-Ți ochii zi și noapte deschiși asupra casei acesteia, asupra locului despre care ai zis: «Acolo va fi Numele Meu!» Ascultă strigarea și rugăciunea pe care ți-o face slujitorul tău din locul acesta!.. Ochii Tăi să fie deschiși la rugăciunea robului Tău și la rugăciunea poporului Tău Israel, ca să-i auzi ori de cîte ori va striga către Tine».

1 Împărați 8: 3-11, 22-52

SOLOMON ȘI ÎMPĂRĂTEASA DIN SABA

Textul acesta biblic ne vorbește despre împărăteasa din Saba. Se presupune că statul peste care domnea ea se afla în sud-vestul Peninsulei Arabia, după toate probabilitățile, pe teritoriul Iemenului de astăzi.

«Auzind de faima lui Solomon cea în Numele Domnului, împărăteasa din Saba a venit să-i încerce înțelepciunea. Și a adus la Ierusalim o numeroasă caravană de cămile încărcate cu daruri prețioase: mirodenii, aur și pietre scumpe. Și s-a dus la Solomon și a discutat cu el despre tot ce-i frământa inima. Solomon i-a răspuns la toate întrebările și n-a fost nici una pe care împăratul s-o fi lăsat fără răspuns. Văzînd marea înțelepciune a lui Solomon, casa pe care o construise și bucatele de la masa lui, locuințele slugilor, ordinea din palat, îmbrăcămintea curtenilor, paharnicii lui, jertfele pe care le aducea în templul Domnului, împărăteasa din Saba nu se mai putu stăpîni și-i zise: "Adevărată este faima faptelor și înțelepciunii tale, despre care am auzit în țara mea. Dar n-am crezut vorbelor, pînă n-am venit și n-am văzut cu ochii mei. Și văd acum că adevărul nu mi s-a spus nici măcar pe jumătate. Înțelepciunea și bogățiile tale întrec cu mult tot ce am auzit despre tine! Ferice de oamenii tăi, ferice de slujitorii tăi care se află mereu în preajma ta și-ți aud înțelepciunea! Binecuvîntat fie Domnul Dumnezeuul tău, care a binevoit să te pună în scaunul de domnie al lui Israel! Pentru că Domnul, în dragostea Lui veșnică pentru Israel, te-a pus împărat, ca să judeci cu dreptate". Și i-a dăruit împăratului o sută douăzeci de talanți de aur și o mulțime de mirodenii și pietre scumpe.

...Și corăbiile i-au adus mult lemn de santal și pietre scumpe. Și din lemnul de santal împăratul a făcut balustrade pentru templul Domnului și palatul împărătesc, precum și harpe și psaltirioane* pentru cîntăreți. Împăratul Solomon i-a dăruit la rîndul lui împărătesei din Saba tot ce și-a dorit și a cerut ea și i-a înmînat pe deasupra daruri neprețuite, de-o valoare nu mai mică decît ceea ce a primit. Și împărăteasa s-a înturnat acasă cu tot alaiul curtenilor și slugilor ei».

1 Împărați 10, 1-13

*Psaltirion sau psaltire – instrument vechi cu coarde, un fel de harpă de formă triunghiulară la vechii israeliți.

DECĂDEREA LUI SOLOMON

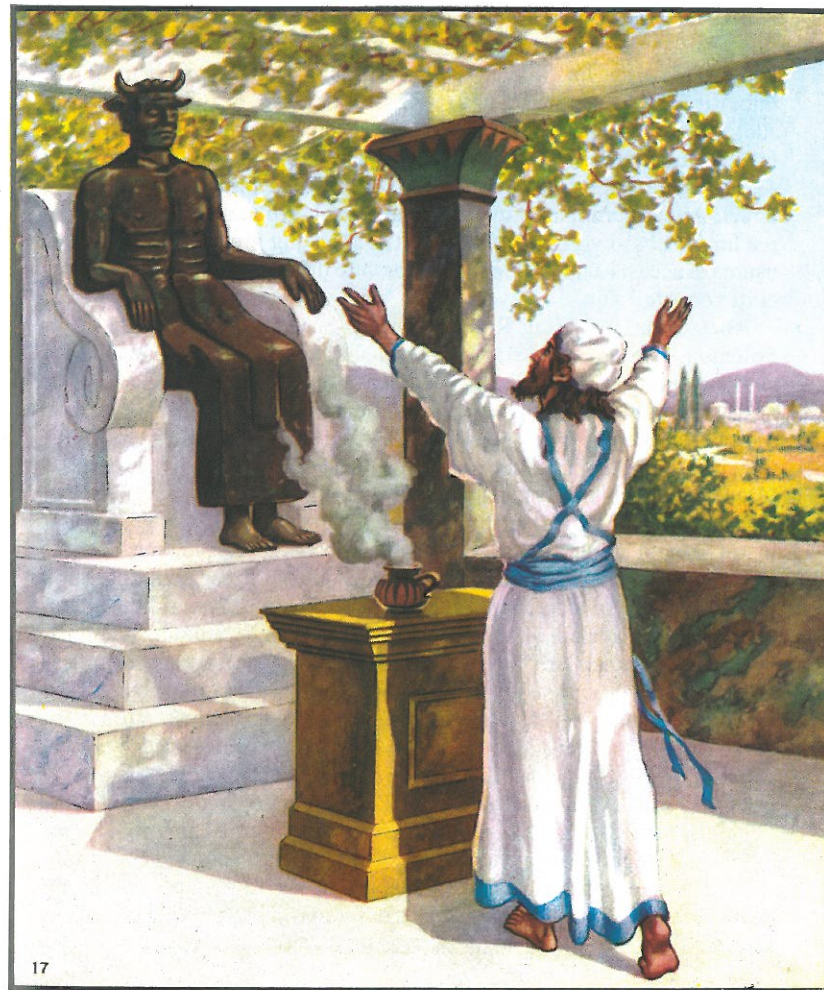
In timp ce munca de zidire a templului se apropia de sfârșit, Dumnezeu îi vorbi astfel lui Solomon: «Dacă vei umbla după legile Mele, dacă vei păzi și vei urma toate poruncile Mele, îmi voi împlini față de tine făgăduința pe care am făcut-o tatălui tău David: voi locui în mijlocul fiilor lui Israel și nu-mi voi părăsi poporul».

La început Solomon îndeplinea cu sfințenie poruncile lui Dumnezeu. Dar odată cu trecerea anilor, ajuns la adânci bătrânețe, împăratul prinse să caute slava lumească în locul slavei dumnezeiești. În lunga lui viață el își luase multe soții ce se închinau idolilor și nu-l recunoșteau pe Dumnezeul Cel Viu. Aceste femei îi întoarseră și lui inima spre vicioasa idolatrie. Solomon ridică pentru ele altare păgîne chiar în curtea templului din Ierusalim. E groaznic când te gîndești că tocmai el, înțeleptul Solomon, care-L cunoștea pe Dumnezeul Cel Adevărat, a fost în stare să săvîrșească o asemenea nelegiuire!

Mare fu mînia lui Dumnezeu, care i se arătase de două ori lui Solomon, poruncindu-i să nu se închine unor zei falși! «Fiindcă n-ai păzit legămîntul Meu și rînduielile pe care ți le-am poruncit, îi spuse Domnul, voi lua negreșit împărăția ta și o voi da slujitorului tău. Dar nu voi face lucrul acesta în timpul vieții tale, mulțumită tatălui tău David, ci din mîna fiului tău o voi lua. Nu voi lua însă toată împărăția. Voi lăsa o seminție fiului tău, mulțumită slujitorului Meu David și Ierusalimului pe care l-am ales».

Întocmai așa s-a și întîmplat. Drept pedeapsă pentru păcatul împăratului Solomon, curînd țara a fost împărțită în două și a căzut pradă unor conflicte interne.

1 Împărați 6, 12–13; 11, 1–3

DIVIZAREA ÎMPĂRĂȚIEI

Merioda de glorie a statului Israel a durat o sută douăzeci de ani. Un timp relativ scurt, în care cei trei mari împărați Saul, David și Solomon au domnit câte patruzeci de ani fiecare.

După moartea lui Solomon, împărăția construită cu atîta trudă s-a împărțit în două state: Israel, sau Regatul de nord, și Iuda, Regatul de sud. Iată cum au evoluat evenimentele: Roboam, care moștenise tronul tatălui său Solomon, plecă la Sihem, o veche cetate din nordul țării, unde se adunaseră semințiile israelite ca să-l confirme împărat al întregului Israel. Atunci Ieroboam, fiul lui Nebat, veni la Roboam cu toată adunarea lui Israel și-i vorbi astfel: «Tatăl tău a pus jug greu pe noi. Acum tu ușurează această aspră robie și jugul pe care ni l-a pus pe grumaz și atunci îți vom sluji ție».

Auzind așa, împăratul Roboam întrebă bătrînii, foștii sfinici ai lui Solomon, care îi răspunseră: «Dacă vei sluji acestui popor și-i vei vorbi cu bunăvoință, ei vor fi slujitorii tăi pentru totdeauna».

Dar monarhul nesocoti povața bătrînilor și ceru sfatul tinerilor cu care crescuse împreună și pe care-i ținea la curte pe lîngă el. Și tinerii îi dădură un sfat peste măsură de păgubitor: «Să spui așa poporului acestuia: "Degetul meu cel mic este mai gros decît coapsele tatălui meu. Și dacă el a pus jug greu peste voi, eu în schimb vă voi pune unul și mai greu. Tatăl meu v-a bătut cu bice, eu în schimb vă voi bate cu scorpionele*».

Israelul se compunea, precum știți, din douăsprezece seminții, după cei doisprezece fii ai străbunului Iacov. Zece seminții s-au ridicat atunci împotriva lui Roboam și s-au separat de Iudeia, proclamîndu-l pe Ieroboam rege peste tot Israelul. În Sfînta Scriptură regatul acesta se numește "Israel" sau "Regatul de nord", pentru că se afla în regiunea de nord a Israelului. Dintru întîi regii și-au instalat capitale la Sihem, apoi și-au mutat reședința la Tirța, pentru ca mai tîrziu să se stabilească definitiv la Samaria. Regatul Israel a durat peste două sute de ani și a fost distrus de împăratul asirian Salmanasar în anul 721 înainte de Cristos.

Numai seminția lui Iuda și o parte din seminția lui Beniamin, care au întemeiat "Regatul Iuda", au rămas credincioși lui Roboam. Și întrucît Iuda se afla la sudul Țării Sfinte, i se mai spune și Regatul de sud, cu capitala la Ierusalim. Regatul Iuda a durat aproximativ 350 de ani și a fost distrus de Babilon în anul 586 înainte de Cristos.

1 Împărați cap. 12

*Scorpionă – instrument de pedeapsă de felul unui harapnic cu noduri și cu mici pietre în fir, loviturile căruia provocau dureri insuportabile.

IUDA, REGATUL DE SUD

Statul Iuda, sau Regatul de sud, precum este denumit adesea, s-a menținut timp de aproape trei secole și jumătate și s-a destrămat la o sută treizeci și cinci de ani după căderea Regatului de nord. În regatul Iuda au domnit în ordine cronologică următorii regi: Roboam, Abiam, Asa*, Iosafat*, Ioram, Ahazia, regina Atalia, Ioas*, Amazia*, Uzia (Azaria)*, Iotam*, Ahaz, Ezechia*, Manase, Amon, Iosia*, Iohaz, Ioiachim, Ioiachin (Ieconia) și Zedechia. Deși cei mai mulți dintre regii Israelului îl uitaseră pe Dumnezeu, decăzând în idolatrie și imoralitate, unii dintre ei I se închinau totuși Dumnezeului Celui Viu și-I slujeau cu credință. În noul regat de sud de pildă Ezechia și Iosia au inițiat mari reforme, curățind țara de idoli, explicând poporului Cuvântul Domnului și făcându-l să respecte legile, preceptele și ritualurile lăsate de Dumnezeu.

Regatul Iuda avea o populație de aproximativ șase ori mai puțin numeroasă decât a Regatului Israel.

Față de statele vecine Iuda și Israelul erau țărișoare relativ mici. Deși se războiau între ele, principalii lor inamici rămâneau totuși popoarele păgîne: la nord Siria (Aram), la est puternicele state Asiria și Babilon, la sud-vest filistenii, iar la sud-est Moabul.

Cît timp Iuda și Israelul rămâneau credincioși Domnului, toate războaiele pe care le duceau cu dușmanii se încheiau cu victoria lor. Cînd însă popoarele și regii lor se abăteau din calea cea dreaptă, Dumnezeu îi pedepsea, lăsîndu-i să cadă în mîna dușmanilor. Și totuși ochiul Domnului veghează asupra acestui popor pînă în zilele noastre. «L-a găsit într-un pămînt pustiu, într-o singurătate plină de urlete înfricoșătoare și l-a apărut, l-a îngrijit și l-a păzit ca pe lumina ochiului Său». (Deuteronomul 32, 10)

**Numele regilor credincioși Domnului sînt indicate printr-un asterisc.*

Regatul de nord a durat cu puțin peste două sute de ani. Tronul țării a fost ocupat succesiv de următorii regi: Ieroboam, Nadab, Baesa, Ela, Zimri, Omri, Ahab, Ahazia, Ioram, Iehu, Ioahaz, Ioas, Ieroboam II, Zaharia, Șalum, Menahem, Pecahia, Pecah și Osea. Istoria acestui stat cunoaște pagini extrem de sîngeroase. Israelul a purtat îndelungate războaie cu regatul Iuda și cu alte popoare. Regii cădeau răpuși de mîna propriilor lor fii sau a unor curteni, care uzurpau tronul spre a cădea la rîndul lor victime ale unor alți pretendenți la domnie. În regatul de nord s-au schimbat astfel de-a lungul a 230 de ani nouă dinastii (spițe familiale). În schimb în regatul de sud a domnit o singură dinastie – cea a împăratului David.

Poporul Israel a avut mult de suferit atît din punct de vedere material, cît și spiritual. Regii statului nordic săvîrșeau fapte potrivnice lui Dumnezeu. Ei s-au abătut din calea Domnului, au devenit necredincioși și asupreau oamenii. În țară se întronează decăderea morală și idolatria. Domnitorii păgîni au împins întreg poporul în bezna păcatului. Odată cu primul rege Ieroboam oamenii au început să se închine idolilor. Iată cum s-au petrecut lucrurile: «Și Ieroboam a zis în inima sa: "Regatul s-ar putea să se întoarcă acum spre casa lui David. Dacă poporul acesta va merge la Ierusalim să aducă jertfe în casa Domnului, inima lui se va întoarce la Domnul său Roboam, regele lui Iuda. Iar pe mine mă vor omorî și se vor întoarce negreșit cu toții la Roboam, regele lui Iuda". Și cu încuviințarea sfetnicilor săi, regele porunci să se toarne doi viței de aur și spuse poporului: "Destul cît te-ai dus la Ierusalim, Israele! Iată dumnezeii tăi care te-au scos din țara Egiptului!" Și a pus unul în Betel și pe celălalt în Dan. Fapta aceasta însă a dus la păcat». Curînd după aceea, pe lîngă cultul vițelului de aur, poporul a început să practice și cultul lui Baal.

În regatul acesta trăia pe atunci bătrînul proroc Ahia, care a prezis astfel împotriva lui Ieroboam și a regatului său: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu lui Israel... Tu ai întrecut în răutate pe toți care au fost înaintea ta, căci te-ai dus și ți-ai făcut alți dumnezei și chipuri cioplite ca să-Mi trezești mînia, iar pe Mine M-ai aruncat înapoia ta. De aceea voi abate nenorocire peste casa lui Ieroboam...» Și așa a fost.

I Împărați cap. 12 și 14

PROROCUL ILIE

Anii treceau și printre regii ce se schimbau la domnie se înscăună și Ahab – cel mai netrebnic dintre toți regii Israelului de pînă la dînsul. Izabela, soția lui, era păgînă. La îndemnul ei Ahab ridică un templu zeului Baal, nimicindu-i pe toți cei ce-și păstrau credința în Dumnezeu Cel Adevărat.

Pe atunci trăia în Israel un proroc Ilie, devotat cu trup și suflet lui Dumnezeu Cel Viu.

Ahab și Izabela îl urau și-l persecutau, pentru că îndemna oamenii să se pocăiască, întorcîndu-i pe calea credinței adevărate. Poporul Israelului își pierduse credința în Dumnezeu și se închina idolilor. Pentru aceasta Dumnezeu l-a pedepsit prin cuvîntul prorocului Ilie. Timp de trei ani și jumătate ploile încetară să mai cadă și pămîntul Israelului se uscă, pradă unei cumplite secete. Dumnezeu îi porunci lui Ilie să se ascundă de urmăritorii lui în pustiu, pe malul unui pîrîu. El însă nu suferea de foame, pentru că de două ori pe zi niște corbi îi aduceau pîine și carne, iar setea și-o potolea cu apa din pîrîu.

Dumnezeu îi apăra pe toți acei care-L iubesc și-I rămîn întotdeauna credincioși.

3 Împărați 17, 1-6

ÎNVIEREA FIULUI VĂDUVEI DIN SAREPTA

Weste un timp secă pînă și pîrîl din care Ilie își potolea setea, fiindcă în țară nu mai cădea nici un strop de ploaie.

Dumnezeu îi porunci bătrînului proroc să se mute în orașelul Sarepta din vecinătatea Sidonului și să ceară găzduire unei văduve nevoiașе. Ilie o găsi acasă și-i ceru apă să bea și o bucată de pîine să-și astîmpere foamea. Văduva, care sălășluia împreună cu fiul ei, îi răspunse că în toată casa nu-i mai rămăsese decît un pumn de făină și puțin untdelemn pe fundul unui ulcior. Ilie o liniști, spunîndu-i: «Nu-ți fie teamă... Căci făina din oală nu va scădea și untdelemnul din ulcior nu va lipsi pînă în ziua cînd Domnul va da ploaie în toată țara».

Și Dumnezeu înfăptui o minune: atîta timp cît prorocul locui în casa ei, nu lipsi nici făina din oală, nici uleiul din ulcior.

Curînd însă fiul văduvei se îmbolnăvi și în cele din urmă își dădu sufletul. Crezînd că Dumnezeu o pedepsea pentru păcatele ei de odinioară, îndurerata mamă veni la proroc cu pruncul mort în brațe și plîngînd amarnic. Ilie îi spuse: «Dă-mi copilul». Și luînd trupușorul fără viață al băiatului, îl duse în odăița lui, îl puse pe pat și începu să se roage fierbinte: «Doamne Dumnezeule, oare vrei cu adevărat s-o pedepsești atît de crîncen pe văduva aceasta, al cărei oaspe sînt, luîndu-i viața feciorului ei?» Apoi se plecă de trei ori peste trupușorul neînsufletit și rosti: «Doamne Dumnezeule, întoarce suflarea acestui copil!»

Dumnezeu ascultă rugămîntea credinciosului său proroc și-l învie din morți pe fiul văduvei. Ilie îl aduse mamei și-i zise: «Iată fiul tău trăiește». Iar văduva îi răspunse în culmea fericirii: «Acum văd că ești omul lui Dumnezeu și buzele tale rostesc cu adevărat cuvintele Domnului».

I Împărați 17, 7-24

ILIE ȘI PROROCII LUI BAAL

Dată Domnul îl trimise pe Ilie la regele Ahab, ca acesta să adune pe muntele Carmel tot poporul, împreună cu prorocii idolului Baal și cu prorocii Astartei, care mâncau la masa Izabelei. Iar când regele îi adună pe toți, Ilie le vorbi astfel: «Pînă cînd veți șchiopăta de amîndouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, atunci urmați-L. Iar dacă este Baal, mergeți după Baal». Dar nimeni nu-i răspunse nimic. Atunci Ilie le zise:

«Eu unul am rămas prorocul Domnului, pe cînd prorocii lui Baal sînt patru sute cincizeci. Să ni se dea doi viței. Ei să-și aleagă un vițel pe care să-l taie în bucăți și să-l pună pe lemnele altarului, fără să le dea foc. Iar eu voi pregăti celălalt vițel și-l voi pune pe lemne, fără să le dau foc. Apoi voi să chemați pe Dumnezeul vostru și eu voi chema pe Dumnezeul meu. Dumnezeul Care va răspunde prin foc, acela va fi Dumnezeul Adevărat». Și tot poporul răspunse: «Așa să fie!»

Prorocii lui Baal puseră vițelul pe altarul cu lemne și începură să strige: «Baal, auzi-ne!» Și așa strigară cu înfrigurare aproape o zi întreagă, dar nu primiră nici un răspuns. Atunci Ilie luă douăsprezece pietre și zidi un altar, pe care clădi lemnele, apoi tăie în bucăți vițelul și-l puse pe lemne. Apoi ceru să se stropească altarul cu douăsprezece căldări cu apă, care umplu șanțul săpat împrejurul lui. Și prorocul Ilie ridică brațele către cer și prinse să se roage:

«Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel! Fă așa ca să se știe că Tu ești singurul Dumnezeu al Israelului, că eu sînt robul Tău și că toate astea le-am făcut la porunca Ta! Răspunde-mi, Doamne, răspunde-mi ca să cunoască poporul acesta că Tu ești Dumnezeu și să-și întoarcă inima către Tine». Și Domnul auzi chemarea prorocului Său și trimise din cer un foc care mistui nu numai jertfa și lemnele, dar pînă și pietrele din preajma altarului. Văzînd minunea, mulțimea căzu cu fața la pămînt și strigă: «Domnul este Dumnezeu, Domnul este Dumnezeu!»

Astfel Dumnezeu a arătat tuturor că este unicul Dumnezeu Cel Viu, în timp ce prorocii lui Baal s-au dovedit a fi niște profeți mincinoși.

Domnul îi spuse lui Ilie că nu va muri, ci va fi ridicat de viu la ceruri. Și iată că într-o zi, pe cînd prorocul mergea cu ucenicul său Elisei, apără un car de foc cu niște cai de foc care-i despărți pe unul de altul. Și astfel prorocul Ilie se înălță la ceruri în carul de foc și într-un vârtej de vînt.

MINUNEA CU APA ȘI UNTDELEMNUL

Elisei a devenit cu voia lui Dumnezeu un mare proroc și a săvârșit numeroase minuni. Odată, pe când profetul se afla la Ierihon, orașenii veniră la el și i se plîseră că apele lor nu sînt bune de băut și pămîntul nu este roditor. Atunci Elisei ceru să i se aducă un vas nou și să se toarne în el un pumn de sare. El merse cu vasul la izvorul apelor și aruncă în el sarea, zicînd că apele se vor curăți la cuvîntul Domnului. Și apele izvorului se făcură bune de băut.

Altă dată veni la Elisei o văduvă nevoiașă și i se plîse că după moartea soțului ei un creditor o amenințase că-i ia pe cei doi feciori în robie pentru neplata unei datorii. Făcîndu-i-se milă de ea, Elisei o întrebă: «Spune-mi, ce ai acasă?» Femeia îi răspunse: «Nimic afară de un ulcior cu untdelemn». Atunci prorocul îi spuse: «Împrumută de la vecinii tăi toate vasele lor goale... Apoi închide-te în casă împreună cu feciorii tăi, toarnă untdelemnul în toate vasele goale și pune deoparte pe cele pline».

Oare era posibil ca sărmana femeie să umple atîtea vase cu untdelemnul dintr-un singur ulcior? Văduva însă știa prea bine că Dumnezeu înfăptuiește nenumărate minuni prin prorocul Său. Ea făcu întocmai precum o învățase Elisei. Împrumută de prin vecini o mulțime de oale și ulcioare, apoi încuie ușa după dînsa și se puse să toarne cu ajutorul feciorilor ei puținul untdelemn ce-l mai avea pe fundul ulciorului. Dar cînd le umplu pe toate, văzu că untdelemnul nu se mai isprăvea în micul ei ulcioraș. Ea mai ceru un vas, dar unul din fiii ei îi răspunse că nu mai sînt. Atunci văzu și văduva că untdelemnul din ulcior a încetat să mai curgă.

Toate ulcioarele fiind pline, femeia veni la Elisei și-i povesti despre minunea la care fusese martoră. Elisei îi spuse: «Du-te și vinde untdelemnul și plătește-ți datoria, iar din ce-ți rămîne, vei avea cu ce trăi și tu și fiii tăi!»

2 Împărați 2, 19-22; 4, 1-7

NAAMAN ÎN ISRAEL

Naaman, comandantul suprem al armatei sirieni, un demnitar de vază, viteaz și destoinic, suferea de o boală necruțătoare – era leproș.

Într-o ciocnire cu trupele Israelului soldații sirieni făcuseră mai mulți prizonieri, printre care și o copilă israelită, pe care soția lui Naaman o luase să-i slujească în casă. Copila credea în Dumnezeu Cel Viu și auzise de minunile pe care El le săvârșea prin prorocul Său Elisei. Odată ea îi destăinuie stăpânei: «Ah! Dacă stăpînul meu s-ar duce la prorocul din Samaria, de bună seamă că l-ar tămădui de lepră».

Auzind așa, Naaman îi ceru împăratului permisiunea de a pleca în Israel. «Du-te, îi răspunse împăratul, iar eu îți voi da o scrisoare pentru regele Israelului».

Naaman își luă rămas bun de la soția lui și plecă în Israel, unde se înfățișă regelui Ioran și-i înmînă scrisoarea care suna astfel: «Îți trimit scrisoarea aceasta prin Naaman, sluga mea, ca să-l vindeci de lepră».

La aceste cuvinte regele Israelului își sfîșie hainele de pe dînsul și strigă: «Sînt eu oare Dumnezeu, ca să omor și să dau viață, de-mi trimite pe acest om să-l vindec de lepră? Să știți că el caută prilej de ceartă cu mine!»

Auzind că regele și-a sfîșiat hainele la citirea scrisorii, Elisei trimise un om să-i spună: «De ce ți-ai sfîșiat hainele? Lasă-l să vină la mine și va ști că este proroc în Israel».

2 Împărați 5, 1-8

VINDECAREA LUI NAAMAN

Naaman sosi cu tot alaiul lui și-și opri carul la poarta lui Elisei. Dar în loc să iasă în întâmpinarea lui, prorocul trimise o slugă, care-i vorbi astfel: «Du-te și te scaldă de șapte ori în Iordan și atunci trupul ți se va însănătoși și va fi curat». Naaman însă se înfurie și zise: «Credeam că va ieși chiar el și va chema Numele Domnului, va pune mîna pe rană și mă va curăți de lepră. Abana și Parpar, râurile Damascului, nu sînt ele mai bune decît toate apele Iordanului? Nu puteam eu oare să mă scald în ele și să rămîn curat?» Și plecă în culmea mîniei.

Pe drum însă slugile îi spuseră: «Părinte, dacă prorocul ți-ar fi cerut un lucru mai însemnat, nu l-ai fi împlinit tu oare? De ce atunci să nu-i urmezi sfatul, cînd îți cere atîta numai: "Spală-te și vei fi curat!"»

Naaman se înduplecă și urmă sfatul prorocului. El coborî pe mal și se cufundă de șapte ori în apa Iordanului. Și – minune! Trupul i se vindecă pe dată și deveni curat ca trupul unui prunc. El se întoarse la binefăcătorul său și-i spuse cu recunoștință: «Acum știu că nu este Dumnezeu pe tot pămîntul decît în Israel! Și te rog să primești un dar de la robul tău».

Cu toate stăruințele lui, Elisei nu voi să primească nici o plată. Naaman îi promise la despărțire prorocului să nu mai aducă jertfe decît Dumnezeului care i-a redat sănătatea.

Astfel simpla mărturie a unei copile l-a adus pe Naaman pe calea Dumnezeului Celui Viu și Adevărat. De atunci el nu s-a mai închinat niciodată idolilor.

2 Împărați 5, 9-17

ORBIREA COTROPITORILOR SIRIENI

Impăratul Siriei ducea un război cu Israelul. De fiecare dată însă Elisei prorocul îl prevenea pe regele Israelului, descoperind cu ajutorul lui Dumnezeu locul unde se aflau trupele siriene. Astfel israeliții câștigau o biruință după alta.

Împăratul Siriei era extrem de îngrijorat, bănuind că cineva din soldații lui le vindea israeliților secretele lor militare. Dar unul din sfetnicii lui îi spuse: «Nu căuta printre noi vinovatul, stăpîne! Dar să știi că Elisei, prorocul Israelului, îi spune regelui pînă și cuvintele pe care le rostești în dormitorul tău».

Atunci împăratul porunci să se dea de urma prorocului și cînd află unde se găsea, trimise o puternică oaste, care împresură noaptea cetatea. Iar cînd siriinii veniră să-l prindă, Elisei i se închină Domnului, rugîndul-L: «Orbește-i, Doamne, să nu vadă!» Și Dumnezeu îi orbi, îndeplinindu-i astfel ruga.

Atunci prorocul Elisei îi călăuzi pe siriinii orbiți din cetatea lui pînă la Samaria, pe atunci capitala regatului de nord al Israelului.

Odată ajunși la Samaria, Elisei rosti către Dumnezeu: «Doamne, acum deschide-le ochii să vadă!» Și Domnul le deschise ochii și ei văzură că se află în mijlocul Samariei. Iar regele Israelului, fiind acolo de față, îl întrebă pe Elisei: «Să-i lovesc, părinte?» El însă răspunse: «Să nu-i ucizi! Oare i-ai prins cu arcul și cu sabia ta ca să-i ucizi? Pune-le dinainte pîine și apă să mănînce și să bea, apoi lasă-i să se întoarcă la stăpînul lor».

Și le făcu o masă mare și ei ospătară și băură din belșug. Apoi le dădu drumul să se întoarcă acasă.

De atunci acei oșteni siriieni nu mai năvăliră niciodată în țara lui Israel.

Domnul ne învață să nu ne răzbunăm niciodată, să facem numai bine și să-i iubim chiar și pe vrăjmașii noștri: «Dacă vrăjmașul tău este flămînd, dă-i pîine să mănînce. Dacă-i este sete, dă-i apă să bea...» «Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvîntați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă insultă și vă prigonesc...» «Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu binele».

2 Împărați 6, 8–23; Proverbele 25, 21;
Matei 5, 44; Romani 12, 21

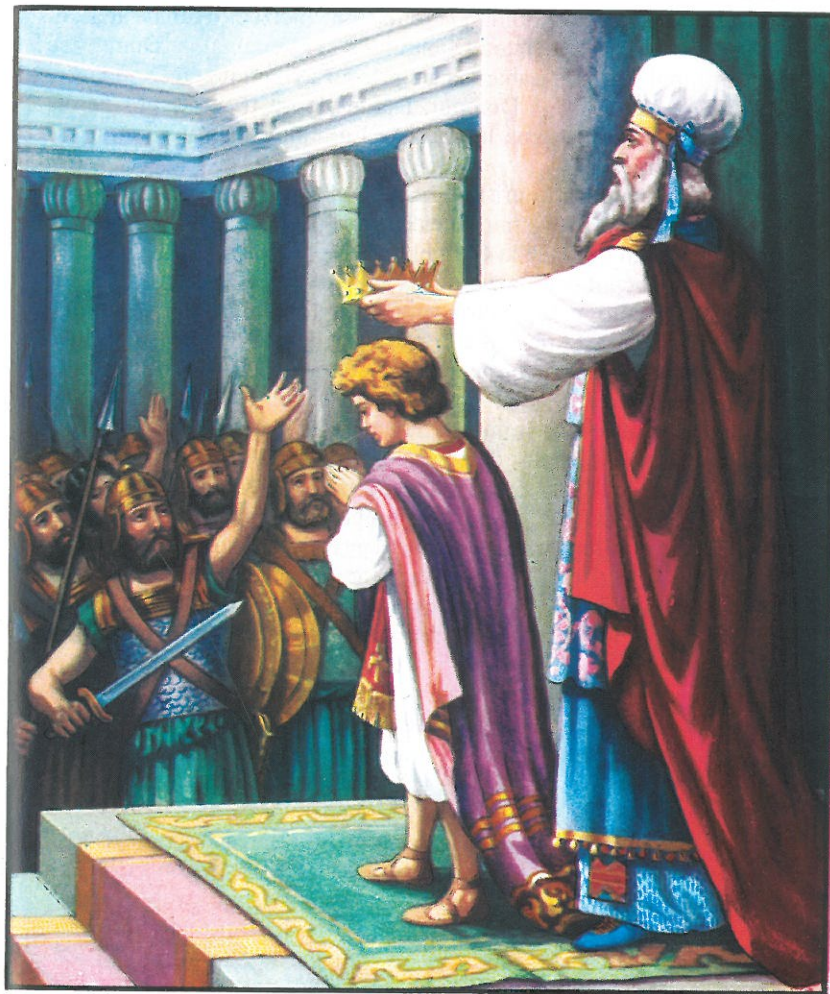
ÎNCORONAREA LUI IOAȘ

Atalia, mama lui Ahazia, unul din regii Israelului, era o femeie rea și crâncenă, care se închina idolilor. Aflînd de moartea fiului ei, ea omorî pe toți membrii familiei regale ca să moștenească tronul țării. Nu scăpă din măcel decît micul Ioăș, fiul în vîrstă de un an al regelui mort. Ioșeba, mătusa lui, îl ascunse în casa Domnului și crescuse astfel timp de șase ani, pe cînd în țară domnea Atalia.

Cînd băiatul împlini șapte ani, preotul Iehoiada chemă în templu sutașii și oștenii din garda regală și încheie cu ei un legămînt să-l ungă rege pe micul Ioăș. Soldații înconjură templul, punînd strajă la toate intrările și nelăsînd pe nimeni să intre. Marele preot Iehoiada aduse băiatul, îi puse pe cap coroana și podoabele domnești și-l proclamă rege în aplauzele celor de față, care strigau: "Trăiască regele!" Tot poporul se bucura nespus la această veste. Atalia veni în grabă să vadă ce se întîmplă, dar soldații o omorîră pe loc.

Cîtă vreme a urmat povețele preotului Iehoiada, Ioăș a fost credincios lui Dumnezeu. Iar cînd a crescut mare, a luat măsuri ca templul dărîmat de Atalia să fie reconstruit. Dar după moartea lui Iehoiada regele Ioăș începu iarăși să se închine idolilor. Odată, în timp ce Zaharia, fiul lui Iehoiada, mustra oamenii pentru păcatele săvîrșite împotriva lui Dumnezeu, Ioăș porunci să fie ucis cu pietre chiar în curtea templului. La numai un an după moartea lui Zaharia asupra țării se abătu o mare nenorocire: sirienii devastară Israelul și jefuiră toate bogățiile templului. Regele, grav rănit, fu ucis de propriile lui slugi. Astfel, pierzîndu-și credința în Dumnezeu, Ioăș a ajuns să aibă un sfîrșit atît de tragic.

2 Împărați cap. 11 și 12; 2 Cronici 24, 1-25

TRUFIA PEDEPSITĂ

Ozia, cunoscut și sub numele de Azaria, a fost cel de-al zecelea monarh al regatului Israel. Avea numai șaisprezece ani cînd a venit la cîrma țării și a domnit la Ierusalim cincizeci și doi de ani. «El a făcut ce era drept înaintea Domnului... și L-a căutat pe Dumnezeu în tot timpul vieții lui Zaharia, care pricepea viziunile lui Dumnezeu. Și cît L-a căutat el pe Domnul, Dumnezeu l-a făcut să prospere... Faima lui s-a întins pînă la hotarele Egiptului, pentru că ajunsese foarte puternic...

Ozia a construit turnuri la Ierusalim și în pustiuri, a săpat multe fîntîni, pentru că avea o mulțime de turme pe' vâi și în cîmpii, plugari și viticultori în munți și la Carmel*, căci îi plăcea lucrul pe ogoare.

Ozia a întocmit o armată puternică de trei sute șapte mii cinci sute de soldați, pentru care a făurit scuturi, sulite, coifuri, platoșe, arcuri și prăștii cu pietre. Apoi a mai construit la Ierusalim și mașini iscusi-te, pe care le-a așezat în turnuri și pe la colțurile zidurilor, ca să arunce săgeți și pietre mari. Și faima numelui lui a ajuns pînă departe, pentru că a fost ajutat în chip minunat, pînă a devenit cu adevărat puternic.

Dar cînd s-a văzut atît de puternic, s-a înfumurat și a păcătuit, intrînd în casa lui Dumnezeu ca să ardă tămîie pe altar. Marele preot Azaria a intrat după el împreună cu optzeci de preoți ai Domnului, toți oameni curajoși, care îl înfruntară pe rege, zicîndu-i: «Ozia, tu nu ai dreptul să arzi tămîie Domnului, căci dreptul acesta îl au numai preoții, fiii lui Aaron, care au fost consfințiți ca să ardă tămîie. Ieși dar din sfîntul locaș, căci ai păcătuit și purtarea ta nu-ți va face cinste înaintea Domnului».

Și cum stătea el mînios în fața preoților cu cădelnița în mînă, fruntea i se acoperi deodată cu plăgi de lepră. Și toți preoții, în frunte cu marele preot Azaria, văzînd că era plin de lepră, i-au cerut să părăsească templul. Dar el însuși se grăbi să iasă, înțelegînd că Domnul îl lovise astfel.

Regele Ozia rămase astfel leproș pînă în ziua morții sale, retrăgîndu-se într-o locuință izolată, căci fusese izgonit din casa Domnului. Și fiul său Iotam a domnit peste țară în locul lui».

Cuvîntul Domnului ne învață să ne ferim de trufie: «Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu, rămîne în veac».

2 Cronici, cap. 26; 1 Ioan 2, 17

*Carmel (grădină, cîmpie mînoasă) – denumirea unei cetăți și a unui munte în Israel.

ISRAELUL ÎL RENEAGĂ PE DUMNEZEU

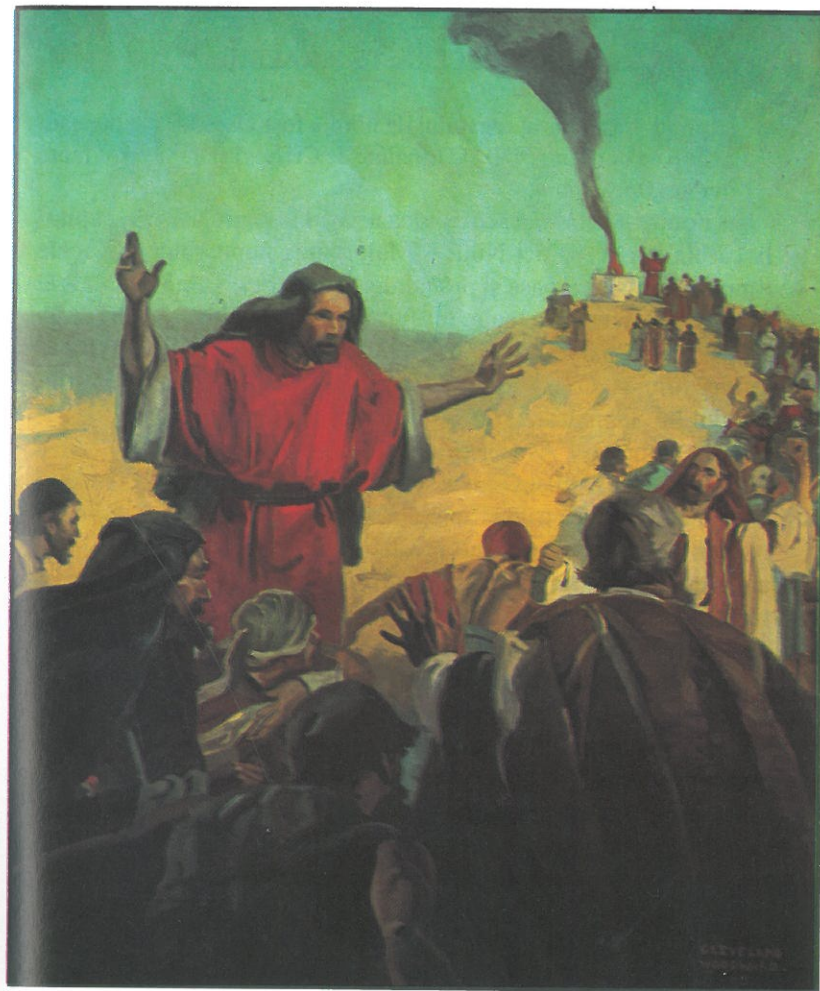
«**S**iii lui Israel au păcătuit împotriva Domnului lor, care-i scosese din Egipt de sub mîna faraonului. Ei s-au apucat să cinstească dumnezei străini și să urmeze obiceiurile unor popoare, pe care Domnul le izgonise dinaintea fiilor lui Israel, precum și nelegiuirile unor împărați din Israel, făcînd întocmai precum făceau aceștia. Și israeliții prinseră să săvîrșească fapte neplăcute Domnului Dumnezeului lor, zidind înălțimi prin toate cetățile lor, de la turnul de strajă pînă la întăriturile orașelor. Și au ridicat statui și chipuri ale zeiței Astarta pe orice deal și sub orice copac umbros, arzînd tămîie pe toate înălțimile, ca și popoarele pe care Domnul le izgonise de lîngă ei, și săvîrșind fapte urîte care au supărat pe Dumnezeu. Astfel ei au slujit idolilor, deși Domnul le spusese: “Să nu faceți lucrul acesta”.

Atunci Domnul a prevenit pe Israel și Iuda prin toți prorocii și vizionarii săi, spunîndu-le: “Întoarceți-vă din căile voastre cele rele și păziți poruncile și rînduielile mele după toată învățătura pe care am dat-o părinților voștri și pe care am împărtășit-o și vouă prin prorocii mei”.

Dar ei n-au ascultat și s-au îndărătnicit ca și părinții lor care n-au crezut în Domnul Dumnezeul lor Cel Viu. Și au nesocotit poruncile Lui și legămîntul pe care El îl făcuse cu părinții lor și mărturiile pe care le adusese lor. Și s-au luat după niște deșertăciuni, devenind ei înșiși deșertăciuni, urmînd popoarele în mijlocul cărora trăiau, deși Domnul le spusese să nu se ia după ele. Și au părăsit toate poruncile Domnului și și-au turnat chipurile a doi viței și s-au închinat copacilor și la toată oștirea cerului, și au slujit lui Baal. Au trecut prin foc pe fiii și fiicele lor, au ghicit și au vrăjit și s-au apucat să facă lucruri netrebnice care L-au supărat pe Domnul.

Și s-a mîniat atunci Domnul pe Israel și i-a îndepărtat de lîngă El. Și n-a mai rămas dintre toți decît seminția lui Iuda».

2 Împărați 17, 7-18

ASIRIA CUCEREȘTE ISRAELUL

Ultimul domnitor al regatului de nord a fost Osea. A condus țara timp de nouă ani (730–721 înainte de Cristos) și «a săvârșit fapte potrivnice Domnului».

La nord-est de Israel se întindea uriașul imperiu asirian, capitala căruia era pe atunci Ninive. Majoritatea popoarelor din acele timpuri erau sângeroase și prădalnice, iar asirienii erau cei mai răi și cei mai cruzi dintre toate. În anul 724 înainte de Cristos împăratul asirian Salmanasar porni asupra Israelului, în fruntea unei puternice armate. Osea, regele Israelului i se supuse și deveni astfel vasalul lui Salmanasar, căruia îi plătea un tribut anual.

«Dar împăratul Asiriei simți că Osea uneltea ceva împotriva lui, căci acesta trimisese niște soli la împăratul Egiptului și încetase să mai plătească tribut. Salmanasar îl puse în lanțuri și-l aruncă în închisoare. Apoi asirienii invadară întreaga țară și timp de trei ani asediază Samaria, pe care o cuceriră în cele din urmă. Populația Israelului fu dusă în captivitate și stabilită în diferite localități ale Asiriei: parte în Halah și Habor, parte în regiunea râului Gozan, precum și în munții Mediei».

Și cu aceasta regatul de nord al Israelului încetă să mai existe.

Poporul lui Israel a fost astfel pedepsit pentru faptele lui nelegiuite. Toate acestea au avut loc în anul 721 înainte de Cristos. Abia cu două secole mai târziu israeliții din regatul de nord, puțini la număr, s-au întors în țară din Asiria, odată cu iudeii din regatul de sud, ce fuseseră la rândul lor eliberați din captivitate.

2 Împărați 17, 2–6

SAMARITENII

După căderea regatului de nord, poporul israelit a fost dus în captivitate în îndepărtata Asirie, țara lui rămânând astfel aproape pustie. Capitala regatului de nord era orașul Samaria. După o vreme teritoriul țării a fost populat de alte neamuri, din amestecul cărora au provenit cu timpul samaritenii.

«Și a adunat împăratul Asiriei oameni din Babilon, din Cuta, din Ava, din Hamat și din Sefarvaim și i-a așezat în cetățile Samariei în locul fiilor lui Israel. Aceștia au pus stăpânire pe Samaria și au sălășluit în cetățile ei. Și întrucât la începutul viețuirii lor acolo ei nu cinsteau pe Domnul, Dumnezeu a trimis împotriva lor niște lei care-i sfîșiau. Și i s-a adus la cunoștință împăratului, spunîndu-i-se astfel: "Popoarele pe care le-ai strămutat și le-ai așezat în cetățile Samariei nu cunosc legea Dumnezeului țării și deaceia Domnul a trimis asupra lor lei care îi omoară..."

Împăratul Asiriei porunci atunci astfel: "Trimiteți pe unul din preoții pe care i-ați adus în robie să se așeze acolo și să-i învețe legea Dumnezeului acelei țări".

Și iată că unul din preoții din Samaria duși în robie a venit la Betel și i-a învățat pe noii coloniști cum să-L cinstească pe Domnul. Dar fiecare popor își mai făcuse și alți dumnezei în cetățile în care trăiau și-i așezaseră în capiștele* de pe înălțimile zidite de samariteni.

Astfel ei cinsteau pe Domnul și le slujeau în același timp și zeilor lor, după obiceiul popoarelor de unde fuseseră strămutați».

Mai târziu însă ei încetară să se mai închine și altor "dumnezei" și-L cinsteau numai pe Dumnezeul cel Adevărat. Dar israeliții ei n-au devenit niciodată. Aveau preoții lor și respectau propriile lor ritualuri (ei și-au construit pînă și un templu pe muntele Garizim, pe care evreii l-au distrus mai târziu).

2 Împărați 17, 24-33

*Capiște – templu sau altar dedicat zeilor antici.

După cucerirea de către asirieni a regatului de nord în anul 721 înainte de Cristos și trimiterea în captivitate a israeliților, micul regat de sud Iuda a mai dăinuit cu ajutorul Domnului peste 130 de ani.

Ezechia a fost unul din monarhii care au domnit la Ierusalim, capitala regatului de sud. A fost cel mai destoinic dintre toți regii Iudei, pentru că Îl iubea pe Dumnezeu și nu se depărta de El, păzindu-I toate poruncile date prin Moise. Ezechia a inițiat o luptă aprigă împotriva idolatriei, sfărâmând toți idolii și îndemnând poporul să se întoarcă la Dumnezeu Cel Viu. El a refuzat să se supună asirienilor și a încetat să le mai slujească.

Sanherib, împăratul asirienilor, îl amenința necontenit că va năvăli în țară, dacă Ezechia nu i se va supune de bună voie. El îi trimise și o scrisoare, în care își bătea joc de credința regelui iudeu în Dumnezeu Cel Viu și-i cerea să i se închine fără întârziere, căci toate statele învecinate erau subjugate și nici un dumnezeu nu le venise în ajutor în încercările lor de a se împotrivi puterii lui nebiruite.

Ezechia luă scrisoarea din mîna solului, se duse cu ea în casa lui Dumnezeu, o deschise înaintea Domnului și începu să se roage fierbinte: «Doamne, Dumnezeul lui Israel care stai între heruvimi! Tu ești Singurul Dumnezeu al tuturor împărățiilor pămîntului! Tu ai făcut cerurile și pămîntul! Pleacă-ți, Doamne, urechea și ascultă, deschide-ți ochii și privește! Iată cuvintele lui Sanherib, care a trimis scrisoarea asta să Te hulească pe Tine, Dumnezeul Cel Viu. Adevărat este, Doamne, că împărății Asiriei au pus-tiit popoarele și țările lor și au aruncat în foc pe dumnezeii lor. Dar aceia nu erau dumnezei, ci lucru făcut de mîna omului, lemn și piatră. Deaceia au și fost nimiciți. Și acum, Doamne, Dumnezeul nostru, Te rog, izbăvește-ne din mîna lui Sanherib, ca toate împărățiile pămîntului să afle că numai Tu, Doamne, ești Dumnezeu».

Dumnezeu ascultă rugăciunea regelui credincios Lui și-i pedepsi pe asirieni, care suferiră o mare înfrîngere, pentru că au cutezat să înfrunte Numele Lui Sfînt.

2 Împărați 18, 1-7; 19, 9-19

LEGĂMÎNTUL REGELUI IOSIA

Unul dintre regii iudeilor a fost și Iosia. Avea opt ani cînd s-a urcat pe tron și a domnit la Ierusalim timp de treizeci și unu de ani. El a urmat întotdeauna căile Domnului din care nu s-a abătut niciodată.

La vîrsta de șaisprezece ani a început să-L caute pe Dumnezeu, devenind adeptul lui credincios și fiindu-i devotat cu trup și suflet. În al doisprezecelea an al domniei sale a început să curețe Iuda și Ierusalimul de idoli și de altarele lor. El a dărîmat toate statuile divinităților păgîne, sfărîmînd și prefăcînd în pulbere chipurile lor cioplite și turnate.

În al optsprezecelea an al domniei Iosia porunci să se înceapă lucrările de reconstrucție și renovare a locașului Domnului. Poporul a contribuit la aceste lucrări, jertfind argint, fiecare în măsura posibilităților sale.

Printre obiectele de argint adunate în locașul Domnului, marele preot Hilchia a găsit și Cartea Legii Domnului, care fusese dată poporului prin Moise. Hilchia dădu cartea scribului Safan, care o aduse regelui. Acesta îi ceru să o citească și se înfricoșă, aflînd că erau cuvintele Legii lui Dumnezeu, de care întreg poporul uitase cu desăvîrșire.

Sfîșiind veșmintele de pe dînsul, regele izbucni în plîns și prinse să-L roage pe Dumnezeu, cerîndu-I fierbinte iertare. Apoi strînse la templu tot poporul și-i citi în întregime Cartea Sfîntă a Legii găsită în lăcașul Domnului. Și chiar acolo, pe loc, regele încheie un legămînt înaintea Domnului, făgăduind să-L urmeze și să păzească din toată inima și cu toată ființa lui poruncile, legile și învățămintele lui Dumnezeu. Și toți cei de față jurară la rîndul lor să respecte cu sfințenie legămîntul încheiat cu Domnul.

Apoi Iosia nimici toate dezgustătoarele urme ale idolilor de pe tot cuprinsul țării Israel. Și în tot timpul vieții lui Israeliții nu se abătură nici o singură dată din calea Domnului, Dumnezeuului părinților lor.

2 Cronici 34: 1-8, 14-19, 29-33

PROROCUL IEREMIA

Prorocul Ieremia mărturisea tuturor despre Dumnezeu și pentru aceasta a pătimit de nenumărate ori împreună cu nefericitul popor al lui Israel.

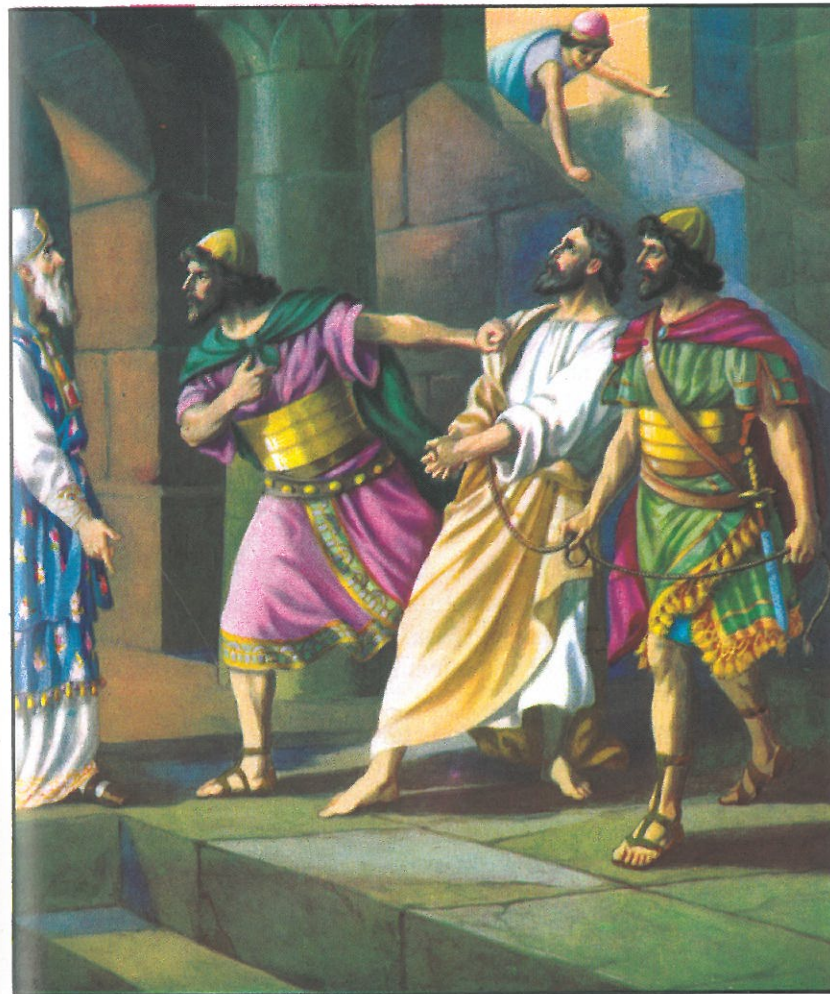
În orașul Tofet, unde l-a trimis Domnul să prooroască, el a adresat odată un mesaj profetic locuitorilor Tofetului și Ierusalimului, condamnându-i cu asprime pentru că se închinau și aduceau jertfe unor idoli și dumnezei străini. Apoi a venit la Ierusalim și s-a adresat astfel mulțimii adunate în curtea locașului lui Dumnezeu: «Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: «Iată voi aduce peste cetatea aceasta și peste toate cetățile care țin de ea toate nenorocirile pe care i le-am vestit, pentru că și-au învățat inima și nu ascultă de cuvintele Mele».

Cînd preotul templului auzi asemenea profeție, se înfurie și-l lovi pe Ieremia. Apoi îl aruncă în temniță și-l puse în butuci*. A doua zi însă, recăpătîndu-și libertatea, Ieremia rosti o nouă profeție despre soarta necruțătoare a tuturor orașelor israelite, a întregului popor și a necredinciosului preot. Apoi Ieremia se adresă Domnului cu următoarele cuvinte: «M-ai înduplecat, Doamne, și m-am lăsat înduplecat. Ești mai tare decît mine și m-ai biruit. Iar eu sînt zilnic batjocorit și fiecare își bate joc de mine. Căci ori de cîte ori vorbesc, trebuie să strig împotriva silniciei și pustiirii, deoarece cuvîntul Domnului îmi aduce zilnic rușine și batjocură. De aceea mi-am zis: "Nu voi mai aminti de El și nu voi mai vorbi în Numele Lui". Dar în inima mea ardea ceva ca un foc mistuitor și m-am istovit, încercînd să-l opresc, și n-am putut».

Mulți l-au prigonit pe credinciosul proroc, dar Dumnezeu era mereu alături de el, sporindu-i de fiecare dată puterile. De aceea Ieremia a zis: «Dar cu mine este Domnul ca un apărător puternic. De aceea prigonitorii mei se vor poticni și nu vor birui. Și se vor face de rușine că n-au lucrat cu chibzuință... Doamne al oștirilor, care cercetezi cu dreptate și pătrunzi pînă în adîncul inimii, fă-mă să văd răzbunarea Ta asupra lor, căci ție ți-am încredințat pricina mea! Cîntați Domnului, lăudați pe Domnul! Căci El izbăvește sufletul celui prigonit din mîna făcătorilor de rele».

Ieremia 19, 13–15; 20, 1–13

**Butuci – un instrument de tortură, constînd dintr-o ramă de lemn, în care se prindeau gîtul, mîinile și picioarele înțemnițatului, provocîndu-i dureri groaznice.*

BARUC SCRIE PROFETIILE LUI IEREMIA

Dată Dumnezeu i-a vorbit astfel lui Ieremia: «Ia un sul de hîrtie și scrie tot ce ți-am spus despre Israel, despre Iuda și despre toate popoarele... Ca să afle casa lui Iuda tot răul pe care am de gînd să i-l fac și fiecare să se întoarcă din calea lui cea rea, iar Eu să iert astfel nedreptățile și păcatele lor». (Iuda – una din cele douăsprezece seminții israelite cu capitala la Ierusalim).

Ieremia chemă pe Baruc, fiul lui Neria, și-i dictă tot ce rostise Domnul prin el. Iar cînd Baruc le trecu pe hîrtie, «Ieremia îi porunci: “Eu sînt întemîntat și nu mă pot duce la casa Domnului. Deci du-te și citește în casa Domnului, în ziua postului, în auzul poporului toate cuvintele Domnului pe care le-ai așternut pe hîrtie după spusele mele. Citește-le și în auzul tuturor iudeilor care au venit de prin cetățile lor. Poate vor înălța atunci rugi smerite înaintea Domnului și se va întoarce fiecare din calea lui cea rea, căci mare este mînia și supărarea pe care a arătat-o Domnul acestui popor”.

Și a făcut Baruc, fiul lui Neria, tot ce i-a poruncit prorocul Ieremia, citind în locașul sfînt cuvintele Domnului înscrise pe sulul de hîrtie.

Ioachim, fiul lui Iosia, regele lui Iuda în al cincilea an al domniei lui, în luna a noua, a vestit post înaintea feței Domnului pentru tot poporul din Ierusalim și pentru tot poporul care venise la Ierusalim de prin orașele lui Iuda. Și Baruc a citit în casa Domnului cuvintele lui Ieremia înscrise pe sulul de hîrtie...»

Ieremia 36, 1–10

REGELE IOACHIM ARDE TEXTUL PROFETIC AL LUI IEREMIA

După ce Baruc citi în locașul Domnului textul cu prorocirea lui Ieremia, toți demnitarii iudei, cuprinși de groază, se grăbiră să aducă la cunoștința regelui Ioachim conținutul acelei cărți. Regele, care se afla în palatul lui de iarnă și se încălzea la un foc de cărbuni aprinși, trimise imediat pe secretarul lui să-i aducă acea carte și să i-o citească. El tăia rînd pe rînd fragmentele citite și le arunca în jărat, pînă întreaga carte se mistui în flăcări.

Nici regele, nici slujitorii lui, nu se înspăimîntară la auzul cuvintelor Domnului și nu dădură nici o crezare prorocirii lui Ieremia că pentru nesupunerea lor iudeii vor cădea curînd în robia împăratului Babilonului. Regele porunci ca Ieremia și scribul lui să fie prinși și aduși la palat, dar Domnul îi ascunse de urmăritorii lor.

După o vreme Dumnezeu îi spuse lui Ieremia: «Ia un nou sul de hîrtie și treci în el tot ce era scris în prima carte arsă de Ioachim, regele iudeilor. Iar lui Ioachim să-i spui: «Așa zice Domnul: tu ai ars cartea aceasta, pentru că scria în ea că va veni negreșit regele Babilonului și va pustii țara aceasta și va face să piară oamenii și dobitoacele. Deaceia așa zice Domnul despre Ioachim, regele lui Iuda: nici unul din ai lui nu va mai sta în scaunul de domnie al lui David. Trupul lui va fi aruncat în arșița zilei și în frigul nopții. Și-l voi pedepsi pe el și tot neamul și slugile lui pentru nelegiuirea lor și voi aduce peste ei, și peste locuitorii Ierusalimului, și peste oamenii lui Iuda tot răul pe care l-am rostit asupra lor și ei n-au ascultat».

Ieremia luă alt sul de hîrtie și-i dictă lui Baruc tot textul cărții pe care Ioachim, regele iudeu, o aruncase în foc, restabilindu-l astfel în întregime și adăugînd și multe alte prorociri.

Ieremia 36, 14–32

S-a întâmplat întocmai precum avertizase Domnul prin prorocul său Ieremia: armata babiloneană a cucerit întreg regatul iudaic. Astfel iudeii au fost pedepsiți pentru că nu s-au pocăit înaintea lui Dumnezeu, deși fuseseră de nenumărate ori preveniți și muștrați, și nu au renunțat la idolatrie, răutate și păcat. Și asta în pofida faptului că poporul regatului de sud fusese martorul pedepsirii de către Dumnezeu a regatului de nord.

Iudeii continuau să comită tot felul de nelegiuiri. Atunci Domnul hotărî să distrugă și acest regat, tot astfel precum cu o sută și treizeci de ani în urmă pedepsise regatul de nord al Israelului, trimițînd împotriva lui armata babiloneană.

Ioachin avea optspezece ani cînd a devenit rege și a domnit la Ierusalim timp de trei luni... A făcut lucruri netrebnice în ochii Domnului, întocmai precum făcuse și tatăl lui. În vremea asta slujitorii lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, au pornit asupra Ierusalimului și au început asediul cetății. Iar cînd armata a înpresurat cetatea, a venit și Nebucadnețar, împăratul Babilonului. Atunci Ioachin, regele lui Iuda, a ieșit din cetatea asediată înaintea împăratului Babilonului împreună cu mama sa, cu slujitorii săi, cu toți demnitarii curții și eunucii lui. Împăratul Babilonului l-a luat rob în al optulea an al domniei lui. Și a mai luat și toate comorile casei Domnului și toate comorile casei domnești. Și a sfărîmat, precum vestise Domnul, toate vasele de aur pe care le făcuse Solomon, împăratul lui Israel, pentru casa Domnului, și a dus în robie tot Ierusalimul, pe toți demnitarii curții și pe toți oștenii viteji, aproape zece mii de captivi, cu toți lemnarii și fierarii. Și n-a rămas decît populația săracă a țării». Astfel cotropitorii au supus țara și i-au dus pe israeliți în captivitate la Babilon.

«Atunci împăratul Babilonului l-a numit rege iudeu în locul lui Ioachin pe unchiul acestuia Matania, schimbîndu-i numele în Zedechia.

Zedechia avea douăzeci de ani cînd s-a urcat pe tron și a domnit la Ierusalim unsprezece ani... Și a făcut și acesta lucruri netrebnice în ochii Domnului, întocmai precum făcuse și Ioachim. Mînia Domnului împotriva Ierusalimului și Iudei era atît de mare, încît i-a lepădat de la fața Sa».

2 Împărați 24, 8-20

DISTRUGEREA IERUSALIMULUI

Stim din această carte că Solomon, împăratul Israelului, a construit la Ierusalim, la porunca lui Dumnezeu, un templu de o rară frumusețe. Dar peste unsprezece ani Ierusalimul a fost cucerit pentru a doua oară și trupele inamice au distrus odată cu cetatea și acel minunat templu. Iată cum descrie Biblia acest eveniment:

«Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a pornit cu întreaga sa oaste împotriva Ierusalimului, pe care l-a asediat, construind împrejurul lui fortificații puternice. Armata babiloneană a stat un an și jumătate sub zidurile cetății. Foametea a început să se facă simțită și pîinea nu mai ajungea celor asediați. Cetatea a fost în cele din urmă cucerită și apărătorii Ierusalimului au fugit noaptea pe drumul ce ducea la porțile orașului printre două ziduri de lângă grădina regelui. Dar caldeenii stăteau împrejurul cetății și regele a ieșit pe calea ce ducea spre cîmpie. Trupele trimise în urmărire a lui l-au ajuns tocmai în cîmpiile Ierihonului. Toată oștirea l-a părăsit, împrăștiindu-se care încotro. Regele a fost prins și dus înaintea împăratului Babilonului în Ribla, unde a fost supus judecății. Fiii lui Zedechia au fost înjunghiați chiar în fața lui, iar lui i-au scos ochii și l-au trimis în lanțuri la Babilon.

Nebuzaradan, comandantul gărzii împărătești, slujitorul împăratului Babilonului, a intrat în Ierusalim și a ars din temelii casa Domnului, palatul regal și toate clădirile mari din capitală. Iar gărzile împărătești au distrus și zidurile dimprejurul Ierusalimului. Populația rămasă în Ierusalim, precum și cei ce se predaseră împăratului, și mulți dintre oamenii de rînd, au fost duși în captivitate la Babilon de către Nebuzaradan, comandantul gărzilor împărătești. Numai puțini dintre cei mai săraci au fost lăsați în țară să lucreze viile și ogoarele. Caldeenii au sfărîmat stîlpii de aramă din casa Domnului, precum și postamentele și marea de aramă din locașul sfînt și arama lor au dus-o la Babilon. Au luat și toate lighenele, lopețile, cuțitele, lingurile și toate vasele de aramă pentru oficierea ritualurilor religioase. Și cădelnițele, și cupele și tot ce era de aur și de argint...»

Toate acestea s-au petrecut în anii 587–586 înainte de nașterea lui Cristos. Templul lui Solomon rezistase timpului mai bine de patru sute de ani.

Mai tîrziu evreii l-au reconstruit în mai multe rînduri, dar niciodată n-au reușit să-i reîntoarcă măreția de odinioară.

2 Împărați 25, 1–15

DANIEL ȘI PRIETENII LUI

Împăratul Nebucadnețar, care-i exilase în Babilon pe toți locuitorii Ierusalimului, porunci comandantului gărzilor împărătești să aleagă dintre prizonieri câțiva tineri de neam domnesc și de viță aleasă, frumoși la înfățișare și fără nici un defect fizic, capabili la învățătură, care să poată sluji la curte. Porunca fu adusă la îndeplinire și monarhul puse să li se dea în fiecare zi bucate din bucatele lui și vin din vinul lui. Timp de trei ani acești tineri trebuiau educați și instruiți, ca să însușească diferite științe, odată cu limba și scrierea caldeiană.

Printre tinerii israeliți, aleși de comandantul gărzilor, era și Daniel, împreună cu prietenii săi apropiați Hanania, Mișael și Azaria. Comandantul îl numi pe Daniel – Belșațar, pe Hanania – Șadrac, pe Mișael – Meșac și pe Azaria – Abed-Nego.

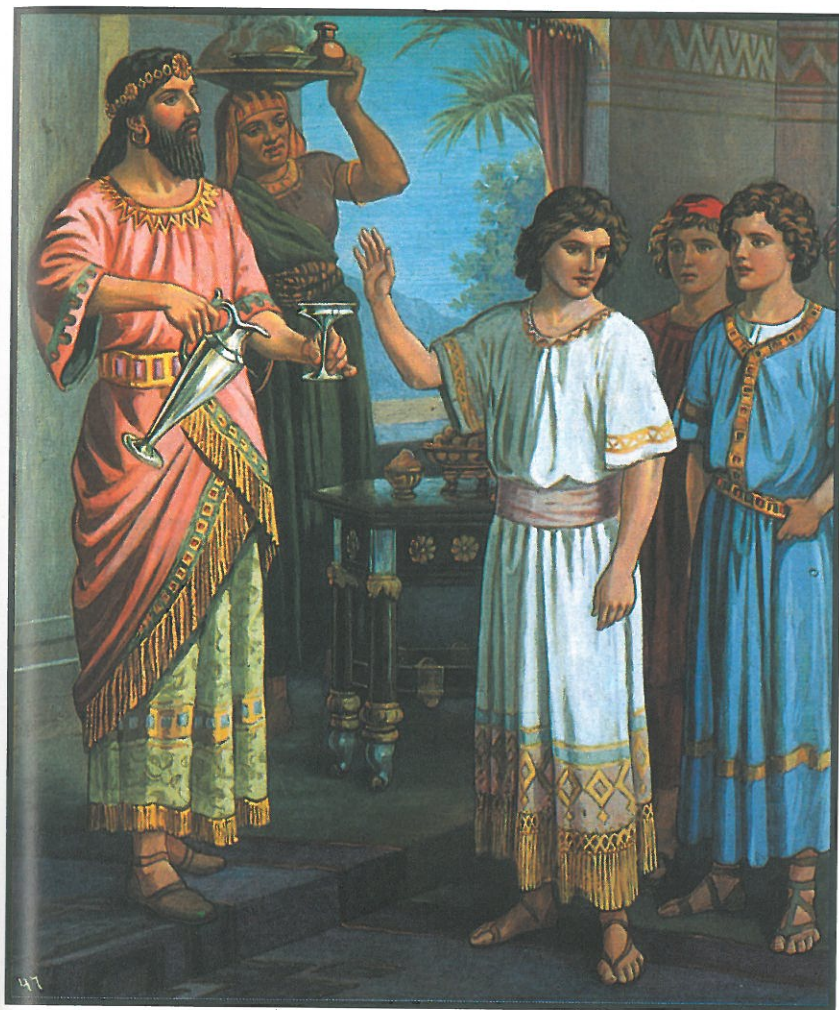
Cei patru tineri erau cu toții credincioși lui Dumnezeu și nu voiau să se pîngărească cu mîncărurile și vinurile alese de la masa împărătească, pentru că bucatele alese erau pregătite din carnea unor animale și păsări, pe care, după porunca lui Moise, israeliții nu aveau voie să o mănînce, pentru că erau sacrificate pe altarele zeilor babiloneni.

Daniel îl rugă pe comandant să li se dea la masă numai zarzavaturi și apă. La început acesta nu se putea hotărî să le îndeplinească rugămintea, de teamă ca nu cumva tinerii să slăbească și el să răspundă atunci cu capul înaintea împăratului. Daniel îl rugă să-i pună la încercare și după zece zile cei patru prieteni arătau mai frumoși și mai plini la trup decît tinerii care mîncau din bucatele de la masa împărătească.

Dumnezeu le dădu celor patru tineri cunoștințe și înțelepciune, iar pe Daniel îl mai înzestră și cu darul de a tălmăci viziunile și visele.

Peste trei ani împăratul porunci ca toți acei tineri să fie aduși înaintea sa. El stătu de vorbă cu fiecare în parte și se convinse că Daniel, Hanania, Mișael și Azaria îi depășesc în înțelepciune și cunoștințe pe toți ceilalți tineri. Deaceia hotărî să-i facă demnitari la curte, pentru a-i sluji lui. Și la toate întrebările pe care le punea, cei patru prieteni găseau întotdeauna răspunsul cel mai potrivit, întrecîndu-i astfel de zeci de ori pe toți magii și prezicătorii din împărăția lui.

Daniel 1, 3–20

IDOLUL DE AUR ȘI CEI TREI TINERI NEÎNFRICAȚI

Impăratul Nebucadnețar porunci odată să se ridice în câmpia Dura un idol de aur înalt de 60 de coți și lat de 6 coți. Apoi dădu de veste tuturor supușilor săi:

«Ascultați porunca mea, popoare, neamuri și oameni de toate limbile! Îndată ce veți auzi sunetul trâmbițelor, să vă aruncați cu fața la pământ și să vă închinați zeităților de aur... Iar cine nu va cădea la pământ și nu i se va închina, va fi aruncat pe loc în para unui cuptor încins!»

Cineva dintre supușii împăratului veni la el să-i pîrască pe trei iudei: Șadrac, Meșac și Abed-Nego. «...Ei au nesocotit porunca ta, împărate, și nu se închină zeităților de aur pe care tu ai înălțat-o!»

Nebucadnețar se supără și porunci ca cei trei să fie aduși în fața lui. «Dacă nu vă veți închina statuii de aur, le spuse el, veți fi aruncați pe loc în para unui cuptor de șapte ori mai fierbinte ca de obicei! Și care Dumnezeu vă va scăpa atunci din mîna mea?»

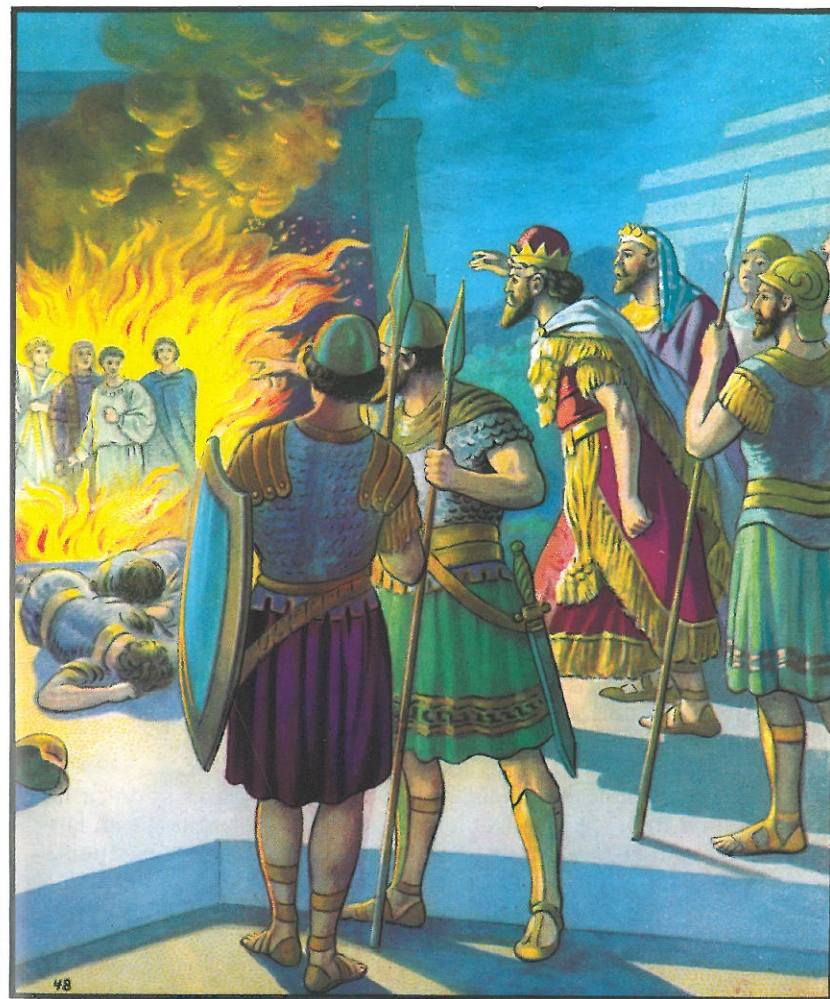
Cei trei tineri îi răspunseră cu îndrăzneală: «Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul încins și din mîna ta, împărate! Dar chiar de nu se va întîmpla așa, să știi, împărate, că noi nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina idolului de aur pe care l-ai ridicat!»

Nebucadnețar, clocotind de mînie, porunci celor mai puternici ostași din garda lui să-i lege pe nesupușii iudei și să-i arunce într-un cuptor încins. Oștenii îi îndepliniră crîncena poruncă, dar flăcările arzătoare ale cuptorului îi mistuiră pe loc. Împăratul se uită în vîlvătaia cuptorului și strigă înspăimîntat: «N-am aruncat noi în mijlocul focului trei oameni legați?.. Și acum văd patru oameni dezlegați umblînd vii și nevătămați în mijlocul focului. Și chipul celui de-al patrulea seamănă cu Fiul lui Dumnezeu!» Și apropiindu-se de gura cuptorului, adăugă: «Șadrac, Meșac și Abed-Nego, robii Dumnezeului Celui Preaînalt, ieșiți afară și veniți la mine!»

Și atunci cei trei tineri ieșiră din mijlocul focului și toată lumea văzu că flăcările nu avuseseră nici o putere asupra lor. Nici perii capului nu li se pîrliseră, nici hainele nu suferiseră cîtuși de puțin. Nici măcar mirosul de foc nu se prinsese de ei.

Văzînd așa, împăratul rosti din toată inima: «Binecuvîntat fie Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego care a trimis pe îngerul Său și a izbăvit pe robii Săi... Căci mari și minunate sînt semnele și minunile Lui. Iar împărăția Lui este veșnică și stăpînirea Lui dăinuiește din neam în neam». Și Nebucadnețar le dăruie celor trei tineri neînfricați demnități și mai mari în cuprinsul împărăției sale.

Daniel cap. 3

După Nebucadnețar împărat al Babilonului deveni fiul său Belșatar. Odată el dădu un mare ospăț la palat pentru o mie din înalții săi demnitari și porunci slugilor să aducă la masă tacămurile de aur și argint, pe care tatăl său le luase din templul de la Ierusalim. Iar când porunca îi fu îndeplinită, împăratul și toți demnitarii lui, precum și femeile acestora, băură vin din vasele sfântului locaș, preamărindu-i pe dumnezeii lor de aur, argint, aramă, fier, lemn și piatră.

Deodată în toiul petrecerii apăru pe perete o mînă, degetele căreia prinseră să scrie la lumina sfeșnicului cîteva cuvinte tainice. În fața acelei neobișnuite apariții împăratul se schimbă la față și se tulbură adînc. El se muie deodată și genunchii începură să-i tremure. Speriat de moarte, Belșatar chemă grabnic pe toți înțelepții Babilonului, promișînd că-l va îmbrăca în purpură și-i va da locul al treilea în guvernarea împărăției celui care va putea tălmăci misterioasa inscripție de pe perete. Dar nimeni dintre înțelepții Babilonului n-a fost în stare să o facă.

Atunci împărăteasa îi povesti soțului ei despre prorocul Daniel, zicînd că în omul acela sălășluiește Duhul Dumnezeului Celui Sfînt, că este plin de lumină și înțelepciune și are darul de a tălmăci visele, de a explica tainele cele mai ascunse și de a dezlega lucrurile cele mai încurcate. Daniel fu adus înaintea împăratului, care-i ceru să-i citească și să-i tălmăcească cuvintele neînțelese.

Daniel îi zise lui Belșatar că în trufia lui acesta l-a mîniat pe Domnul, aducînd vasele sfinte din templu ca să bea vin din ele și să-și slăvească idoli. Apoi adăugă: «Iată aici stă scris: MENE, MENE, TECHEL, UFARSIN*. Iată înțelesul acestor cuvinte: MENE – Dumnezeu a numărat zilele domniei tale și i-a pus capăt; TECHEL – ai fost cîntărit și ai fost găsit ușor; UFARSIN – împărăția ta este împărțită și dată mezilor și perșilor.

Belșatar înțelese atunci cuvintele Domnului și la porunca lui slugile îl îmbrăcară pe Daniel în purpură, îi puseră la gît un lăncșor de aur și-l vestiră drept al treilea guvernator al împărăției».

Prorocirea Domnului se împlini chiar în acea noapte: Belșatar a fost omorît și tronul Babilonului a fost ocupat de împăratul Darius Medul**.

Daniel 5, 1-31

*Mene – Techel – Ufarsin (sau Peres) – cuvinte din limba caldeeană cu sensul de: Numărat, Cîntărit, Împărțit.

**Darius Medul – din seminția mezilor.

DANIEL SE ROAGĂ

Dimpăratul Darius, care preluase tronul după moartea lui Belșatar, era și el un om trufaș și se închina la idoli. Cu toate acestea îl îndrăgise din toată inima pe Daniel, pe care-l aprecia pentru înaltul duh și deosebita lui înțelepciune.

Sub domnia lui Darius provinciile imperiului erau administrate de o sută douăzeci de guvernatori, aflați sub controlul a trei conducători supremi. Unul dintre aceștia era Daniel. Guvernatorii, numiți și satrapi, răspundeau de activitatea lor în fața celor trei, ca să nu-l împovăreze peste măsură pe împărat. Întrucât Daniel îi întrecea cu autoritatea lui pe toți ceilalți demnitari și satrapi, împăratul intenționa să-l pună la cîrma guvernului său. Atunci demnitarii și satrapii căutară să-l pîrască împăratului, dar nu izbutiră să găsească un pretext mai potrivit, «...pentru că își îndeplinea cu credință îndatoririle și nu se făcea vinovat de nici o greșală».

În cele din urmă curtenii puseră la cale un plan viclean, ca să-l ponegrească pe Daniel în fața împăratului. Ei știau cu cîtă ardoare se ruga Daniel zilnic Dumnezeului său. De aceea îl rugară pe împărat să scoată o lege prin care oricine va înălța timp de treizeci de zile rugi către vreun dumnezeu sau către vreun om, afară de împăratul Darius, să fie aruncat într-o groapă cu lei.

Neștiind adevăratul motiv al cererii lor, împăratul consimți și semnă decretul.

Aflînd de noua lege, Daniel însă nu încetă să se închine Dumnezeului său. El avea obișnuința să îngenuncheze și să se roage în chiliea lui de trei ori pe zi. Ferestrele chiliei dădeau spre Ierusalim, orașul lui natal, în templul căruia, pînă la distrugerea lui, dăinuia slava lui Dumnezeu. Rugăciunile îi insuflau lui Daniel putere spirituală, mîngîire, aducîndu-i și binecuvîntarea Domnului.

Invidioșii, care unelteau împotriva lui Daniel și-l pîndeau întru-na, îl surprinseră în chiliea lui rugîndu-se Dumnezeului său și-l pîrîră pe loc împăratului.

Daniel 6, 1-11

DANIEL ÎN GROAPA CU LEI

Curtenii, care îl urau pe Daniel, îl denunțară împăratului nu numai că-l nesocotește și pe el și decretul semnat de acesta, dar se mai și roagă Dumnezeului său de trei ori pe zi. Auzind așa, împăratul se întristă adânc și hotărî să-l salveze pe Daniel. Curtenii însă îi aduseră aminte că după lege nici un decret împărătesc nu putea fi schimbat. Cu inima grea împăratul porunci atunci ca Daniel să fie aruncat într-o groapă cu lei. Știind însă că Dumnezeul lui este un Dumnezeu mareț, el îi zise lui Daniel: «Dumnezeul tău, căruia necurmat îi slujești, El te va scăpa!» Și se întoarse la palat atât de mîhnit, că se culcă fără să mănînce și toată noaptea nu putu să închidă un ochi. În revărsatul zorilor se sculă și se duse în grabă la groapa cu lei. Apropiindu-se de marginea ei, împăratul strigă cu glasul plin de jale: «Daniel, slujitorul Dumnezeului Celui Viu, a putut oare Dumnezeul tău, căruia I te închini neîncetat, să te scape de lei?» Daniel îi răspunse: «Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său și a astupat gura leilor, care nu mi-au cășunat nici un rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui. Precum nici înaintea ta, împărate, n-am făcut nici un rău». Darius porunci să-l scoată din groapă și se bucură nespus, văzîndu-l teafăr și nevătămat. «Și în locul profetului, împăratul porunci ca oamenii care acuzaseră pe Daniel să fie aruncați în groapa cu lei... Dar nu apucară ei să ajungă pe fundul gropii, că leii se și năpustiră asupra lor și-i sfîșiară pe loc».

După împlinirea aceasta împăratul Darius trimise o scrisoare în tot cuprinsul împărăției sale, cerînd tuturor popoarelor să-L cinstească pe Dumnezeul lui Daniel, căci El este Dumnezeul Cel viu și veșnic și stăpînirea Lui este fără sfîrșit. «El salvează și mîntuiește, El face semne și minuni în ceruri și pe pămînt. El a izbăvit pe Daniel din ghearele leilor!»

Daniel 6, 12–28

ÎNTOARCEREA IUDEILOR DIN CAPTIVITATE

Dre cum am citit mai înainte, oștirile asiriene au cucerit regatul de nord al Israelului și au dus poporul în captivitate. Evenimentul acesta a avut loc cu șapte sute de ani înainte de nașterea lui Cristos. Peste o sută de ani armatele unite ale mezilor și babilonenilor au distrus cetatea Ninive după doi ani de asediu. Babilonul, devenind un stat puternic, jefuia popoarele învecinate, printre care și regatul de sud cu Ierusalimul, ducându-i pe iudei în exil.

Dar și puternicului imperiu babilonean îi veni sfârșitul. El a fost cucerit de către mezi și perși. Curînd însă împăratul perșilor Cyrus a autorizat întoarcerea din captivitate a iudeilor la locurile lor de baștină: «Așa vorbește Cyrus, împăratul perșilor: «Domnul, Dumnezeul cerurilor mi-a dat toate împărățiile pămîntului și mi-a poruncit să-I construiesc o casă în Ierusalim, care este în Iuda. Cine dintre voi este din poporul Lui... să se ducă la Ierusalim, în Iuda, și să construiască acolo casa Domnului Dumnezeului lui Israel».

Și astfel s-au întors în patrie mai bine de patruzeci de mii de evrei, cei mai mulți fiind iudei, adică evrei din seminția lui Iuda, precum și oameni din celelalte unsprezece seminții ale lui Israel. Mulți au rămas însă pe teritoriul Persiei.

În al doilea an după întoarcerea în patrie israeliții adunați la Ierusalim au hotărît să ridice din ruine templul Domnului și au pus temelia noului templu. «Mulți dintre preoți și dintre leviți, precum și dintre capii de familie mai în vîrstă, toți acei care văzuseră casa de odinioară, plîngeau cu voce tare cînd se punea sub ochii lor temelia acestei clădiri. Mulți alții își arătau bucuria prin strigăte, așa încît nu se puteau deosebi strigătele de bucurie de plînsetele poporului; căci poporul scotea mari strigăte și zgomotul se auzea pînă departe». Zorobabel, nepotul împăratului iudeu Ieconia, conducea lucrările de construcție a noului templu. Însă popoarele ce se așezaseră între timp acolo unde înainte locuiau israeliții îi priveau cu dușmănie și căutau să împiedice construcția, amenințându-i pe evrei și învinuindu-i înaintea împăratului persan Ahașveroș. Astfel ei au reușit să oprească lucrările de construcție ale templului pentru o perioadă de cincisprezece ani – pînă avea să urce pe tron noul împărat persan Darius. (E vorba de un alt Darius, nu de acel care a cucerit Babilonul).

Împăratul Darius a confirmat porunca dată anterior de Cyrus și a trimis la Ierusalim o scrisoare cu edictul privitor la construcția templului. «Casa a fost terminată în ziua a treia a lunii Adar, care a fost în al șaselea an al domniei împăratului Darius». Templul acesta era mult mai mic decît minunatul templu, construit de Solomon în urmă cu mai bine de patru sute cincizeci de ani.

ÎMPĂRĂTEASA ESTERA

Împăratul persan Ahașveros hotărî să se căsătorească. El trimise crainici care să caute și să adune la palatul din Suza toate fetele frumoase din împărăția sa, pentru a-și alege de nevastă pe cea mai frumoasă dintre ele. Timp de douăsprezece luni ele erau pregătite spre a fi înfățișate împăratului. Pe atunci în Persia locuiau mulți evrei captivi, aduși de oștirile asiriene și babilonene. «În capitala Suza era un iudeu (evreu din regatul iudaic) numit Mardoheu. El o creștea pe Hadasa*, fiica unchiului său, deoarece ea nu avea nici tată, nici mamă. Fata era mândră la statură și frumoasă la vedere. Mardoheu o înfiase după moartea tatălui și a mamei ei. Odată cu fetele, în casa împăratului a fost adusă și Estera. Împăratul a îndrăgit-o pe ea mai mult decât pe toate celelalte fete, i-a pus pe frunte coroana și a făcut-o împărăteasă. În cinstea Esterei el dădu un mare ospăț tuturor demnitarilor și slujitorilor lui și împărți daruri cu generozitate împărătească. La sfatul lui Mardoheu Estera nu-și dădu pe față nici obîrșia și nici neamurile».

După aceasta împăratul îl înălță pe unul din demnitarii săi Haman, numindu-l mai presus de toate căpeteniile perșilor. «Toți slujitorii împăratului se închinău și se aruncau cu fețele la pământ înaintea lui Haman, căci așa poruncise împăratul. Numai Mardoheu nu se închina și nu-și pleca fața la pământ... Văzînd așa, Haman se umplu de mînie și puse gînd să stîrpească pe toți iudeii care se aflau în împărăția lui Ahașveros».

«Atunci Haman îi zise împăratului Ahașveros: «În toate ținuturile împărăției tale este risipit un popor deosebit între popoare, care are legi diferite de ale tuturor popoarelor și nu se supune legilor împăratului». Și împăratul îi zise lui Haman: «Fă cu el ce vrei». Și au fost trimise scrisori prin crainici în toate ținuturile împărăției, ca să stîrpească, să omoare și să piardă pe toți iudeii, tineri și bătrîni, prunci și femei, într-o singură zi, în ziua a treisprezecea a lunii a douăsprezecea, adică luna Adar, și să li se jefuiască averile... În fiecare ținut, unde ajungea porunca împăratului și decretul lui, era o mare jale printre iudei: oamenii posteau, plîngeau și se văietau...»

continuare

*Hadasa – numele ebraic al împărătesei Estera.

ÎMPĂRĂTEASA ESTERA

continuare

Aflînd despre decretul împărătesc, Mardoheu veni la curte să-i dea de știre Esterei «și o îndemnă să se ducă la împărat și să-l roage să se milostivească și să cruțe viața poporului ei». Estera îi răspunse lui Mardoheu printr-o slugă: «Este o lege care pedepsește cu moartea pe oricine, fie bărbat, fie femeie, care intră la împărat, în curtea interioară, fără să fie chemat. Scapă cu viață numai acela, căruia împăratul îi întinde sceptrul său de aur. Iar eu n-am fost chemată la împărat de treizeci de zile». La rîndul lui Mardoheu îi răspunse Esterei: «Să nu-ți închipui că numai tu vei scăpa dintre toți iudeii, pentru că ești în casa împăratului: căci dacă vei tăcea acum, ajutorul și scăparea vor veni din altă parte pentru iudei. Și tu și casa ta veți pieri. Și cine știe dacă nu cumva chiar soarta te-a adus pentru un timp ca acesta la împărăție!» Răspunsul Esterei sună astfel: «Du-te, strînge pe toți iudeii care se află în Suza și postește pentru mine trei zile, fără să mîncăți sau să beți nici noaptea, nici ziua. Și voi posti și eu cu slujnicele mele și apoi mă voi duce la împărat, deși aceasta-i împotriva legii, și de va fi să pier, voi pieri». Între timp răutăciosul Haman pregăti «o spînzurătoare înaltă de cincizeci de coți... ca Mardoheu să fie spînzurat pe ea».

A treia zi Estera își puse veșminte împărătești și veni la domnul țării care stătea pe tronul lui. «Împăratul îi întinse Esterei sceptrul lui de aur. Estera atinse vârful sceptrului» și-l invită să vină în aceeași zi la un ospăț împreună cu Haman. Și ei au venit. Împărăteasa îi rugă să vină la ospăț și a doua zi. Împăratul îi zise Esterei: «Ce dorești, împărăteasă Estera? Chiar dacă vei cere jumătate din împărăție, ți se va da». Atunci ea răspunse: «Iată rugămintea mea: cruță-mi viața și salvează poporul meu! Căci eu și poporul meu sîntem vînduți spre a fi stîrpiți, înjunghiați și sortiți cu toții pieirii». Astfel află împăratul că soția lui era evreică și înțelese mîșelia lui Haman. La porunca împăratului Haman a fost spînzurat de copacul pregătit pentru Mardoheu.

Însă în imperiul persan era cu neputință să anulezi sau să schimbi un decret ca cel despre nimicirea iudeilor, întrucît purta numele împăratului și era întărit cu pecetea lui. Dar la porunca lui cărturarii au întocmit un alt decret prin care «împăratul îi autoriza pe iudei, în orice cetate s-ar fi aflat, să se adune și să-și apere viața... Crainicii plecară îndată cu porunca împăratului, călări pe cai și cafrii iuți», ca să transmită acest decret guvernatorilor celor o sută douăzeci și șapte de provincii din India pînă în Etiopia.

În amintirea salvării evreilor, Mardoheu a inițiat sărbătoarea anuală Purim, oficiată și astăzi de către evrei în zilele de 14 și 15 ale lunii evreiești Adar (martie).

Estera cap. 1-10

NEEMIA RECONSTRUIEȘTE ZIDURILE IERUSALIMULUI

Neemia era un înalt demnitar la curtea împăratului persan Artaxerxe* în orașul de reședință Suza.

Un israelit, întors de curînd din Ierusalim în Persia, îi povestește lui Neemia despre starea tragică în care se afla Iudeia: «Cei care au supraviețuit captivității, se află în țară în cea mai mare mizerie și ocară; zidurile Ierusalimului zac în ruine și porțile sînt arse de foc». Auzind așa, Neemia se lasă la pămînt și începu să plîngă și să se vaiete multe zile la rînd, postind și înălțînd rugăciuni fierbinți Dumnezeului cerurilor.

La rugămintea lui Neemia, împăratul Artaxerxe îi acordă permisiunea de a pleca la Ierusalim și a reclădi zidurile orașului.

Întorcîndu-se la Ierusalim, Neemia cu alți israeliți se apucă îndată să ridice orașul din ruine. Vestea ajunsese la urechea dușmanilor israeliților care căutară prin tot felul de amenințări să împiedice reconstrucția zidurilor Ierusalimului. Însă Neemia își înarmă cu pricepere și iscusință toți oamenii. «Cei ce lucrau pe ziduri și cei ce duceau sau încărcau poverile, cu o mînă țineau unealta, iar cu alta arma. Fiecare din ei lucra încins cu sabia». Munceau la construcție și ziua și noaptea. Mîna lui Dumnezeu îi ocrotea pe ziditori și astfel după o sută patruzeci de ani de la distrugerea Ierusalimului de către oștirea babiloneană, în ciuda tuturor obstacolelor, reconstrucția zidurilor a fost definitiv încheiată.

«Cînd a venit luna a șaptea, tot poporul s-a adunat ca un singur om în piața din fața porții Apelor și a zis cărturarului Ezra să le citească din Cartea Legii lui Moise, pe care Domnul a dat-o lui Israel. Și preotul Ezra a adus Cartea înaintea adunării, alcătuită din bărbați și femei și din toți acei ce erau în stare să înțeleagă... și a citit din Lege de dimineață pînă la amiază. Toată lumea asculta cu luare aminte. Ezra a binecuvîntat pe Domnul, Dumnezeul cel Mare, și tot poporul a răspuns, ridicînd mîinile: «Amin! Amin!» Și și-au plecat capetele și s-au închinat înaintea Domnului pînă la pămînt».

Neemia cap. 1-8

*Artaxerxe – împărat al Persiei (465-425 î. de Cr.), fiul lui Xerxe, astfel fiul vitreg al Esterei, împărăteasa evreică.

POPORUL STRIGĂ CĂTRE DUMNEZEU

N a douăzeci și patra zi a lunii a șaptea toți fiii lui Israel s-au adunat, îmbrăcați în saci și presărați cu cenușă, pentru ținerea unui post. Și cei din neamul lui Israel s-au despărțit de toți străinii și au venit să-și mărturisească păcatele și fărădelegile lor și ale părinților lor. Au stat în picioare și au citit din Cartea Legii Domnului a patra parte din zi, și altă parte din zi au mărturisit și s-au închinat Domnului, Dumnezeului lor. Apoi Iosua, Bani, Cadmiel, Șebania, Buni, Șerebia, Bani și Chenani au urcat pe podiumul leviților și au strigat cu glas tare către Domnul. Și leviții au zis: «Sculați-vă și binecuvântați pe Domnul Dumnezeul vostru din eternitate în eternitate! Binecuvântat să fie Numele Tău cel slăvit, care este mai presus de orice binecuvântare și de orice laudă! Tu, Doamne, numai Tu ești Cel care ai făcut cerurile, cerurile cerurilor și toată oștirea lor și pământul cu tot ce este pe el, și mărire cu tot ce cuprind ele. Tu dai viață tuturor acestor lucruri și oștirea cerurilor se închină înaintea Ta».

Poporul se căia profund că păcătuisese și-l renegase pe Domnul, zicând: «Și acum, Dumnezeul nostru, Dumnezeule, mare, puternic și înfricoșător, Tu, păzitorul legământului și făcătorul de bine, nu socoti drept puțin lucru toate suferințele prin care am trecut noi, împărații noștri, căpeteniile noastre, preoții noștri, prorocii noștri, părinții noștri și tot poporul Tău, din zilele împăraților Asiriei până în ziua de azi. Tu ai fost drept în tot ce ni s-a întâmplat, căci Tu ai lucrat potrivit adevărului, iar noi am făcut rău... Pentru toate acestea noi am încheiat un legământ în scris sub care ne-am iscălit. Iar căpeteniile noastre, leviții noștri și preoții noștri și-au pus pecetea pe el. Cealaltă parte a poporului, preoții, leviții, ușierii, cântăreții, servitorii templului și toți cei ce se despărțiseră de popoarele străine, ca să urmeze Legea lui Dumnezeu, soțiile lor, fiii și fiicele lor, toți cei ce aveau cunoștință și pricepere, s-au unit cu frații lor, cu cei mai mari dintre ei. S-au legat cu blestem și jurământ să umble în Legea lui Dumnezeu, care fusese dată prin Moise, slujitorul lui Dumnezeu, să păzească și să împlinească toate poruncile, rînduielele și legile Lui».

Astfel citirea Cuvîntului Scripturii și rugăciunea către Domnul Dumnezeu au produs și pot să mai producă mari schimbări în viața omului.

Neemia 9, 1-6; 9, 32-10, 29

SUFERINȚELE LUI IOV

In țara lui Uț* trăia un bărbat evlavios, de o mare puritate morală și extrem de bogat, pe nume Iov. Era un om integru și cu frica lui Dumnezeu. Avea șapte fii și trei fiice.

Iov îl iubea pe Domnul și îl preamărea în rugăciunile Lui. Satana însă voia să-l piardă, năzuind să-l facă să nu mai preamărească Numele lui Dumnezeu și să păcătuiască împotriva Lui.

Odată satana se înfățișă înaintea lui Dumnezeu. Întrebat de unde vine, satana îi răspunse: «Am dat tîrcoale pe pămînt și l-am cutreierat dintr-un capăt în altul». Domnul îi zise satanei: «L-ai văzut pe slujitorul Meu Iov? Nimeni nu mai este ca el pe pămînt, drept și fără prihană, care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău». Atunci satana îi răspunse Domnului: «Oare fără pricină se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai înconjurat Tu cu un gard și pe el și casa lui, și toate ale lui? Ai binecuvîntat lucrurile mîinilor lui și turmele lui au umplut pămîntul. Dar ia întinde-Ți mîna și atinge tot ce-i al lui, să vedem atunci dacă nu te va blestema în față!»

Atunci Domnul hotărî să-i demonstreze dușmanului întregii omeniri că inima lui Iov îi este credincioasă și că Iov nu va înceta să-L iubească, orice s-ar întîmpla. Deaceia îi zise satanei: «Iată, îl dau în puterea ta! Numai nu te atinge de viața lui...»

De atunci diavolul începu să-l prigonească pe toate căile, abătînd asupra lui tot felul de nenorociri. El îl lipsi de toți copiii și-i ruină întreaga avere. Dar în loc să-L hulească pe Dumnezeu, Iov zicea: «Domnul a dat, Domnul a luat; fie Numele Domnului binecuvîntat!» Iar la jelaniile soției sale răspundea astfel: «Primim de la Dumnezeu binele și să nu primim și răul?» Și nu rosti nici un cuvînt prin care să păcătuiască înaintea Domnului. Satana însă nu se dădu bătut și-l lovi cu o boală necruțătoare – lepra. Suferințele lui erau cumplite și deznădejdea fără margini.

Iov avea trei prieteni care aflînd de nenorocirile ce se abătuseră asupra lui veniră să-l mîngîie. Dar, auzindu-l căinîndu-se, ei îl dojeniră, susținînd că Iov trebuie să fi greșit și el cu ceva, pentru că Dumnezeu nu pedepsește decît pe cei vinovați. Dar cu toată suferința, Iov nu și-a pierdut credința în Atotputernicul Creator, fiind convins că Domnul va veni negreșit în ajutorul lui.

Iov cap 1, 2, 4, 5

*Țara lui Uț – ținutul de baștină al lui Iov, situat după toate probabilitățile la hotarele Caldeei și Arabiei, între Edom și Eufrat.

IOV TRECE CU BINE TOATE ÎNCERCĂRILE

Nimeni nu s-a îndurat de Iov, afară de Domnul care îl supraveghea cu dragoste. Încrezător în Domnul, Iov zicea într-o sublimă declarație de credință: «Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că în ziua cea de pe urmă va ridica iar din pulbere această piele a mea ce se destramă. Și afară din trupul meu voi vedea pe Dumnezeu».

În timp ce prietenii discutau cu dînsul, se stîrni deodată vuietul unei furtuni puternice și din mijlocul aceluia miraculos vârtej se auzi glasul Domnului. Dumnezeu îi puna întrebări, la care Iov nu putea găsi un răspuns potrivit. În schimb acum el înțelegea mai limpede toată atotputernicia și măreția Creatorului.

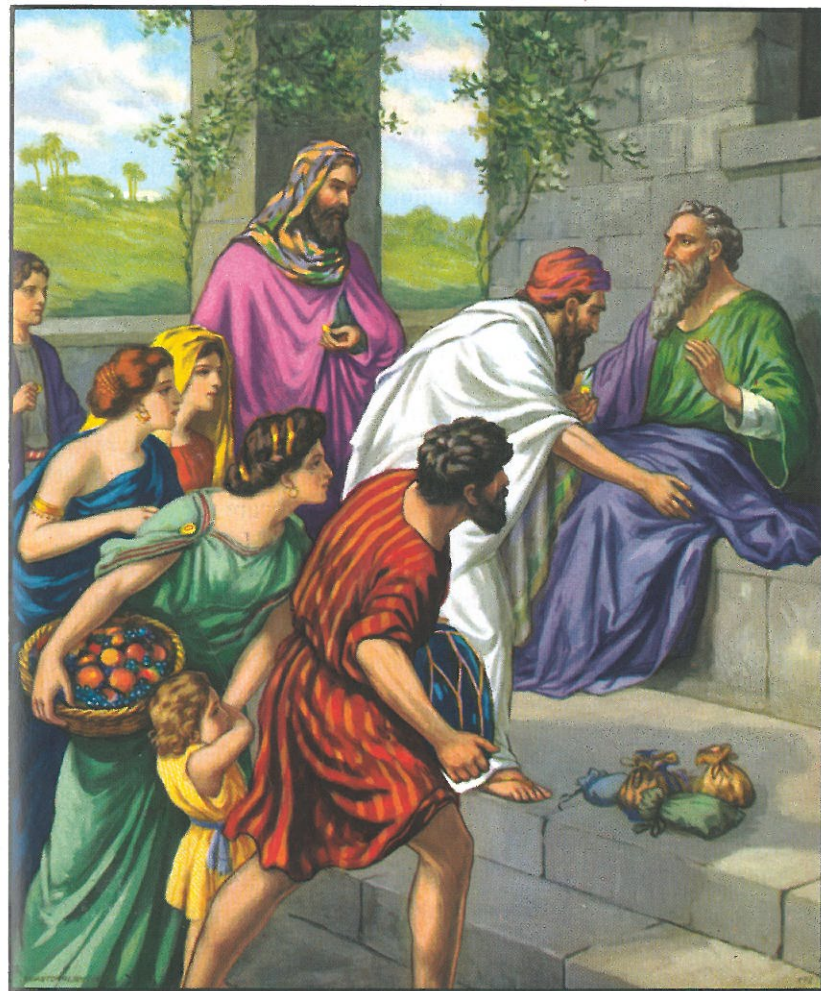
Cînd Domnul încetă să vorbească, Iov îi răspunse: «Știu că Tu poți totul și că nimic nu poate sta împotriva gîndurilor Tale».

După ce Iov a trecut cu bine încercările la care a fost supus, Dumnezeu l-a răsplătit din plin, trimițîndu-i de două ori mai mult decît avusese mai înainte. Iar prietenilor lui, care se dovediseră a fi niște consolatori jalnici, le-a spus că mînia Lui s-a aprins împotriva lor, pentru că n-au vorbit cu atîta dreptate despre El ca Iov. Deaceia Dumnezeu le-a poruncit să aducă o jertfă și numai atunci cînd Iov se va ruga pentru ei, o va accepta. Aceștia au făcut precum le poruncise Domnul și abia după rugăciunea lui Iov au fost iertați.

După încercările prin care Iov a trecut cu atîta răbdare, frații, surorile și vechii lui prieteni veniră să-l vadă și-i aduseră daruri. În ultimii ani ai vieții sale, drept răsplată pentru încrederea sa nețărmurită, Iov primi de la Domnul mai multe binecuvîntări decît primise vreodată pînă atunci. Și Iov mai trăi încă mult după nenorocirile ce se abătuseră asupra lui, și i se mai născură șapte fii și trei fiice. Și în toată țara nu erau femei mai frumoase ca fiicele lui Iov.

Iov muri bătrîn și încărcat de zile.

Iov 19, 25–26 și cap. 37–42

Psalmii sînt una din cele mai citite cărți ale Bibliei. Ea cuprinde 150 de psalmi, o culegere de poeme și cîntări aranjate pe muzică. Psalmii exprimă tot ce preocupă inimile credincioșilor lui Dumnezeu: durerea pentru fărădelegile de pe pămînt, speranța în biruința luminii asupra întinericului, recunoașterea propriilor păcate și setea mîntuirii de sus... Ceî mai inspirați psalmi se ridică pînă la întrezărirea profetică a lui Mesia – Mîntuitorul nostru Cristos. Acele versete, unde sufletul israelitului asuprit strigă către Dumnezeu, cerînd răzbunare împotriva dușmanilor lui, nu-și pot găsi desigur reflectarea în sufletul creștinului, care, potrivit învățaturii lui Isus, trebuie să-și iubească dușmanii.

De obicei se vorbește de «Psalmii lui David», fiindcă el este autorul acestor compuneri în marea lor majoritate, dar psalmi de inspirație divină au mai scris și alți autori.

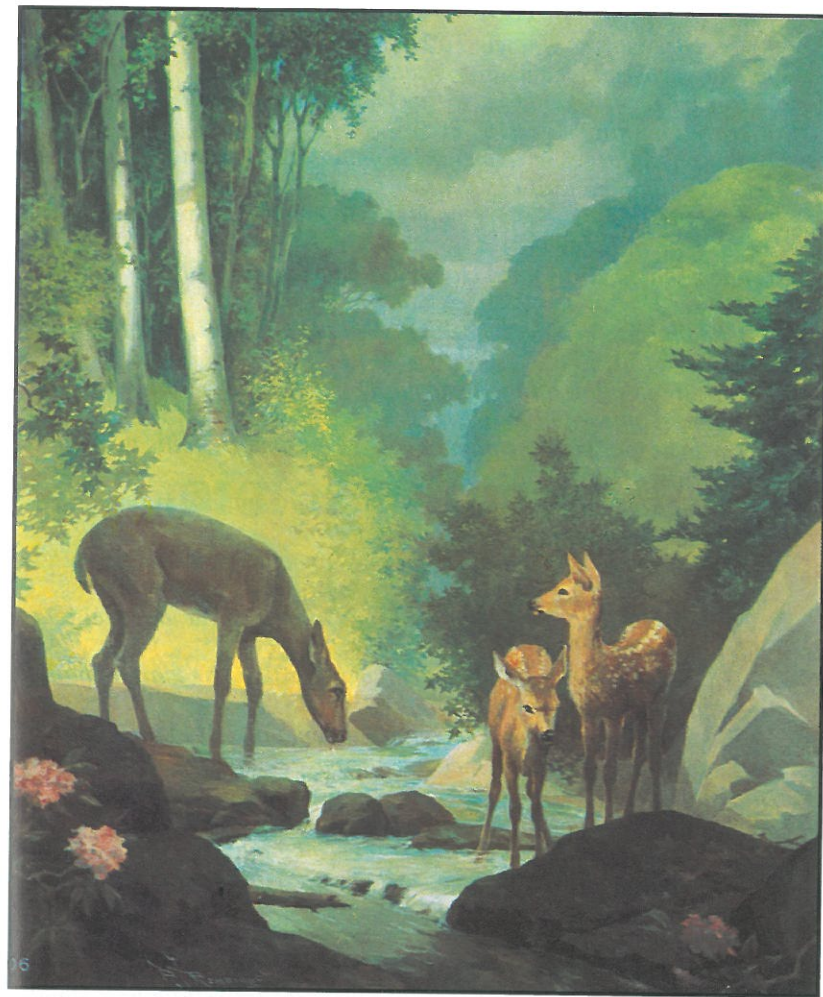
Mai jos cităm doi dintre acești psalmi, spre a vă oferi o imagine mai concretă despre conținutul lor. Aceste compuneri sînt realizate cu atîta măiestrie, că au servit drept izvor de inspirație multor rugăciuni creștine de mai tîrziu.

Psalmul 121. O cîntare a treptelor.

«Îmi ridic ochii spre munți, de unde va veni ajutorul meu. Ajutorul îmi vine de la Domnul, Care a făcut cerurile și pămîntul. El nu va lăsa să ți se clatine piciorul. Cel care te păzește nu va dormita. Iată, nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzește pe Israel. Domnul este păzitorul tău, Domnul este umbra ta pe mîna ta cea dreaptă. De aceea soarele nu te va bate ziua, nici luna noaptea. Domnul te va păzi de orice rău, ocrotindu-ți sufletul. Domnul va păzi intrarea și ieșirea ta de acum și pînă în veac».

Psalmul 150

«Lăudați pe Domnul! Lăudați pe Domnul în locașul Său cel sfînt, lăudați-L în tăria cerului, unde se arată puterea Lui! Lăudați-L pentru faptele Sale cele mari! Lăudați măreția Sa nemărginită! Lăudați-L cu sunet de trîmbiță, lăudați-L cu psalterioane și harpe! Lăudați-L cu timpane și jocuri, lăudați-L cu strune și organe. Lăudați-L cu chimvale sunătoare, lăudați-L cu chimvale zîngănitore! Tot ce are suflare să laude pe Domnul! Lăudați pe Domnul!»

Una din cărțile Bibliei se numește «Cartea Proverbelor lui Solomon». Proverbele, scrise în cea mai mare parte de înțeleptul împărat Solomon, conțin povești scurte și concise, adresate în special celor tineri. Subiectele proverbelor sînt: înțelepciunea, neprihănirea, frica de Domnul, știința, morala, înfrînarea poftelor, sîrguința, stăpînirea de sine, încrederea în Dumnezeu, grija pentru cei săraci, mărînimie față de vrăjmași, creșterea și educarea copiilor, cinstea, dreptatea, bunul simț, etc. Iată unele din ele:

«Frica de Domnul este începutul cunoștinței; dar nesăbuiții ne-socotesc înțelepciunea și învățătura. Ascultă, fiul meu, învățătura tatălui tău și nu te lipsi de îndrumările mamei tale!

Fiul meu, dacă niște păcătoși vor să te amăgească, nu te lăsa cîștigat de ei!

Încrede-te în Domnul din toată inima și nu te bizui pe înțelepciunea ta. Recunoaște-L în toate căile tale, și el îți va netezi cărările.

Fiul meu, nu disprețui pedeapsa Domnului și să nu-ți fie neplăcută mustrarea Lui. Căci Domnul mustră pe cine iubește, ca un părinte pe copilul în care-și găsește plăcerea.

Eu iubesc pe cei care mă iubesc și cei care mă caută cu tot dinadinsul mă vor găsi.

Cine asuprește pe sărac, aduce ocară Ziditorului său, dar cine are milă de cel nevoiaș, îl cinstește.

Dreptatea înalță un popor, dar păcatul este rușinea popoarelor. Inima omului se gîndește pe ce cale să meargă, dar Domnul îi îndreaptă pașii.

Cine jefuiește pe tatăl său și alungă pe mama sa este un fiu care aduce rușine și dispreț.

Învăță pe tînăr calea ce trebuie să urmeze și cînd va îmbătrîni nu se va îndepărta de ea.

Fiul meu, dă-mi inima ta și să găsească plăcere ochii tăi în căile mele.

Dacă vrăjmașul tău este flămînd, dă-i pîine să mănînce, dacă-i este sete, dă-i apă să bea».

MEMORAȚI VERSETELE DIN PSALTIRE

Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori. (1, 1)

Cei care cunosc Numele Tău se încred în Tine, căci Tu, Doamne, nu părăsești pe cei ce Te caută. (9, 10)

Cerurile vorbesc de slava lui Dumnezeu și tăria lor vestește lucrarea mâinilor Lui. (19, 1)

Tot pământul să se teamă de Domnul! Toți locuitorii lumii să tremure înaintea Lui! (33, 8)

Cunoașteți-L și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El! (34, 8)

Încredințează-ți soarta Domnului, încrede-te în El și El va împlini! (37, 5)

Cheamă-mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări. (50, 15)

Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic! (51, 10)

Ca să se cunoască pe pământ calea Ta și printre toate neamurile mîntuirea Ta! (67, 2)

Pînă a se fi născut munții și pînă a crea pământul și lumea, Tu ești Dumnezeu înainte de toți vecii. (90, 2)

Dar Domnul este limanul meu, este stîncă adăpostului meu. (94, 22)

Binecuvîntează, suflete al meu, pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui! (103, 2)

Cît de sus sînt cerurile față de pământ, atît este de mare bunătatea Lui pentru cei care se tem de El. (103, 11)

Frica de Domnul este începutul înțelepciunii. (111, 10)

Domnul este de partea mea, nu mă tem de nimic: ce poate să-mi facă omul? (118, 6)

Al Tău sînt, mîntuiește-mă... (119, 94)

Cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu bucurie. (126, 5)

Domnul este lîngă toți cei care Îl cheamă, lîngă cei ce Îl cheamă în adevăr. (145, 18)

Popoare, încredeți-vă în El în orice timp; vărsați-vă inimile înaintea Lui! Dumnezeu este adăpostul nostru. (62, 8)

Cum își va ține tînărul curată cărarea? Îndreptîndu-se după Cuvîntul Tău. (119, 9)

Cuvîntul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea. (119, 105)

**Cuvîntul Tău
este o candelă
pentru
picioarele mele,
și o lumină
pe cărarea mea.**

Ps. 119, 105

CARTEA PREDICATORULUI

In Biblie «Eclesiastul*» sau «Cartea Predicatorului» urmează imediat după «Cartea Proverbelor lui Solomon». Se compune din 12 capitole și conține minunate maxime pline de înțelepciune, asemănătoare cu poveștile din Cartea Proverbelor lui Solomon. Iată câteva versete:

«O, deșertăciune a deșertăciunilor, zice Eclesiastul, o, deșertăciune a deșertăciunilor! Totul este deșertăciune».

«Mai bună este întristarea decât râsul. Căci prin întristarea feței inima se face mai bună... Înțelepciunea este mai de preț decât armele de război; dar un singur păcătos nimicește mult bine... Cine sapă o groapă, cade singur în ea și cine surpă un zid va fi mușcat de un șarpe... Aruncă-ți pâinea pe ape și după multe zile o vei găsi iarăși...»

«Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile inimii tale și plăcute ochilor tăi; dar să știi că pentru toate acestea Dumnezeu te va chema la judecată...»

«Dar adu-ți aminte de Creatorul tău în zilele tinereții tale, înainte de a veni zilele cele rele și de a se apropia anii când vei zice: «Nu găsesc nici o plăcere în ei»; înainte de a se întuneca soarele și lumina, luna și stelele, și înainte de a se întoarce norii îndată după ploaie; în ziua când tremură paznicii casei (mâinile) și se încovoie bărbatii cei puternici; când se opresc cei ce macină (dinții), căci s-au înpuținat; când sînt întunecați cei ce se uită pe ferestre (ochii) și se închid cele două uși dinspre stradă (buzele); când uruitul morii slăbește, te scoli la ciripitul unei păsări și fiicele cîntecului se aud înăbușit; te temi de orice înălțime și te sperii pe drum; migdalul înflorește** și lăcusta abia se tîrăște, iar pofta nu se mai simte; căci omul merge spre casa lui cea veșnică și bocitorii cutreieră străzile, înainte de a se rupe funia de argint, de a se sfărîma vasul de aur, de a se sparge găleata la izvor sau de a se strica roata de la fîntînă; și țărîna se întoarce în pămînt cum a fost și duhul se întoarce la Dumnezeu, Care l-a dat».

*Eclesiastul – numele Predicatorului în Septuaginta (latinește «Șaptezeci» – prima traducere în limba greacă, după originalul ebraic, a cărților Vechiului Testament.

**Migdalul înflorit – referire la perii cărunți ai omului care îmbătrînește.

PROROCII

Domnul se adresa adesea poporului Israel prin proroci, oameni cu o deosebită chemare. Ei nu erau doar prezicători ai viitorului, precum consideră unii astăzi. Dumnezeu trimitea proroci, alegându-i dintre israeliții din Regatul de nord și cel de sud, care să facă cunoscut poporului voia Lui, conform revelațiilor Sale, și să avertizeze oamenii despre pericolul păcatului și idolatriei, vorbindu-le despre mărețele lucrări trecute și viitoare ale lui Dumnezeu. Prorocii veneau cu mesajul lor mai ales în acele perioade când împărații, preoții și poporul cădeau în rătăcire și se depărtau de căile Domnului, când regatele erau amenințate de războaie, foamete și alte nenorociri. Amintind de faptele Domnului din trecut, prorocii trezeau în conștiința neamurilor necesitatea unei depline supunerii lui Dumnezeu, nu numai respectarea ritualurilor religioase; ei prevesteau pedepsele viitoare – invazia popoarelor păgâne asupra îndărătnicului Israel, precum și pedepsirea acestor popoare de către Domnul pentru răul cauzat Israelului; despre împrăștierea poporului Israel în toată lumea și întoarcerea lui în pământul făgăduit. Ei au prezis venirea lui Mesia, adică Unsul Domnului, moartea Lui întru mântuirea Israelului și întregii lumi, învierea lui; au vorbit despre luminosul viitor în care Mesia va veni pentru a doua oară și va împărăți...

Unii din proroci au scris cărți profetice. Biblia conține 17 cărți profetice. După numărul paginilor ele reprezintă a cincea parte a Bibliei. Aceste cărți au fost scrise de 16 proroci (Ieremia a scris două). Iată numele acestor proroci într-o aproximativă ordine cronologică: Ioel, Iona, Amos, Osea, Isaia, Mica, Țefania, Naum, Ieremia, Habacuc, Obadia, Daniel, Ezechiel, Hagai, Zaharia și Maleahi. Ordinea cărților profetice în Biblie nu corespunde scrierii lor cronologice. E bine să memorați numele tuturor prorocilor, ca să găsiți mai lesne cărțile lor în Biblie.

PROROCUL ISAIA

Prorocul Isaia a trăit în Israel cu multe sute de ani înaintea erei noastre, adică pînă la Nașterea lui Cristos. El apăra slava lui Dumnezeu cu o deosebită ardoare, demasca religiozitatea fățarnică a poporului israelit îndepărtat de la Domnul, chemîndu-i pe păcătoșii înrăiți la pocăință. El a prevestit soarta multor orașe și prezicerile sale s-au realizat întocmai. Isaia chema mereu poporul să se bizuie pe Domnul. Iată una din chemările lui: «Nu-L știi? Nu L-ai auzit? Dumnezeu Cel veșnic, Domnul, Creatorul extremităților pămîntului, El nu obosește, nici nu poate fi golit de putere; înțelepciunea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui care nu mai este în stare de nimic. Flăcări obosesc și sînt storși de putere, finerii se clatină și cad; dar cei care se încred în Domnul își înnoiesc puterea și zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc, umblă și nu se istovesc!»

Isaia a anunțat profetic nașterea lui Mesia – Mîntuitorul lumii, Isus Cristos. În cartea sa a expus ațit de clar istoria nașterii lui Cristos, a vieții, suferințelor, morții și învierii Lui, încît ai impresia că vedea încă de pe atunci fapte ce aveau să se întîmple cu sute de ani mai tîrziu și despre care citim astăzi în cărțile Noului Testament. Aceasta ne dovedește încă odată inspirația divină a Bibliei, care este compusă din cărți scrise de diferiți oameni în diferite epoci.

«...El a purtat suferințele și durerile noastre și le-a luat asupra Lui; și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smert. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și rănilile Lui ne-au tămăduit. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. El a fost asuprit și chinuit, dar nu Și-a deschis gura; ca un miel care-l duci la tăiere și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund, nu Și-a deschis gura».

Isaia 40, 28–31; 53, 4–7

«DIN SĂBIILE LOR ÎȘI VOR FĂURI FIARE DE PLUG»

In cartea prorocului Isaia printre numeroasele prorociri citim despre timpul din urmă și despre Împărăția multașteptatului Mesia, Mântuitorul și Stăpînitorul lumii promis de Dumnezeu:

«Se va întîmpla în zilele de pe urmă
că muntele casei Domnului va fi întemeiat
ca cel mai înalt munte;
se va înălța deasupra dealurilor
și toate popoarele se vor tălăzui spre el.
Și multe popoare se vor duce la el și vor zice:
“Veniți să ne urcăm pe muntele Domnului,
la casa Dumnezeului lui Iacov,
ca să ne învețe căile Lui
și să umblăm pe cărările Lui”.
Căci din Sion va ieși legea
și din Ierusalim cuvîntul Domnului.
El va fi Judecătorul neamurilor,
El va hotărî între un mare număr de popoare,
așa încît din săbiile lor își vor făuri fiare de plug
și din sulițele lor cosoare:
nici un popor nu va mai scoate sabia
împotriva altuia
și nu va mai învăța să facă război».

Isaia 2, 2–4

ȘI NU VA FI PE PĂMÎNT RĂUTATE

Domnul i-a destăinuit prorocului Isaia viitorul împărăției lui Mesia – Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, când nu va fi pe pământ nici răutate, nici nenorocire.

«El va judeca pe cei săraci cu dreptate
și va hotărî cu nepărtinire asupra oropsiților țării;
va lovi pământul cu toiagul gurii Lui
și va omorî pe cel rău cu suflarea buzelor Lui.
Dreptatea va fi brîul coapselor Sale
și credincioșia brîul mijlocului Său.
Atunci lupul va locui împreună cu mielul
și leopardul se va culca împreună cu iedul;
vițelul, puiul de leu și vitele
îngrășate vor fi împreună
și le va mîna un copilaș;
vaca și ursoaica vor paște la un loc
și puii lor vor avea acelaș culcuș.
Leul va mîncea paie ca boul,
pruncul care suga se va juca lîngă cuibul năpîrcii
și copilul întărcat va băga mîna în vizuina aspidei.
Nu se va face nici un rău și nici o pagubă
pe tot muntele Meu cel sfînt:
căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului,
ca fundul mării de apele care-l acoperă».

Isaia 11, 4-9

PROROCUL OSEA

Am citit despre îndepărtarea de Domnul, despre nelegiuirile și idolatria practică de poporul evreu din Regatul de nord al Israelului. Pentru ca să întoarcă poporul israelit și pe împărații lui în făgașul adevărului, Domnul trimitea proroci renumiți și numeroase pedepse, dar zadarnic. Împărații și poporul continuau să trăiască în fărădelege și să se închine idolilor. Deaceia Domnul a hotărât să distrugă această împărăție, dând poporul pe mâna cotropitorilor.

Prorocii Osea*, Isaia și Mica au trăit în perioada dinaintea căderii împărăției. În cartea prorocului Osea relațiile dintre Dumnezeu și Israel sînt redată sub forma unei căsătorii, iar viclenia poporului – prin necredința soției față de bărbat. Iată cum vorbește prorocul Osea despre îndărătnicia poporului:

«Ascultați cuvîntul Domnului, fii ai lui Israel! Căci Domnul are o judecată cu locuitorii țării, pentru că nu este adevăr, nu este îndurare, nu este cunoștință de Dumnezeu în țară. Jurăminte strîmbe, minciuni, ucideri, hoții, adultere, vărsări de sînge, toate s-au înmulțit fără măsură. Poporul Meu pierde din lipsă de cunoaștere. Fiindcă ai lepădat cunoașterea, și Eu te voi lepăda și nu-Mi vei mai sluji ca preot. Fiindcă ai uitat legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe fiii tăi... Nu te bucura, Israel, nu te înveseli ca alte popoare, pentru că ai dus o viață desfrînată, părăsind pe Dumnezeul tău...»

Prorocul mai spune că dacă poporul se va întoarce și se va căi înaintea Domnului, Dumnezeu îl va binecuvînta: «Întoarce-te, Israel, la Domnul Dumnezeul tău! Căci ai căzut prin nelegiuirea ta. Luați cu voi rugi de pocăință și întoarceți-vă la Domnul... Le voi vindeca orice alunecare de la credință, îi voi iubi nestingherit, căci mîna Mea s-a abătut de la ei. Voi fi ca roua pentru Israel: el va înflori ca un crin și va da rădăcini ca Libanul».

Profețind un viitor îndepărtat pentru poporul care se pocăiește, Osea prezice: «Iar numărul fiilor lui Israel va fi ca nisipul mării, care nu se poate nici măsura, nici număra. Și în locul unde li se zicea: “Nu sînteți poporul Meu”, li se va zice: “Fii ai Dumnezeului Celui viu».

Osea 4, 1-2; 4, 6; 9, 1; 14, 1-6; 1, 10

*Ultimul împărat al regatului de nord se numea deasemenea Osea.

Nu se știe exact când a trăit prorocul Ioel, dar se consideră că ar fi unul din primii profeți ai lui Iuda. El a prevestit ziua viitoare a Judecării lui Dumnezeu, epoca Evangheliei și revărsării Duhului Sfânt. Iată una din profețiile lui:

«Vai! ce zi! Da, ziua Domnului este aproape, vine ca o pustiire de la Cel Atotputernic... Sunați din trâmbiță în Sion! Dați un semnal pe muntele Meu cel sfânt, ca toți locuitorii pământului să tremure. Căci vine ziua Domnului, este aproape... După aceea voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor avea visuri și tinerii voștri viziuni. Chiar și peste robi și peste roabe voi turna Duhul Meu în zilele acelea. Voi face să se vadă semne în ceruri și pe pământ: sînge, foc și stîlpi de fum. Soarele se va prefăce în întuneric și luna în sînge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua cea mare și înfricoșătoare. Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mîntuit. Căci mîntuirea va fi pe Muntele Sionului și la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, și pentru cei rămași, pe care Domnul îi va chema».

Multe secole mai târziu apostolul Petru, predicînd poporului despre Domnul Isus Cristos, a citat unele din aceste cuvinte.

Ioel a profețit deasemenea despre restabilirea Israelului: «În zilele acelea și în timpul acela, cînd voi aduce înapoi pe captivii lui Iuda și ai Ierusalimului, voi strînge toate popoarele și le voi coborî în Valea lui Iosafat. Acolo voi începe judecata lor pentru poporul Meu, pentru moștenirea Mea, pentru Israel, pe care l-au risipit printre popoare, împărțind printre ele țara Mea. Și au tras la sorți pentru poporul Meu... Domnul strigă cu glas de tunet din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim, încît se zguduie cerurile și pământul. Dar Domnul este adăpostul poporului Său și cetățuia fiilor lui Israel. Și veți ști că Eu sînt Domnul Dumnezeu vostru, care locuiește în Sion, muntelel Meu cel sfânt. Și Ierusalimul va fi sfînt...»

Cartea prorocului Ioel

PROROCUL IONA

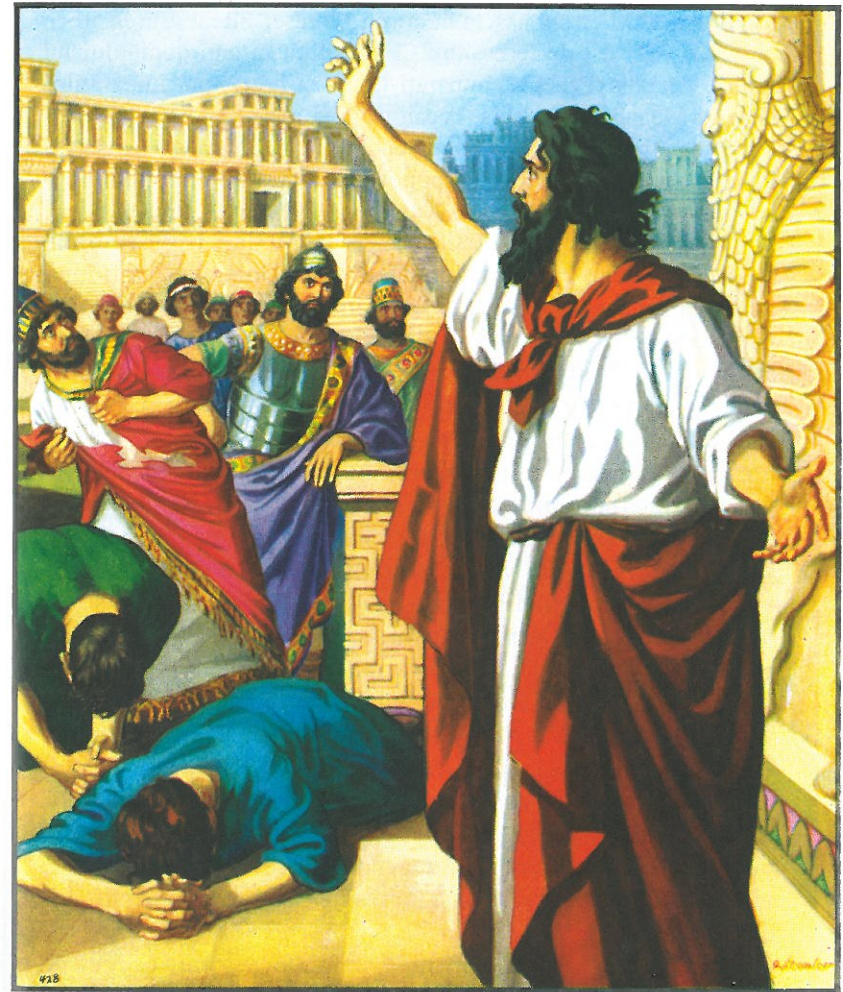
Dată Domnul îi porunci prorocului Iona: «Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei; căci răutatea ei s-a urcat pînă la Mine!» Dar Iona se temu să asculte de Dumnezeu, și în loc să meargă la Ninive, hotărî să fugă departe de fața Domnului în direcție opusă. Ajungînd la Iafu pe țărmul mării, el urcă pe o corabie care se îndrepta spre Tarsis.

Dar Domnul trimise un vînt năprasnic și în larg se dezlănțui o puternică furtună. Corabia era cît pe ce să se sfărîme. Cuprinși de panică, marinarii strigară fiecare către dumnezeul lui și aruncară în mare încărcătura din corabie, ca s-o facă mai ușoară, dar totul era în zadar. În vremea asta însă Iona dormea dus în cală (partea cea mai de jos a corăbiei). Căpitanul îl trezi să-L cheme pe Dumnezeul lui, ca Acesta să salveze corabia. Iona îi răspunse că fuge de fața Domnului și adăogă: «Luați-mă și aruncați-mă în mare ca să se potolească valurile, căci știu bine că din vina mea a venit peste voi această furtună mare». Ei îl luară, îl aruncară în valuri și marea se liniști îndată. Cuprinși de spaimă, corăbierii aduseră o jertfă Domnului și-I făcură juruințe. Dumnezeu însă porunci unui pește mare să-l înghită pe prorocul Iona. Aflîndu-se trei zile și trei nopți în pîntecele peștelui, Iona nu încetă să se roage Domnului Dumnezeului său. La porunca Domnului peștele îl vărsă pe Iona pe uscat.

Domnul îi zise prorocului Iona a doua oară: «Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și vestește acolo ce ți-am poruncit». De astă dată Iona ascultă pe Domnul și porni spre Ninive. Intrînd în cetate, el le prezise locuitorilor apropiata pieire a cetății: «Peste patruzeci de zile Ninive va fi nimicită!» Vestea ajunse la urechile împăratului din Ninive, și acesta se pocăi și părăsi palatul regal, își scoase veșmîntul împărătesc, se acoperi cu un sac și se așeză în cenușă, poruncind ca toți oamenii, și pînă și animalele, să facă la fel, să postească și să strige cu putere către Dumnezeu ca să li se ierte toate păcatele. Iar ei să se întoarcă din calea lor cea rea și de la faptele de violență de care le sînt pline mîinile. Toți locuitorii orașului au crezut în Dumnezeu și în prorocul Lui.

Văzînd că locuitorii din Ninive s-au întors de la faptele lor rele, Domnul Se îndură de ei și nu le trimise nenorocirea cu care hotărîse să-i piardă. Milostivul Dumnezeu nu dorește ca păcătoșii să piară, ci ca toți oamenii să fie mîntuiți, pocăindu-se și întorcîndu-se la El.

Iona 1-4

PROROCUL MICA

Morocul Mica s-a născut în orașul Moreset, situat cam la 50 de km sud-vest de Ierusalim. El a profețit în anii domniilor lui Iotam, Ahaz și Ezechia, împărați iudei, și pe timpul împăraților israeliți Menahem, Pecahia, Pecah și Osea între anii 740–700 î. de Cr. Mica a profețit îndepărtarea poporului de Dumnezeu, pedeapsa imediată a conducătorilor poporului, nimicirea Samariei și Ierusalimului... El a profețit deasemenea despre viitorul Rege al Sionului și împărăția Lui Mesianică, despre Mesia – Isus Cristos.

«Dar în zilele de pe urmă muntele casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte, se va înălța deasupra dealurilor și popoarele se vor tălăzui către el. Multe popoare se vor duce la el și vor zice: “Veniți să urcăm muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui! Căci din Sion va ieși legea și din Ierusalim cuvântul Domnului. El va judeca între multe popoare, va împărți dreptate între popoare puternice, pînă departe. Din săbiile lor își vor făuri fiare de plug și din sulile lor cosoare; nici un popor nu va mai ridica sabia împotriva altuia și nu va mai învăța să facă război; Fiecare va locui sub vița lui și sub smochinul lui și nimeni nu-l va mai tulbura. Căci gura Domnului oștirilor a vorbit. Pe cînd toate popoarele umblă fiecare în numele dumnezeului său, noi vom umbla în Numele Domnului Dumnezeului nostru totdeauna și în veci de veci”. În ziua aceea, zice Domnul, voi aduna pe cei șchiopi, voi strînge pe cei izgoniți și pe aceia pe care i-am năpăstuit. Din cei șchiopi voi face o rămășiță, iar din cei izgoniți, un popor puternic; și Domnul va împărați peste ei pe muntele Sionului de acum și pururea. Iar la tine, turn al turmei, colină a fiicei Sionului, la tine va veni și la tine va ajunge stăpînirea de odinioară, împărăția fiicei Ierusalimului!

Rămășița lui Iacov va fi în mijlocul multor popoare ca roua de la Domnul, ca ploaia măruntă pe iarbă...»

Mica 4, 1–8; 5, 7

PROFEȚIILE DESPRE PRIMA VENIRE A LUI MESIA

La începutul acestei cărți ați citit că Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea Sa. Dumnezeu dorea ca omul să fie ca și Dînsul: milostiv, drept și fără prihană. Dar chiar primii oameni – Adam și Eva – n-au rezistat ispitei și au căzut în păcat. Fiul lor mai mare Cain l-a omorît pe fratele său Abel. Cîrînd pămîntul s-a umplut de atîtea păcate, încît Domnul a zis: «Oamenii s-au stricat și au săvîrșit lucruri urîcioase: nu este nici unul care să facă binele». Plata pentru păcat însă este eterna pierzare.

Domnul Dumnezeu Și-a ales pe pămînt un popor care să păzească credința în El, Dumnezeu cel adevărat și să trăiască conform preceptelor Sale. A ales pe fiii lui Israel. Dumnezeu vorbea adesea poporului Israel prin proroci despre venirea Mîntuitorului lumii – Mesia (Unsul Domnului), care în limba greacă se traduce prin «Cristos». Astfel prorocul Isaia a prevestit cu șapte sute de ani înainte de nașterea lui Isus Cristos: «Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat și domnia va fi pe umărul Lui. Îl vor numi: Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu puternic, Părintele veșniciei, Prinț al păcii».

Iar prorocul Mica a precizat pînă și locul nașterii lui Mesia: «Și tu, Betleem Efrata*, deși ești prea mic între miile lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel care va stăpîni în Israel și a cărui obîrșie este din timpuri străvechi, din zilele veșniciei».

Iar în capitolul 53 al cărții prorocului Isaia aflăm scopul principal al venirii lui Mesia: să-i oprească pe oameni de la păcat, să-i întoarcă la Dumnezeu și să-i mîntuie pe toți, murind pe cruce pentru păcatele lor. «Desigur, El a purtat suferințele și durerile noastre, luîndu-le asupra Lui; și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pe-deapsa care ne dă pacea a căzut peste El, și rănilor Lui ne-au tămăduit. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. El a fost asuprit și chinuit, dar nu Și-a deschis gura; ca un miel pe care-l duci la tăiere și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund, nu Și-a deschis gura».

Așa s-a și întîmplat! Căci Cuvîntul lui Dumnezeu nu dă niciodată greș. Toate aceste profeții s-au împlinit întocmai odată cu venirea lui Isus Cristos pe pămînt. În continuare veți găsi în această carte pagini despre nașterea lui Isus, despre viața și învățătura Lui, despre moartea și învie-rea Lui din morți.

Psalmul 14, 3; Isaia 9, 6; cap. 53; Mica 5, 2

*Efrata – numele vechi al Betleemului.

